

NOVI tednik

GLASILO OBCINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LASKO, SLOVENSKE
KONJICE, SENTJUR, ŠMARJE PRI JELSAH IN ZALEC

Vsem bralcem, sodelavcem in poslovnim prijateljem želimo srečno 1973.

Obenem sporočamo, da letos ne bomo pošiljali nobenih novoletnih čestitk, ker smo namenili 500 dinarjev Društvu SRS za boj proti raku.

Redakcija NT in RC

In zopet se je izteklo! Komaj smo dodobra stopili vanj, že je za nami. Hiter tempo življenja, napredek in buren razvoj nas slepo silijo v naglico, v kateri živimo. In tako nam iztekajo leta, bežijo kot tedni in nam prinašajo radosti ter včasih tudi grenka spoznanja. Je bilo iztekajoče se leto kaj drugačno od prejšnjih? Bilo je, prav gotovo! Marsikateri želje so postale uresničene, mnoge neizpolnjene... Pa vendar kljub temu vstopamo v novo leto z novimi željami, s številnimi hotenji in vse naj bi se prihodnje tudi uresničilo. Tudi vam, zato vam kličemo iz vsega srca: SREČNO NOVO LETO 1973. Da bi bilo srečno vsem, ki so sreče najbolj potrebni...

(Foto: BERNI STRMCNIK)

**STOP - pop moda
shop**

MLADO ZA MLADÉ

2. nadstropje

VELEBLAGOVNICA

z urednikove mize

Da bi bilo tole zadnje kramljanje? V tem letu, seveda. In kaj naj zapišem? Fredvam to, da smo, dragi bralci, zelo zadovoljni z vašim sodelovanjem. Veliko pisem in vaših prispevkov smo prejeli in vse bomo objavili. Če bo kaj možnosti, da bomo prihodnje leto tiskati zajetnejši NT, tedaj bo seveda, še več prostora za rubriko Bralci pišejo. In za odneve na naše pisanje.

Prihodnji NT izide 11. januarja 1973. Torej, na svidenje že v novem letu.

Danes pa smo vam pripravili, upajmo, toliko zanimivosti, da tednika dolgo ne boste dali iz rok.

Pa srečno 1973!

Vaš urednik

O delu pravosodnih ustanov

DRUŽBENA PODPORA SODIŠČU

Naše pravosodne ustanove so bile v zadnjih mesecih večkrat dane na rešeto družbene kritike. V ostrejši borbi proti neupravičenemu bogatenju, ali bolje, proti preprečevanju družbeno škodljivih pojavov so poleg službe družbenega knjigovodstva, davčnih uprav, carinarnic, uprave javne varnosti in drugih državnih organov sedle za isto mizo tudi pravosodne ustanove. Delo pravosodnih organov je posebej občutljivo. In zato toliko pomembnejše. Kajti delitev pravde in resnice ter s tem kazni, ni majhna stvar. Tudi zato ne, ker vloga sodišča in tožilstva v naši družbi ne more biti omejena zgolj na zadostitev pravic ali zahtevi po kazni. Njihovo delo naj bi z izrečenimi kaznimi vred vplivalo na razvijanje učinkovitejšega sistema družbene zaščite. Po domače — da bi si v vsaki delovni sredini zagotovili tako samokontrolo (pri posameznikih in v kolektivu), ki bi onemogočila izigravanje družbenih predpisov, zakonitosti in pojave neupravičenega bogatenja. Bogatenje posameznika na račun delovnega kolektiva ali pa neupravičenega bogatenja delovnega kolektiva na račun družbe.

Neposreden povod za razgovor z Ivanom Beletom, magistratom prava in občinskim javnim tožilcem v Celju, pa je bilo še v nečem drugem. V skrbnem in zanimivem poročilu o kaznivih dejanjih v gospodarstvu na celjskem območju, o katerem so med drugim govorili na eni izmed sej komiteja občinske konference ZKS Celje.

Povedati moramo še nekaj. Delo pravosodnih organov poznamo predvsem po rubrikah kriminal... ali po sestavkih s to vsebino. A to ni tista prava javnost dela naših sodišč. Zakaj ne bi kdaj pa kdaj malo bolj, kot se reče, celovito pogledali v notranjost hiše pravice? Pač zato, da ugotovimo, kaj o svojem delu mislijo, s čim se spoprijemajo in kaj pričakujejo ljudje — ki delajo v teh hišah.

NOVI TEDNIK: Predlagamo, da najprej ragnete nekaj bistvenih podatkov o številu kaznivih dejanj in prestopkov v Celju in na celjskem območju. Zanima nas tudi vaša ocena vzrokov za pojave kriminala, še posebej v gospodarstvu. Prav tu namreč prihaja do izraza zanimiva miselnost, češ da ni nič hudega, če izigramo predpis in s tem družbo, važno je, da bomo mi »na profitu«.

IVAN BELE: Število kaznivih dejanj počasi, vendar vztrajno narašča. Občinskemu javnemu tožilstvu je bilo leta 1971 prijavljenih za 18 odstotkov več osumljencev kot v letu 1968. Seveda pa vsa kazniva dejanja ne naraščajo enakomerno. Največji porast opazimo pri ogrožanju javnega prometa in pri tatvinah, medtem ko je število kaznivih dejanj v gospodarstvu, kar vas najbolj zanima, rahlo upadlo. Pričakujemo pa, da bo ob koncu tega leta tudi v gospodarstvu spet porast, kar ni čudno. Upoštevati moramo, da so bili letos ostrejši nastopi proti škodljivim pojavom v gospodarstvu in da je bilo odkrivanje kaznivih dejanj uspešnejše.

NOVI TEDNIK: Vzrokov za naraščanje in hitrejše odkrivanje kaznivih dejanj ni malo. Vemo, da je storilec kaznivega dejanja posameznik. Vendar pa objektivne okoliščine vplivajo na njegovo odločitev — da gre na krivo pot. Kaj porečete na to?

IVAN BELE: Kazniva dejanja v gospodarstvu so pospeševali tisti pojavi, za katere ob Titovem pismu ugotavljamo, da so nam nasploh škodovali. Tolerantnost do neupoštevovanja sprejetih stališč do zagovarjanja nezakonitosti na račun poslovnosti, do tehokratizma in do nesamoupravnega odločanja v delovnih organizacijah ali do lokalističnih interesov v družbenopolitičnih skupnostih in do podobnih pojavov — je zavirala odkrivanje kaznivih dejanj v gospodarstvu.

NOVI TEDNIK: V čem se je kazala ta huda tolerantnost?

IVAN BELE: V tem, da ni bilo pravega interesa za krepitev organov, ki se ukvarjajo z odkrivanjem kaznivih dejanj. Pogledajte inšpekcijske službe — v zadnjih petih letih so med vsemi prijavitelji kaznivih dejanj udeležene samo z 2 odstotkoma. To pomeni, da so prijavile inšpekcijske službe samo 2 % kaznivih dejanj, občani 1 %, delovne organizacije 10 % in organi za notranje zadeve 87 %. Kar predstavlja pa si, kakšno moralno oporo so lahko imele inšpekcije, ko so se celo v višjih političnih forumih pojavljala stališča v korist večje privatniške dejavnosti.

Podobno, kot pri kaznivih dejanjih v gospodarstvu je tudi pri gospodarskih prestopkih, ki jih storijo delovne organizacije s kršitvijo predpi-

sov o gospodarskem in finančnem poslovanju. Računamo, da bo do konca leta 1972 pred okrožnim gospodarskim sodiščem kar petkrat več gospodarskih prestopkov kot v letu 1968. Največ zato, ker je bilo odkrivanje uspešnejše. Poudariti še moram, da je sestav obtoženih prestopkov spremenjen. Namesto manj-

ših kršitev, skorajda napak v finančnem poslovanju, je pred sodiščem vedno več premišljeno skombiniranih nezakonitih gospodarskih potez, s katerimi so si delovne organizacije ustvarjale izjemen dohodek in položaj.

NOVI TEDNIK: Bodite konkretni pri omembi o spremenjenem sestavu kaznivih dejanj. Katera so najpogostejša in kako jih opredeljuje sodišče?

IVAN BELE: Doslej so bile najpogostejše odkrite povere. Storili so jih razni sprevodniki, poštni uslužbenci, prodajalci v trgovinah, nakarjari, blagajniki hišnih svetov, skladiščniki, medtem ko se poslovođe, upravniki in drugi vodstveni delavci še redkeje pojavljajo kot storilci. Vsote prilaščenih zneskov so bile razmeroma nizke — povprečno okrog 2.000 din. Izjemne pa so take povere, recimo v Topru, ko je bilo prilaščenih 120.000 din. Zelo pogosta je še nedovoljena trgovina, pa ponareditev urad-

nih listin, čemur botruje nizka poslovna kultura.

Nato pridejo na vrsto zlorabe uradnega položaja iz koristoljubnosti, ki jih danes lahko ocenimo kot posebno nevarna kazniva dejanja. Nekateri menijo, da organi odkrivanja za borbo proti njim nimajo dovolj pooblastil in kadrov. Menim pa, da tudi ka-

pooblastil in s konkretnjšim normiranjem odgovornosti onemogočalo njihovo pojavljanje. Razviti moramo vse vrste odgovornosti (materialno, politično in delovno) v samoupravljanju, ne le kazenske. Precej govorimo o notranji kontroli v delovnih organizacijah. Uspešne bodo službe notranje kontrole le, če jih bomo podredili najvišjemu organu samoupravljanja in če ne bodo samo nadzorne, ampak bodo opravljale tudi preventivno in vzgojno funkcijo.

NOVI TEDNIK: Ze uvodoma smo poudarili, da nas zelo zanima vaša opredelitev sedanjega vloge pravosodnih ustanov v zaostrenih družbenih razmerah. Skratka — hočemo več reda, zakonitosti, discipline in manj izigravanja. Kako ste se v pravosodnih organih sedaj organizirali in kaj bi morali v družbi storiti za boljše, učinkovitejše delo sodišč?

IVAN BELE: Prav pri zatiranju kaznivih dejanj v gospodarstvu čutimo, da so sodišča in drugi državni organi, ki sodelujejo v kazenskem postopku, sestavni del organiziranosti naše družbe. Brez družbene podpore je težko odkrivati kazniva dejanja. Enako težko je brez take podpore v kazenskem postopku uspešno razčiščevati dejansko stanje. Veliko pomaga že to, če v sredini, kjer je prišlo do kaznivega dejanja, politično razčistijo notranje odnose. Tako ljudje, ki naj bi pomagali pri tiskanju resnice, niso več izpostavljeni raznim pritiskom na delovnem mestu. Če pogledamo na vlogo pravosodja v preteklosti, pa na nekaj pozabljamo. Izrečenih kazni ni vselej spremljala moralna obsodba javnosti. Vsak pravnik iz pravosodja ve za več ljudi, ki so bili obsojeni za kazniva dejanja v gospodarstvu, a po prestani kazni niso zasedli slabšega družbenega položaja. Danes bi morala sodišča in drugi državni organi v kazenskem postopku odpraviti vsako nepotrebno zavlačevanje. Posamezni delavci bi morali v teh zadevah pokazati več pobude in proaktivnosti. Pri uporabi zakonov se mora odražati pravilna idejnopolitična usmeritev. Ne mislim toliko na razlago kazenskega zakonika, temveč na razlago drugih zakonov in normativnih aktov, ki jih uporabljamo v zvezi z določili kazenskega zakonika. Na tej osnovi sta sprejela delovne programe aktivnih pravnikov v pravosodju širšega celjskega območja in nedavno ustanovlje-

na osnovna organizacija ZK pravosodnih ustanov iz Celja.

NOVI TEDNIK: V javnosti poslušamo kritike na račun sodišč, češ da so pri kaznovanju premila in da so v izreku kazni odločna predvsem pri storilcih »manjših« kaznivih dejanj? Kako odgovarjate na tako kritiko?

IVAN BELE: Taka kritika izhaja iz prevelikega posploševanja in poenostavljanja stvari. Res je. Kazni, ki jih izrekajo naša sodišča, se gibljejo v mejah zakonitega kriminala — s pogosto pogojno odločitvijo kazni. Do tega prihaja verjetno zato, ker se velika večina storilcev pojavlja pred sodiščem samo enkrat. Sodišča izrekajo kazni v skladu z zakonom. S primerom bom pokazal, da lahko kritika velja zakonu. Če nekdo vdre v barako in iz nje vzame samokolnico ter drugo orodje v vrednosti preko 250 din, je s tem že storil veliko tatvino. Po zakonu lahko zanjo izrečemo kazen strogega zaporja od enega do desetih let. Tisti, ki stori zlorabo položaja iz koristoljubnosti, pa se z enako kaznijo kaznuje šele tedaj, če vsota pridobljena koristi presega 10.000 din. Pri manjših zneskih koristi se storilca v takem primeru kaznuje z zapornom treh mesecev in največ s stroгим zaporom do petih let.

NOVI TEDNIK: A vendarle — ali je upravičena zahteva po hujših kaznih?

IVAN BELE: Če bi zahtevali, da naj sodišča na splošno izrekajo hujše kazni za kazniva dejanja v gospodarstvu, to ne bi bila prava kaznovalna politika. Kaznovalna politika mora upoštevati, da se kazni upoštevajo predvidene razpone v zakonu, diferencirano izrekajo glede na aktualna družbeno-politična stališča. Morali bi, na primer, kazni za zlorabe položaja iz koristoljubnosti, ki vedno povzročajo poleg premoženjske škode še moralnopolitično, odvojiti od zakonitega minimuma. Take potrebe pa zaskrat ni pri poverbah, pri katerih je bistvena le premoženjska škoda. Povedati sem pa kdo so storilci takih poverb. Kot protiutež takim kritikam moram še povedati, da se sodiščem v primerih kaznivih dejanj v gospodarstvu stalno prilagajajo »priporočila« delovnih organizacij in raznih forumov, v katerih obširno opisujejo zasluge obdolžencev, zato, da bi jim izrekli blažje kazni.

JOZE VOLFAND

DARILO, ki je
več kot DARILO

DARILNI BON

VELEBLAGOYNICA
v CELJU

HOČEMO DO KORENIN

Kot bi z nekoliko počasnejšo kretinjo zaprl komaj prebrano knjigo — tako je bilo s tem našim letom, ki ga bomo v teh dneh vsak po svoje kritično merili. Čas nikoli ne opozarja. Zato najbrž ne, ker mu dajemo mi, ljudje sami, bujen utrip. Ritem, ki nas karvalovi, ki nas krčevito sili, da ne postanemo preokorni, prepočasni, nežitljenski in neustvarjalni.

Mozik naših delovnih prizadevanj in želja sestavlja spretnost rok in uma vsakogar med nami. Delo je dragoceno — tvoje, moje, naše. Vsako. Res je, da vsako delo ni enako plačano in vsi vemo, da tudi drugače biti ne more. Toda nad vse res je, da nikoli doslej v zgodovini delo ni bilo med seboj tako povezano in prepletano, kot je danes. Zato vse več govorimo o njegovem združevanju, o združevanju dela, sredstev, kadrov... zato, da se bo čas še hitreje vrtil, naše življenje pa, da bo pravzaprav mirnejše dihalo.

Kakaj pišem o vrednosti dela — o pomembnosti sleher-

nega dela? Zato, ker nam je to leto podarilo nekaj bistvenih spoznanj. Hočemo h koreninam ustvarjalnosti in dela — hočemo do delavca, hočemo, da on odloča. Da bolj odloča, kot je doslej. Nič se ne bo zgodilo v trenutku. In tudi delavčev glas v samoupravljanju ne bo postal nenadoma veljavnejši. Čaka nas teška borba. Rekel bi, borba za več zavesti, za več pripravljenosti delati in za več razumevanja. Če bomo hoteli zares do korenin.

No, to le moram povedati, da smo v redakciji NT in RC vseh dvanajst mesecev tako razmišljali in delali. Nismo vedno uspeli. Trudili pa smo se in to je že pol uspeha.

V radiu in v tedniku smo se obrnili k človeku. K njegovemu delu, mislim in željam. Hoteli smo okrepitev odgovornost do dela in javnosti — z javnimi vprašanji. Radi bi, da postane NT bralčev sredstvo javnega nastopa in delovanja — zato smo namenili pismom bralcev mnogo prostora. In vaši odmevi, dragi bralci, so presenetljivi.

Lahko smo ponosni. Delamo preprost časopis — a ga hočemo plemenititi. Da bo za vsakogar sočen. Dober! Enako velja za radijski program, ki smo ga letos razširili za eno dopoldansko uro. In tako naprej. Tisti, ki ste bili naši zvesti sopotniki v tem letu, dobro veste, kje smo izpit opravili in kje ga nismo.

Nekaj pa še moram povedati — z okroglimi mizami, javnimi radijskimi oddajami, s tednom srečanj s slovenskimi književniki in še z drugimi izrazi naše razširjene dejavnosti smo želeli tudi mi do korenin. Do človeka. Da bodo sredstva obveščanja njegova sredstva — da mu ne bodo le odtujena misel, ki jo neprizadet sprejema in ji verjame. Da mu bodo misel, ki jo soustvarja.

Le kaj bi bilo, če bi bili z vsem zadovoljni — če bi naenkrat vse dosegli? Hudo dolgočasje, nazadovanje. Zato — v letu 1973 želim vsem nam — še več dela. In seveda uspehov.

Jože Voljand

ZA NOVO LETO 1945

Po decembrski ofenzivi na osvobojeno ozemlje Zgornje Savinjske doline smo se proti koncu leta 1944 umikali mimo Vranskega, Smartnega v Rožni dolini, proti Mali in Konjiški gori. V naši koloni je bilo nekaj aktivistov iz mariborskega okrožnega odbora OF in nekaj mladink iz dopisniškega tečaja v Ljubljani. Vsi prehodi so bili zastraženi, povsod policija, vermani in nemška vojska. V zasedah gestapovci, ki so poskušali loviti posamezne umirajoče partizane z osvobojenega ozemlja ali kurirje, ki so vzdrževali zvezo med Savinjsko dolino, Pohorjem in Kozjanskim.

Ves dan je rahlo rosilo iz goste megle, ki nas je zakrivala, tako da smo se ponekod lahko premikali tudi po dnevi. Zvečer pa je pritisnil mraz, tako da so obronki vzpetin bili zaledeneli. Pozno zvečer se je kolona približala Vranskemu. Vodila sta nas Tone in Feliks iz obveščevalnega centra. Prvi je dejal: »Poglejte, na desni je postojanka v Vranskem. Mi bomo šli preko ceste in nato preko lesenega mostiča v hrib. Pazite, da ne bo ropotanja, postojanki nismo kos!« Komaj pridemo preko mostiča, že zasveti žaromet iz postojanke ter nas išče. Ta-

koj nato se oglasijo minometi. Mi seveda v hrib, ki je bil zaledenel in nam je grozotno drselo. Oglasile so se puške in brzostrelke od vseh strani. Tisti, ki so prvi prispeli na vrh, so z ostrim ognjem krili umik ostalim Nemški komandant se je dri: »Mehrlinks!« a preblizu si ni upal.

Zbrali smo se v prvi hiši na vrhu in razdelili v dve koloni. Ena je krenila proti Rimskim Toplicam, druga proti Dobrni in Frankolovem. Bil sem v drugi koloni. Svitalo se je že, ko smo prispeli k prvi hiši na Mali gori. Gospodinja je že kurila v peč. »Dobro jutro, matič!« smo ji pozdravili. Ona pa: »Da, fantje, dobro jutro in srečno novo leto!« Spogledali smo se! Saj res, danes je novo leto! Leto 1945 — leto, ko bo končana krvava vojna, leto svobode slovenskega naroda. Dobro nam je del topel pozdrav gospodinje, ki je bila vajena sprejemati borce NOV. Postavili smo stražo in se nato ogreli pri dobro zakurjeni peči, žganjih in krompirjevi juhi. Kaj drugega na Mali gori nismo imeli. Dolina pod nami prav do Slovenskih Konjic je bila zamegljena, a mi veselji, da smo zopet pri dobrih ljudeh na Mali gori.

SODIN KONRAD

Celje - prosti dnevi v gostinstvu

DO 7. URE NIČ ALKOHOLA

Kot so na tiskovni konferenci v ponedeljek, 25. t.m., zagotovili, predstavnik medobčinskega odbora sindikata delavcev storitvenih dejavnosti in poslovnega združenja Formator, bodo do konca leta končali s podpisovanjem družbenega dogovora o denarnem poslovnem času v gostinstvu v celjski občini. Ne glede na to formalnost pa bo dogovor začel veljati prvega januarja 1973.

In kaj prinaša novega? Družbeni dogovor ureja dejanski poslovni čas v gostinskih obratih družbenega sektorja v celjski občini, v tej zvezi tudi proste dneve ter poleg ostalega še sklep, da bodo v gostinskih lokalih točičil alkohole pijače šele po sedmi uri zjutraj. Torej do sedmih zjutraj rdeča luč za alkoholi!

Kolektivni so si zelo različno izbrali proste dneve, to-

rej dneve, ko bodo gostilne, restavracije, bifeji... zaprti. V okviru Celeje so se odločili tako, da bo restavracija v hotelu zaprta ob nedeljah od novembra do maja. Ob nedeljah bosta zaprta še Klavdivar in Volan, ob ponedeljkih pa Hrastnik in Golte. V okviru podjetja Pošta bo obrat pri pošti odprt ob nedeljah samo od 8. do 15. ure, obrat Savinja pa bo ob nedeljah zaprt.

V okviru podjetja Ojstrica bo gostilna Ribič zaprta ob nedeljah, Branibor ob nedeljah in praznikih, Ojstrica ob četrtkih v času glavne sezone, sicer pa ob sobotah. Obrata Amerika in Bizelčan bosta zaprta ob nedeljah in praznikih, obrat Lovca ob ponedeljkih ter Turist na Frankolovem v izven sezonskem času ob ponedeljkih od 14. ure dalje. Majolka in njena restavracija bosta zaprti ob ne-

deljah, restavracija Evrope bo zaprta samo v izvensezonskem času in to ob nedeljah, medtem ko bo espresso zaprt ob ponedeljkih. Kolodvorska restavracija bo obratovala neprekinjeno brez prostih dni. Ljudska restavracija bo zaprta ob nedeljah od 13. ure dalje. V okviru hotela Merx bo restavracija zaprta ob nedeljah do 18. ure, točilnica pa ob nedeljah od 12. ure dalje. Obrat Stari grad bo zaprt samo v januarju, obrat na Ljubljanski cesti ob ponedeljkih, aperitiv bar pa bo zaprt ob nedeljah. Slaščičarna in točilnica Zvezda bo zaprta ob nedeljah. Pri samopostrežni restavraciji v Gaberju bo samopostrežna linija zaprta ob nedeljah in praznikih od 14. ure dalje, prav tako bife in točilnica. V sklopu podjetja Nana bosta bife in restavracija Na-na zaprta ob nedeljah, slaščičarna Na-na ob

torkih, obrat Dalmacija ob sobotah in nedeljah od 13. ure ter praznikih. Ob torkih bosta zaprta Mignon in restavracija Koper, pivnica Koper bo zaprta ob nedeljah, prav tako obrat Pri vrtnici, medtem ko bo Turška macka zaprta ob nedeljah in praznikih.

Tak je družbeni dogovor za družbeni sektor gostinstva. Podobno oziroma enako bo veljalo tudi za zasebne gostilne, vendar s tem, da bo njihov poslovni čas določen v posebnem občnem odloku. Sicer pa tudi zanje veljajo prosti dnevi in sklep o prepovedi točenja alkoholnih pijač pred sedmo uro zjutraj.

Družbeni dogovor trenutno velja samo za celjsko občino. Kot vse kaže, da ga bodo že v kratkem osvojile tudi druge občine na širšem celjskem območju.

M. B.

ODGOVOR JAVNEGA DELAVCA

TOVARIŠ BERNI STRMČNIK, PREDSEDNIK HIŠNEGA SVETA OB ŽELEZNICI 5

Res je, da ste v letošnjem poletju kot predsednik hišnega sveta Ob železnici 5 urgirali pri meni glede zamakanja strehe. Po tej urgenci sem takoj naročil tehnični službi Stanovanjskega podjetja, da streho pregleda in eventualne vzroke zamakanja odpravi, čeprav sta mi rajonski tehnik in referent za hišne svete izjavila, da je to prva zahteva po popravilu te strehe in da s tem problemom prej niso bili seznanjeni.

21. avgusta je bila streha pregledana in je iz tehničnega poročila razvidno sledeče:

Ugotovljeno je, da je kritina nepoškodovana, razen nekaterih manjših lastnih razpok (dvoje salonitnih plošč je bilo zamaknjenih) in da zaradi tega ne more zamakati v stanovanju. Vendar pa je pri tem ogledu bilo ugotovljeno, da strehe izvajalec ni pokrtil tako, kot to zahtevajo predpisi za pokrivanje salonitnih streh s takim naklonom. Streha bi morala biti prekrita pri stikih za val in pol, vendar pa je v tem primeru samo za polovico vala, kar je vzrok zamakanja. Zaradi tega bo potrebno celotno kritino preložiti, s čimer je bila prizadeta stranka tudi seznanjena.

Ker pa v letošnjem letu ni bilo razpoložljivih sredstev (v tem primeru gre za cca 800.000 Sdin) je bilo stranki zagotovljeno popravilo strehe v letu 1973. Nadalje je ugotovljeno, da je ta zgradba stara 6 let in da je zgornji stranki že od vsega začetka zamakalo, vendar pa hišni svet ni ničesar ukrenil. Imamo vtis, da je prišlo do urgence glede zamaknja šele takrat, ko je bilo ogroženo tudi stanovanje predsednika hišnega sveta. Smatram, da je bila dolžnost predsednika hišnega sveta, da čim hitreje prepreči škodo tudi v tem stanovanju oziroma sporoči Stanovanjskemu podjetju že veliko prej. In končno bi, kot predsednik hišnega sveta, morali poznati od-

lok o minimalnih tehničnih normativih, ki določa, da hišni sveti samostojno razpolagajo s sredstvi tekočega vzdrževanja in da v skladu s tem odlokom sami izdajajo naročilnice (Stanovanjsko podjetje jih samo potrdi) za takšna in podobna manjša popravila.

Kar pa zadeva večjih popravil, so ta res v domeni Stanovanjskega podjetja. Za vsa večja popravila se v začetku leta sprejemajo programi investicijskega vzdrževanja, s katerimi so seznanjeni vsi predstavniki hišnih svetov in to na vsakoletnih sestankih po krajevnih skupnostih (seveda, v kolikor se teh sestankov udeležijo). Je pa žal resnica, da v teh programih ne moremo zajeti niti najnujnejših del (med temi so zlasti strehe in ne samo strehe Ob železnici 5), katerih popravila imajo prioriteten vrstni red. Vendar zaradi pomanjkanja finančnih sredstev tudi takšna zelo nujna popravila odlašamo iz leta v leto in to kljub temu, da vsi vemo, kakšno družbeno škodo povzroča to odlašanje (zahtevki za leto 1972 po nujnih popravilih so znašali milijardo in pol Sdin; razpoložljivih sredstev pa je bilo 300 milijonov Sdin). Vedeti pa bi morali tudi, da razpolagamo z istimi sredstvi za vzdrževanje že sedmo leto in spriču velikega porasta cen se fizični obseg popravil iz leta v leto manjša (za ponazoritev: to je skoraj isto, če bi imeli v letu 1972 iste OD kot v letu 1965).

Po naših ocenah dela od 400 hišnih svetov le 50 odstotkov zelo dobro in so tudi stiki z njimi urejeni, saj razumemo, da taka minimalna sredstva še zdaleč ne zadoščajo za uspešno vzdrževanje stanovanjskega fonda, ki je zlasti v Celju, glede na starostno strukturo, zelo neugoden in ker je bila kvaliteta novogradenj, zlasti steh, zelo slaba.

VLADO CRESNIK, direktor Stanovanjskega podjetja Celje

VZTRAJNOST - DIPLOMA

V okviru centra za izredni študij višjih in visokih šol pri Delavski univerzi Celje deluje tudi center Višje pravne šole Maribor. Prvi vpis je bil v šolskem letu 1968/69, vendar so se zaradi premanjneg vpisa in zaradi tega visoke šolnine, skušateljci preusmerili na individualni študij. V šolskem letu 1969/70 pa jim je uspelo vključiti v ta center 55 izrednih slušateljcev Višje pravne šole in to iz celotne

celjske regije. Prav od teh je sedaj prva skupina, to je 17 študentov, končala študij in so jim bile 16. decembra podeljene diplome. Ker je to brez dvoma pomemben dogodek predvsem zaradi pomanjkanja pravnikov v gospodarstvu in družbenih službah in tudi za diplomante same, smo tri izmed njih povprašali o načrtih za bodočnost.

ZABERL ANDREJ iz Celja, 35 let, zaposlen pri UJV Ce-

lje: »V I. letnik sem se vpisal oktobra 1969. leta. Ves čas šolanja sem služboval kot miličnik in moram reči, da sem imel izredno ugodne pogoje za študij. Omogočili so mi, da sem redno obiskoval predavanja in v redu opravljal izpite. Zdaj sem se zaposlil pri UJV in sem s svojim delom zadovoljen. Sploh pa sem bil zadovoljen z organizacijo študija pri Delavski univerzi.«

IRENA IVACIC — STRA

US iz Trnovelj, 23 let, zaposlena pri UJV Celje: »Tudi jaz sem se vpisala na Višjo pravno šolo v šolskem letu 1969/70 in sem letos julija diplomirala. Zelo rada študiram in mislim kasneje študij še nadaljevati. Za študij sem imela dokaj ugodne pogoje, saj so mi na Upravi odobrili v času študiranja 60 dni izrednega dopusta. Seveda sem se morala marsičemu odreči, pa tudi moja družina je bila večkrat prikrajšana za mojo pozornost. Z dobro voljo se da vse doseči.«

MARJAN TERBOVC, iz Celja 26 let, zaposlen v zgodovinskem arhivu Celje. »Do poverilca pravnik sem že od nekdaj imel veselje. Vpisal sem se isto leto kot moja kolega in bil precej marljiv. Zdaj se bom zaposlil v žalskem Ferlitu kot vodja splošnega kadrovskega sektorja. Z organizacijo študija pri Delavski univerzi sem bil zadovoljen in hkrati vesel, da sem lahko v tako kratkem času končal in diplomiral. Seveda pa mislim kasneje študij tudi nadaljevati.«

D. POS

ZABERL ANDREJ

IRENA IVACIC

MARJAN TERBOVC

Gospodarstvo na celjskem območju

LETO DOBRIH REZULTATOV

Bodi že tako ali drugače, leto se izteka. To je tudi priložnost, da malce pregledamo, kako smo letos gospodarili, kaj smo v tem letu pravzaprav dosegli. Res je, da kompletnih podatkov za vse leto v tem trenutku še nimamo na voljo. Vendar pa nam tudi znana dejstva že omogočajo dokaj realne ocene in kažejo nekatere pomembne dosežke.

Kljub določenemu pesimizmu, ki je vladal med gospodarstveniki ob vstopanju v letošnje leto, je treba pibiti, da je ravno to leto — leto izredno pomembnih delovnih zmag, leto lepih gospodarskih dosežkov, ki prav gotovo predstavljajo trdno osnovo za štart v prihodnje. Praktično smo na vseh področjih gospodarske aktivnosti dosegli velik napredek, mnoge pozitivne premike, kar se jasno kaže tako v uspehih posameznih podjetij, občin in ne nazadnje tudi celjskega območja kot celote.

CELJE: OŽIVITEV GOSPODARSTVA

Celje kot star industrijski center je v zadnjih letih nekoliko počasneje napredoval v primerjavi z nekaterimi drugimi večjimi kraji v Sloveniji. Če pa je tako bilo v zadnjih letih, se za letošnje to nikakor ne more trditi. Gospodarstvo je sorazmerno močno oživelo in to na vseh področjih, še zlasti pa v industriji, ki poleg trgovine predstavlja najpomembnejšo gospodarsko panogo. Celotni dohodek vseh delovnih organizacij se je v obdobju prvih devetih mesecev (vsi podatki v pregledu se nanašajo na ta čas!) povečal za 21 %. To je prav toliko kot znaša povečanje celotnega dohodka v Sloveniji. Za odstotek več je porastel družbeni proizvod, ki pa je z 22 % povečanja v odnosu na lansko leto kar za tri odstotke nad republiškim povprečjem.

Med bistvene dosežke letošnjih gospodarskih gibanj v občini je nedvomno šteti izredno povečan izvoz, saj je le-ta porastel kar za 39 % in je njegovo povečanje za 10 % višje kot v celotni Sloveniji. Pri tem so se še zlasti izkazala nekatera podjetja, na primer Cinkarna in LJK Savinja. Kljub mnogoterim težavam je gospodarstvo celjske občine doseglo lepe rezultate predvsem pa je krenilo na pot ponovne hitre rasti. Osebnih dohodki zaposlenih delavcev so dosegli v povprečju 1.762 dinarjev, kar je sicer nekoliko pod republiškim povprečjem, na našem območju pa imajo v povprečju višje plače le še v velenjski občini, enake pa v laški.

LAŠKO: HITER VZPON

Tudi gospodarstvo Laške občine označuje hitra rast in razvoj. Podjetja te občine, ki pokriva tudi dobršen del nezadostno razvitega Kozjanskega, so povečala celotni dohodek za 25 %, družbeni proizvod pa za 26 %. Delovnih organizacij, ki bi poslovale v tem letu z izgubo, nimajo, kar jim bo prav gotovo omogočalo uspešen štart v prihodnjem letu. Dokaz, da

stopa gospodarstvo te občine na pot hitrega in dinamičnega razvoja, je tudi v tem, da so si podjetja v tem letu uspela zagotoviti kar lepa kreditna sredstva za obratna sredstva, saj so se leta v odnosu na prejšnje leto povečala kar za 75 %. Da pa so delovne organizacije v tem letu skrbno pazile na to, kako se gibljejo njihove terjatve do kupcev in kako rastejo obveznosti do dobaviteljev, je razvidno tudi iz tega, da so se tako terjatve kot obveznosti zmanjšale. V tem pogledu je laška občina dosegla pomemben rezultat, saj zmanjšanje obeh postavk praktično ni uspelo nobeni izmed občin celjskega območja.

Kljub porasti za trinajst odstotkov pa se izvoz laških delovnih organizacij še vedno uvršča med najnižje med vsem; našimi občinami. Manj kot v Laškem so izvozili le še v Mozirju. Sicer pa se tudi na tem področju odpirajo večje perspektive. V občini so dosegli 1.659 dinarjev povprečnega osebnega dohodka, s čimer se uvrščajo v regiji na šesto mesto. Plačam bodo v bodoče prav gotovo morali posvetiti več pozornosti!

MOZIRJE: 40% VEČJI DOHODEK

To leto je za razvoj mozirske občine prav gotovo izrednega pomena. Industrija se vse hitreje širi, rastejo nove tovarne, vedno več ljudi se zaposluje, hiter napredek pa beleži tudi kmetijstvo. Celotni dohodek v letošnjem letu je skokovito narasel, saj je skoraj za polovico večji od lanskega leta in je seveda močno nad republiškim in regijskim povprečjem. To nedvomno prinaša hitro napredku. Za 40 % večji celotni dohodek je

rezultat uresničevanja razvojnega koncepta občine, rezultat naporov delovnih ljudi, da bi čimprej stopili iz relativne nerazvitosti. Še bolj kot celotni dohodek pa je porastel družbeni proizvod in sicer je kar za 43 % višji, kot so ga dosegli v lanskem letu. Podariti velja, da je mozirsko gospodarstvo v tem letu razpolagalo z sorazmerno nizkimi krediti za obratna sredstva, saj se v nobeni občini našega območja niso povečali tako malo kot ravno v mozirski. Tu ho treba v bodoče bolj pritisniti na banke, hitro rastoča gospodarska aktivnost to terja in opravičuje.

Izvoz v mozirski občini je najnižji med vsemi občinami naše regije, čeprav je v odnosu na prejšnje leto porastel kar za 46 %. To prinaša na tem področju močno povečali in prvi uspehi niso izostali. S 1.585 dinarji povprečnega osebnega dohodka so na predzadnjem mestu v regiji in ugotovitev za Laško v celoti velja tudi za Mozirje.

SLOVENSKE KONJICE: IZREDEK PREMİK

Po nekaterih hudih pretresih v minulih letih in velikih težavah, v katerih so bila nekatera podjetja, je tudi konjiško gospodarstvo stopilo na pot rasti in napredka. Posebno pomembno je dejstvo, da so izredne gospodarske dosežke dosegla ravno ključna podjetja v občini, tista torej, ki zaposlujejo največ delavcev in ustvarjajo najpomembnejši delež v celokupnem gospodarstvu občine.

Celotni dohodek v občini je porastel za 25 %, družbeni proizvod pa kar za deset odstotkov več. Sorazmerno močno so porastli tudi krediti za obratna sredstva (38 %), čeprav jih je nekaterim podjetjem kljub temu še vedno močno primanjkovalo. Konjiško gospodarstvo se po vrednosti izvoza uvršča na

tretje mesto v regiji, takoj za Velenjem in Celjem, kljub temu, da pravzaprav izvoz v letošnjem letu ni bistveno porastel, saj se je povečal le za 7 %. Ob pomembnih dosežkih torej le slabši napredek pri izvozu, saj tako nizkega povečanja ni zabeležila nobena naša občina. Žal pa se konjiško gospodarstvo na zadnje mesto v regiji uvršča tudi pri poprečnih osebnih dohodkih (1.550 din), kar nedvomno terja posebne pozornosti!

ŠENTJUR: VZTRAJNO NAPREJ

Občina, ki ima v svojem sklopu velik del premožno razvitega Kozjanskega že vrsto let enakomerno hitro napreduje in s tem raste njena gospodarska moč. Nekih posebnih skokov ni opaziti, napredek pa je kljub temu povsod pričujoč. Celotni dohodek je porastel za več kot četrtnino, kar za tretjino pa je porastel družbeni proizvod. Da bi še hitreje aktivirali vse razpoložljive proizvodne kapacitete, je bilo gospodarstvo v tem letu deležno precejšnjega povečanja kreditov za obratna sredstva. Skoraj polovico več jih imajo kot lani, kar je seveda omogočalo še hitrejšo rast. Nekateri novi obrati že prispevajo svoj delež k celokupnim naporom, skrbeti je treba le, da se začrtana pot nadaljuje.

Brez težav pa seveda tudi v Šentjurju ne gre. Veliko preglastic jim delajo predvsem kupci, saj so terjatve do njih izredno močno porastle (62 %), medtem ko so se obveznosti do dobaviteljev za odstotek znižale. Temu vprašanju bo treba posvetiti vso pozornost, kajti sicer se obetajo nekaterim podjetjem v prihodnjem letu resne težave. Teh pa se je treba ogniti! Za 16 % je porastel izvoz in že presegel milijon in pol dolarjev, s čimer se Šentjur uvršča na šesto mesto v regiji, kar ni nepomembno, če upoštevamo gospodarsko strukturo občine. Z 1.744 dinarji povprečnega osebnega dohodka so na regijskem povprečju in s tem na petem mestu med vsemi občinami.

ŠMARJE: KORAKI IZ MANJ RAZVITOSTI

Naša najbolj kozjanska občina, če jo smemo tako imenovati, je v tem letu dosegla pomembne rezultate. Prizadevanja občanov za hitrejši razvoj so rodila lepe dosežke. Celotni dohodek se je povečal za 27 %, družbeni proizvod pa kar za 37 %. To je prav gotovo pomemben napredek. Če ob tem upoštevamo še izredno velik porast ostanka dohodka in amortizacije, potem lahko trdimo, da si tudi šmarsko gospodarstvo v kar največji možni meri poskuša zagotoviti močnejšo osnovo za nadaljnji razvoj. Tudi s krediti za obratna sredstva so bili v tem letu bolj založeni kot lani (37 %). To vse pa je pogojilo prve trdne korake iz manj razvitosti, čeprav bo naporov na tem področju v bodoče posebno še izredno veliko. Toda prvi pomembni začetni koraki so tu!

Veliko pa so dosegli na področju izvoza, saj so ga v letošnjem letu povečali kar za 36 % in dosegli skoraj milijon in pol dolarjev celotne vrednosti izvozenih proizvodov. Na šestem mestu v regiji so po poprečnih osebnih dohodkih, ki znašajo 1.792 din. Osnove hitrejšega napredka v bodoče so torej tu!

VELENJE: LETO REKORDOV

Velenjska občina je zabeležila vrsto rekordov, ki nedvomno dovolj zgovorno pričajo o prizadevanosti občanov te občine in o njihovih nornjih po hitri gospodarski rasti. V marsikaterem pogledu se Velenjčani s svojimi dosežki že uvrščajo na prvo mesto v naši regiji, za kar je bilo prav gotovo potrebno izredno veliko naporov, jasnih programov in tudi odpovedovanj.

Celotni dohodek je v tem letu porastel za skoraj polovico, čeprav že prej ni bil ravno majhen. Še bolj kot celotni dohodek pa je porastel družbeni proizvod in to je svojski rekord, saj se je le-ta dvignil za nad 50 % v primerjavi z lanskim letom. Tudi glede potrebnih kreditov se lahko pohvalijo, kar je nedvomno odraz tega, da so znali prikazati bankam svoje potrebe po tej plati, kar jih je seveda pri njihovi rasti še nadalje močno stimulovalo.

Z lanskega drugega mesta (tako za Celjem) se je velenjska občina v tem letu premočno povzpela na prvo mesto pri doseženem izvozu. S skoraj 16 milijoni izvozne realizacije je velenjska občina ustvarila skoraj polovico

celotnega izvoza naše regije. Porast v odnosu na lansko leto je rekorden, saj znaša kar 66 %. Samo po sebi pa je umevno, da se na prvo mesto v naši regiji uvrščajo tudi po osebnih dohodkih, saj znaša povprečna plača 1.824 dinarjev in je le za malenkost pod republiškim povprečjem.

Napredek torej, kot mu doleži še nismo bili priče!

ŽALEC: USPEŠNE SANACIJE

Ena izmed osnovnih značilnosti zalskega gospodarstva v tem letu je v tem, da so uspešno izpeljali sanacije vrste industrijskih podjetij. Preštudirani prijemli, enotna izhodišča, upoštevanje skupnih programov ter neomajna volja delovnih ljudi po napredku so rodili pomembne rezultate. Kolektivi, ki so še do nedavnega imeli hude težave, dosegajo že prve pomembne rezultate uspešnih sanacij in industrija kot panoga zavzema čedalje pomembnejše mesto v strukturi občinskega gospodarstva, ki je nekoč veljalo predvsem za kmetijsko.

Celotni dohodek je porastel za 36 %, družbeni proizvod pa za odstotek manj. Obveznosti do dobaviteljev so padle, nekoliko pa so se povečale ter aive do kupcev. Tudi kar se tiče kreditov za obratna sredstva je treba reči, da jih je bilo na voljo znatno več kot v prejšnjem letu, kar dokazuje da so tudi banke upoštevale napore občine in kolektivov po uspešni sanaciji nekaterih podjetij. S preko pet milijonov dolarjev izvoza se žalsko gospodarstvo uvršča na četrto mesto v regiji, tako za Konjicami, saj so v tem letu skupni izvoz povečali kar za tretjino. Pomemben dosežek torej tudi na tem področju. Skladno z uspehi in dosežki so porastli tudi osebni dohodki delavcev in znaša povprečna plača 1.762 dinarjev, kar je za 32 % več kot lani in je to največji porast v celjski regiji.

Se in še je uspehov in dosežkov, o katerih nismo govorili. Izpustili smo vse naložbe, vse nove obrate, ki so stekli v tem letu, izpustili dosežke pri uvajanju nove proizvodnje, moderne tehnologije in organizacije dela. Veliko je še tega, o čemer nismo ničesar zapisali, pa kljub temu je iz tega razvidno, da se izteka leto, leto pomembnih delovnih zmag, ki nedvomno kljub zaostrenim pogojem gospodarjenja vlivajo optimizem za jutri. In tega ravno hočemo doseči — lepšega za vse, za vse delovne ljudi, ki ob naporih in odpovedovanju sleherni dan doprinašajo pomemben delež k hitrejšemu napredku naše samoupravne socialistične skupnosti.

BERNI STRMČNIK

Naši znanci

PISE: J. KRASOVEC

TONE POSTAL CIVIL

Srbi bi rekli, navojškoval se je možak. Dolga leta je nosil uniformo. Od takrat, ko je končal gimnazij in kadetoval v intendantski akademiji, pa do takrat, ko je bil prepričan, da bo naredil blestečo vojaško kariero in takrat, ko so ga zasmehovali in žalili izdajalci ob razsulu kraljevske vojske. Uniforma je bila na njem tri leta v ujetništvu. Obkel je preprostejšo brez bleščečih našitkov, ko je zares krenil v bitko in še leto pozneje, ko se je vojna končala.

Siekel je uniformo in se odrekel mladostnim vanj in stremljenjem. Vrnil se je v Celje, se zapo-

slil, poročil. Od NAVODA je predsedal na okraj, bil referent na oddelku za državne nabave vse do trenutka, ko so se na okrajnem komiteju spomnili, da je bil Tone v partizanih propagandist.

Prišel je v redakcijo Celjskega tednika. Po odhodu Lojzeta Jurca sem bil takrat sam z administratorko. Skromno se je predstavil. Poznal sem ga kot dopisnika, sodelavca in se ga razveselil, ko je dejal, da je prišel v pomoč. Svoj prihod je le previdno razložil še z druge strani, da bi me preveč ne prizadel. Skratka zlogoma sem le vedel, da je moje tritedensko urednikovanje končano.

DESET LET UREDNIK TEDNIKA

Tone Maslo je kot urednik prinesel v tednik marsikaj. Bil je predvsem vztrajen in premišljen, kar nam je mlajšim šlo pogo-

sto na živce, ker smo hoteli pogosto na vrat in nos skuhati kakšnega vruga. Dotlej in potlej nismo imeli šefa, ki bi bil pripravljen stoično mirno prenašati naše izbruhe, razburljivost in zaletavost. V tem je bil bolj strateg, kot taktik. Ko smo se izpihali in

izpeli, je storil, tako pač, kot je bilo prav. Pod njegovo taktirko se je v redakciji tednika zvrstilo veliko mladih in večidel so vsi ostali časnikarji: Drago Hribar, Marjan Kunej, Igor Tratnik, Ivica Burnikova, Berti Savodnik. To so imena, ki še danes pol-

Tone Maslo je tudi po končani vojni dvakrat oblekel uniformo. V času, ko je bila znana napetost okoli Trsta, je bil na meji kar pol leta in od takrat je tudi posnetek. Rezervni častnik Tone Maslo je prvi z leve.

TONE MASLO

nijo stolpce časnikov, vendar to niso vsi. Pri Tonetu sta začela pokojna Tone Skok in Vlado Smeč, kar lepa vrsta.

Tone je bil doslej najdlje urednik celjskega časnika. Poinih deset let, seveda je bil znan tudi po svoji varčnosti, ki smo jo radi spreobračali v skopost. Kako prav bi bilo, če bi bilo več ljudi in ves čas doslej takšnih, kot je bil on. Če smo drezali vanj, kupimo to, rabimo ono, daj, bo padla kakšna nagrada, je vedno opozarjal: Če bi vsi delali tako, kot hočete vi, bi hitro zapravili državo.

Seveda se je v tem času spletlo okoli Toneta veliko anekdot, resničnih anekdot. Pri tem je svojo vlogo imel njegov priimek.

Na primer tale:

Tone je bil na dopustu, mi pa smo imeli le bicikel. Pa sva s pokojnim Tonetom Skokom staknili v trgovini motorje Jawa. Poslala sva mu na morje dolg telegram, kakšen je motor, koliko stane, kako hiter je. In da se mudi, seveda, ker sva računala, da mu ne smeva pustiti preveč časa za razmišljanje. Pa je vseeno preteklo par dni, ko sva dobila vzorec telegramske kratkosti in varčnosti. Telegram iz Dubrovnika je bil naslednje vsebine:

— Kupite Maslo!

Ni bilo ločila med besedama. Zato sva si vso reč po svoje razložila, naj pač kupiva motor, ne maslo. In začuda. Imela sva prav. (Konec prihodnjic)

O ljudeh od vsepovsod

Upam, da je imel tudi urednik vsaj toliko težav pri sestavljanju svojega snovoletnega sestavka, kot sem jih imel jaz. Vsaj privoščil bi mu jih, zakaj pa bi mu bilo boljše kot nam. Težave so pravzaprav bile v tem, ker nisem vedel (in tudi sedaj še pravzaprav ne vem), o čem naj vam, dragi naši bralci, iz svojega dela sploh nekaj napišem.

Izdvojiti nek poseben dogodek, doživeti iztekačočega se leta, To je vsekakor težavna naloga. Kajti če je bil dogodek kaj posebnega, če je bilo doživeti zanimivo, potem sem o tem itak pisal. Ponavljati torej ne morem, če pa česa takega ni bilo, potem pa ne sodi v časopis. No, bilo je marsikaj zanimivega, veselega, prijetnega, bili pa so tudi trenutki, ki puščajo v človeku neizbrisni spomin, ki silijo v razmišljanje, pa človek o njih raje ne piše. Cestokrat bi bila to pregrenka izpoved, tako zame, kot za tiste, ki so bili v take dogodke zapleteni.

Takole približno okoli 15.000 kilometrov sem v tem letu prekolovratil po vseh cestah našega območja. Po dobrih in lepih, pa tudi takih, ko je bila potrebna volovska vprega. Veliko sem se srečeval z ljudmi, ljudmi vseh kategorij, bogatimi in revnimi, srečnimi in nesrečnimi. Veselil sem se z njimi, bolela me je njihova žalost. Marsičesa ni zapisalo moje novinarsko pero in marsikaj je še ostalo na dolgu. Stevilna poznanstva, številna vabila, tisoče srečanj in vsako je doživeti po svoje. Življenje je polno dogodkov, ljudje so radi pripovedovali o njih, so pa tudi molčali in njihov molk je bil dovolj zgovoren. Veliko sem se gibal med našimi preprostimi ljudmi na podeželju, obiskoval sem naše mamice in spoznaval usode mnogih ljudi...

BERNI STRMCNIK

Vrednote in čas

Misli ob slovesu od starega, v pozdrav novemu, mlademu naj napišem.

Pravimo, naj bi bilo srečno. Kaj je pravzaprav sreča. Sreča je v človeku, ne v stvarih okoli njega.

Pred dnevi je siv, od let, trpljenja in težav upognjen borec-komunist dejal:

»Dajmo, vrnimo v svoje vrste nekdanje tovarištvo, iskrenost, odkritost!«

Res je. Da bi bili srečnejši, vrnimo v nov čas, v naš vsakdan, v težave, ki nas čakajo tudi v prihodnje, nekaj tistega duha, ki nas je nekoč družil. Pripovedujmo mlajšim o tem, kako so revirski knap, ljubljanski profesor in kozjanski kmet pod isto smreko pokadili eno samo samcato cigareto. Bodimo nekoliko podobni bolničarki Mariji, materi treh otrok, ki so čakali nanjo, da se vrne, pa je na Pohorju omahnila, ko je reševala ranjenega borca iz strelnega ognja. Zdaj nam ni treba umirati za sočloveka, toda odprimo srce, kadar bo beseda o solidarnosti.

Ko smo šli v akcijo, ni bilo treba govoriti, da se kateri iz nje ne bo vrnil živ. Morda nobeden. Zakaj danes skrivati resnico za lažnive besede, ko ne gre za življenje? Gre le morda za malenkostno žrtev, po prenešeni vrednosti manjšo od tiste, ko je lačen borec razpolovil košček kruha za tovariša.

Srečne niso stvari. Srečni so ljudje. Sam človek ne more uživati popolne sreče. Največja sreča človeka je, če ga obdajajo srečni soljudje.

Srečno novo leto!

JURE KRASOVEC

Prijetno presenečenje

Srečala sva se pred dnevi popoldne, v tistem urvežu na cesti, ki je tako značilen za zdajšnji čas. Ze od daleč sem videl, da je dobre volje. Kar smejalo se mu je.

»Se ti je kaj prijetnega zgodilo? Ali si zadel na loteriji?«

»Zadel nisem nič, zato pa doživel trenutek, ki mi pomeni veliko, zelo veliko. Zaradi njega je moj pogled na okolje, v katerem delam, na ljudi, povsem drugačen, poln optimizma.«

»Kaj vendar?«

»Čisto na kratko, ker si že poklicni radovednež. Morda se spominjaš, da sem bil pred nekaj leti bolan, da sem ležal celo v bolnišnici in bil operiran. Četudi nisem bil z nobenim v kolektivu skregan, ni bilo nikogar v tistem času k meni na obisk. In tudi pozneje, ko sem ležal doma, obiska iz kolektiva ni bilo. Verjemi, da mi ni bilo vseeno. Srečal sem se z bolečino, ki je dolgo žgala. Toda, odgovora na vprašanje, zakaj tako, ni bilo. Nisem ga našel, čeprav sem slutil, zakaj takšni odnosi.

Prejšnji mesec sem znova zbolel. Zdaj je šele nekaj dni, odkar sem lahko vstal. In zamisli, v tem času sem dobil obisk iz kolektiva. Prišli so kar trije. Nisem se jih nadejal. In prav zaradi tega je bilo presenečenje toliko večje. Prijetno presenečenje. Naj ti povem, da sem se jih razveselil kot otrok in da me spoznanje, da se je v ljudeh vendarle nekaj spremenilo, spremlja še danes. Meni to veliko pomeni. Pri srcu so mi prijetni, človeški odnosi. Takšni bi naj vladali v družini, v kolektivih, med narodi. Če bo osnova zdrava, potem bodo tudi odnosi med ljudmi na sploh drugačni, lepši.

MILAN BOŽIČ

Intervju z Marjanom Osoletom, direktorjem Kovaške industrije Zreče

MODERNIZACIJA, EDINI IZHOD!

Prav gotovo drži dejstvo, da smo o uspehih kolektiva Kovaške industrije iz Zreče v zadnjem obdobju bolj malo pisali. Javnosti še več ali manj bdiijo v spominu dnevi, ko je bila v podjetju prisilna uprava, čeprav je od tega že sorazmerno dolgo. Marsikaj se je v tem času v kolektivu pod Pohorjem spremenilo in obrnilo na bolje, zato je prav, da spregovorimo tudi o tem. Pa smo se zaradi tega odločili, da povabimo na krajši klepet direktorja Kovaške industrije Zreče, MARJANA OSOLETA, diplomiranega inženirja ter mu zastavimo nekaj vprašanj.

NOVI TEDNIK: Leto, ki se pravkar izteka, je bilo za nadaljnji razvoj Kovaške industrije v Zrečah nedvomno izrednega pomena. V čem je po vašem mnenju največji uspeh minulega leta?

MARJAN OSOLE: Izdvojiti poseben uspeh letošnjega leta v našem kolektivu pravzaprav ni težko. Nedvomno je to uspešen štart UNIOR EXTRA, katerega temelje smo položili že v lanskem letu, letos pa smo ga plasirali v svet. Uspehi na tržišču in sam potek proizvodnje nam potrjujejo, da smo v naših prizadevanjih v celoti uspeli. Uspešna sanacija v preteklih letih, pravil-

na poslovna politika in odločitve, ko smo uvedli povsem novo, moderno organizirano in tehnološko dovršeno proizvodnjo, vse to je omogočilo, da smo stopili na novo pot nadaljnega razvoja.

NOVI TEDNIK: Omenili ste novo tehnologijo, moderno proizvodnjo in vse, kar sodi zraven. Za kaj pravzaprav gre?

MARJAN OSOLE: Ne bi bil rad neskromen, toda na področju tehnologije in kompleksnosti prijemna boste težko našli v Evropi podjetje, ki je doseglo tako višino kot pri nas. Gre za nov proizvodni postopek. Staro in naporno kovaško delo je postalo nekaj čisto drugega, proizvodni proces je zasnovan na novih spoznanjih in ne nazadnje — tu je povsem nova mentaliteta. Mi smo v ta novi obrat premostili le okoli 10% starih delavcev. Vsi ostali so novi, to pa je vneslo v nove prostore in ob novih prijemih tudi novega poleta, ki se ga je navzel celoten kolektiv. Dosežke v tej proizvodnji nam priznavajo tudi tuji strokovnjaki in se nemalokdaj tudi odkrito sprašujejo, kako smo uspeli to doseči. Vse se da uresničiti, če se stvari pravilno zastavijo. Pri nas v Zrečah, kot kaže, smo pričeli na pravem koncu.

NOVI TEDNIK: Vaš kolektiv je spoznal, kako je, če so mu odvzete samoupravne pravice. Se je na tem področju, na samoupravljalnem področju torej, ob ponovni uvedbi samoupravljanja kaj bistveno spremenilo? Je opazen kakšen kvaliteten premik?

MARJAN OSOLE: Razlika? Pa še kakšna, primerjava praktično nimajoča! Tudi v pogojih prisilne uprave smo uvedli prakso, da smo pred pomembnejšimi odločitvami sklicali tudi celoten kolektiv, če je bilo potrebno. Razpravljali smo o važnih vprašanih in nato odločali. Osebnostno smatram, da ni razvoja brez konstruktivnega sodelovanja velike večine sodelavcev. Človek, njegova volja, njegovo zavestno ustvarjanje, to lahko rodi rezultate. S tem je mo-

goče doseči postavljene cilje. Oblika odločanja v tem primeru ni bistvena. Ljudem je potrebno pokazati pot, potrebno jih je usmeriti, le to rodi uspehe, vse drugo je lahko le kratkotrajno. Veliko večino delavcev je treba prepričati in s tem dvigniti njihovo samozavest, ravno to pa je pri nas v Zrečah prisotno. To je po mojem mnenju tudi logika samoupravljanja. Vsak ukrep proti volji delavcev bi pri nas naletel na odpor, na glasen odpor. Dosegli smo stopnjo, ko ljudje jasno izražajo svojo voljo in v tem vidim bistven premik v naši samoupravi.

NOVI TEDNIK: Zadovoljiti se z doseženim je začetek stagnacije. Kam usmerjate vaš razvoj? Unior extra je dosežek določene, čeprav zelo visoke stopnje v razvoju vašega podjetja, prav gotovo pa ne boste ostali pri tem. Kako je z vašim nadaljnjim razvojem?

MARJAN OSOLE: Se strinjam, to je samo faza, samo etapa, mi pa že intenzivno razmišljamo o nadaljnjem razvoju. V obdelavi imamo kar več konkretnih programov, pri vsem tem pa je tudi program ročnih orodij tako kompleksen, tako širok, da dopušča še neslutene možnosti razvoja. V zvezi s tem dograjujemo halo, nova skladišča in iščemo kooperante za pomoč na tem področju. Tu je še veliko kruha za mnoga prihodnja leta. Po drugi strani pa je naša tehnologija vabljiva tudi za tujce, ki bi želeli ravno kovaško področje

še nadalje širiti. Nekateri pa so pripravljani celo soinvestirati.

NOVI TEDNIK: Razvijate tudi kakšne nove programe?

MARJAN OSOLE: Vsakdo jih mora, zato jih tudi mi! Intenzivno delamo na programu takomenovanega kovanja praškastih kovin oziroma sinter, kot se to tudi imenuje. Ta program razvijamo v sodelovanju s Skladom Borisa Kidriča in Metalurškim inštitutom. Če bo šlo vse tako, kot predvidevamo, bomo v prihodnjem letu že osvojili del programa, za katerega je zlasti zainteresirana avtomobilska industrija. V tem primeru gre za stiskanje kovin v posebne kalupe, pri čemer vsa nadaljnja obdelava odpade. Profil je takorekoč gotov in skoraj brez slehernega odpadka. Najmanj za polovico ceneje, kot to delamo s klasičnim kovanjem. To je tehnološka novost velikih prednosti. To pa ni vse! Ob sodelovanju s strojno fakulteto razvijamo program hladnega kovanja. Tudi v tem primeru gre za povsem novo tehnologijo. Prve preše smo že montirali in z novim letom bo že stekla poskusna proizvodnja. Osvojitev te tehnologije pomeni revolucijo v avtomobilski industriji. Prepričan sem, da bo ta program za nas čez pet let pomembnejši od sedanjega kovaškega programa.

NOVI TEDNIK: Tolikšen obseg razvojnega dela terja kadre in seveda tudi sredstva. Koliko odvajate v raziskave in sploh kakšen je odnos do tega v vašem podjetju?

MARJAN OSOLE: Naj pričnem z zadnjim, z odnosom! Vsi smatramo, da je razvoj in delo na tem področju osnovnega pomena, brez tega ni napredka. Pri nas celokupen team desetih ljudi nenehno dela zgolj na tem področju. Kar pa se sredstev tiče, je stvar taka, da odmerjamo za potrebe razvojnih programov med 5—10% celotne letne realizacije. To je za tak kolektiv, kot je naš, relativno zelo veliko!

NOVI TEDNIK: Pred nekaj dnevi ste podpisali posebno

dogodbo s Francozi, s tovarno Renault. Za kaj pravzaprav sploh gre v tem primeru, kaj to pomeni za vaš kolektiv?

MARJAN OSOLE: Za kolektiv je to izrednega in daljnosežnega pomena. Na podlagi te pogodbe bomo še naprej razvijali kovaško dejavnost, praktično pa za nas to pomeni tudi pospešitev razvojnega programa na kovaškem področju. Dobili bomo komplet inženiring, kar bo omogočilo, da bomo lastne sile sprostili na drugem področju. V novi hali, 5.000 kvadratnih metrov, bomo skoraj podvojili sedanjo proizvodnjo odkovkov, letno bruto realizacijo podjetja pa bomo na podlagi tega aranžmana povečali za okoli 40%. Ne nazadnje je potrebno upoštevati tudi renome, ki si ga bomo s tem pridobili v evropski avtomobilski industriji. Saj bomo v program vključili proizvodnjo ravno tistih delov osebnih avtomobilov, ki imajo največjo varnostno funkcijo. Gre torej za večjo varnost potnikov. Takšno zupanje v naše delo je nedvomno veliko priznanje kolektivu.

NOVI TEDNIK: In kdaj naj bi steklo to sodelovanje?

MARJAN OSOLE: Pogodba je podpisana, elaborati so v banki, čakamo torej le še na ustrezno verifikacijo pristojnih zveznih organov ter na odobritev kreditov. Računamo, da bo proizvodnja v polovičnem obsegu stekla s 1. januarjem 1974, v drugi polovici tega leta pa že v celoti. Del potrebnih sredstev bo zagotovil kolektiv, del pričakujemo od bank, z delom pa bo sodeloval tudi Renault, in sicer z enim delom kot kredit, z drugim pa kot sonaložba. Torej — vse je le še stvar procedure, potrebnih kreditov, deviznih garancij in sporazuma z jugoslovansko avtomobilsko industrijo. Podjetje se vsekakor odpira velika perspektiva za daljše obdobje.

Razgovor pripravil:

BERNI STRMCNIK

Želim jim vse dobro

Ko sem odšel iz tistih srečnih krajev pod Bohorjem in me je na silo vsrkal svet, da sem za trenutek ob grenkih spoznanjih pozabil na otroštvo, me je vselej vleklo nazaj med tiste ljudi, dobre in slabe, v katere je bilo kakor z drobno iglo vtakno spoznanje, da so bili samj in da znova ostajajo sami. Ničkolikokrat sem premišljeval o teh rečeh in ničkolikokrat sem bil presrečen ob vsakem napredku, ki je prodril, mukoma in z mnogo volje teh ljudi, na prostranost Obsotelja, med šmarske griče in med brajde kozjanskih vinogradov. Zdi se mi, da se bom moral vselej ob novem letu spominjati teh stvari, da bom moral vedno znova potegniti érto pod vse, kar se je dogajalo in da mi bo vselej lepo, če bo to, kar je bilo narajenega za te ljudi, osrečilo čimveč občanov. Ob tem se moram, žal, zavedati tudi tega, da bi marsikaj lahko bilo drugače, če bi ne bilo nesmiselne zaverovanosti v svoje, v svoj kraj, v svoje območje, v tisto majhno deželico, ki pa seveda ni edina na tem svetu. Mnogokrat smo vsi skupaj pozabljali, da Kozjansko pa Smarsko in Obsotelje niso edine pokrajine pri nas, kjer ljudje nimajo vsega, kar bi želeli. Pozabljali smo tudi ob borbi za boljše in lepše življenje, da so ti ljudje v grapah in ob kalni Sotli dobili marsikaj, da so bila zadnja leta leta uspehov in pridobitev, kakršnih ni bilo vse-skozi po vojni. Resnici na ljubo je treba priznati pri skupnem seštevku vsega narajenega, da Kozjansko ni več tisto, kar je bilo, da obsoteljski kmetič misli danes drugače, kot je mislil in da šmarski človek že ve, kam bo hodil v tovarno, kje bo krojil prihodnost svojim malim.

Zaradi vsega tega in zaradi tega, ker imam te ljudi in te vasice, trge in vse, kar je, vseskozi na dlani in gledam nanje odprtih oči, sem ob novem letu srečen in želel bi, da bi z mano bili srečni vsi občani šmarske občine.

MILENKO STRASEK

Bralci pišejo

KJE SO DOKAZI?

V št. 42 vašega lista od 19. X. 1972 ste na str. 8 objavili članek Jureta Krašovca, »Učilna, ki odmiras«. Pisec članka pripoveduje o šoli na Henini, da je bila šola kazenska in da je tam dlje časa zdržal samo tisti, ki je ljubil samoto ali pa kdor je moral, in nadaljuje: »Kot na primer slovenski glasbenik Radovan Gobec, ki je zaradi moči laškega trjaškega trgovca Elsbacher iz Laškega leta 1936 sem gor...«

Kot vnik pok. Konrada Elsbacherja, trgovca iz Laškega, zahtevam, da pisec članka predloži dokaz, da se je premestitev Radovana Gobca iz Laškega na Henino pred 36 leti izvršila zaradi moči jaa.

Miloš Rybář
dipl. pravnik
prof. zgodovine

ČUDNI SPREVDNIKI

Dne 22. maja letos sem potoval od Slovenj Gradca do Velenja z avtobusom, registracije LJ-10-19, ki vozi iz Slovenj Gradca ob 12.20 uri. In kaj se mi je ob tej priliki zgodilo? Nekaj neverjetnega, a resničnega. Na postajo sem prispel ob 12. uri. Tu sem našel nekega prijatelja iz okolice Velenja, invalida. Imel je operne palice na obeh rokah. Pogovarjala sva se vse do prihoda avtobusa, ki je pripeljal točno ob 12.20 uri, torej verjetno s približno 5-minutno zamudo. Takoj na to so potniki izstopili pri zadnjih vratih, nato pa enako vstopali pri zadnjih vratih. Moj znanec, invalid, je bil seveda med zadnjimi. Ponudil sem mu, da mu pomagam vstopiti, pa je pomoč odklonil. In res, s pomočjo palic se je pogibal na prvo stopnico in tako naprej. Takoj za njim sem hotel vstopiti jaz. Pa sem, nad sedemdesetletni stolec, najprej pogledal, kam se bom z obema rokama prijel, da bom lahko stopil na prvo stopnico. Ko sem se oprjel in dvignil desno nogo, je avtobus začel peljati. Leva noga se mi je vlekla po tleh, tako da sem imel občutek, da se mi bo zdaj, zdaj prelomila pod kolonom. Vrata pa, ki so se avtomatično zapirala z obeh strani, so me zgrabila za prsni koš, pa sem tudi mislil, da me bodo presekala na dvoje. Seveda sem začel vpiti na vse pretege in avtobus se je nato ustavil. Nato sem vstopil in na zadnjem sedežu mi je nekdo takoj odstopil prostor. Ves ta čas je sprevidnik stal pri sprednjih vratih in se delal, kakor da se ni nič zgodilo, ali pa, kot da je to zanj vsakodnevni brezpomembni pojav. Avtobus je odpeljal, sprevidnik pa je začel izdajati vozne listke. Ko je prišel do mene, sem mu plačal karto in ker za moj primer ni niti najmanj zanimal, sem mu dejal, da če ni sposoben za sprevidnika, naj si poišče drugo službo, to mesto pa prepusti nekemu, ki bo svojo službo vestno izvrševal. Na to pa je odgovoril: »Jaz nisem kriv, če skačete na av-

tobus takrat, ko že pelje!« Cudil sem ga, da mi ni tudi klical, da prideš na avtobus, doma bi bil ostal, pa bi bil zdrav!«

K temu naj še dodam, kaj se je dogajalo na tukajšnji postaji, približno pred enim letom. Ker sem rojak iz okolice Velenja, se tu večkrat snidemo z različnimi sorodniki in prijatelji, ki jih potem pospremam na avtobus. In takrat je bil na avtobusu napís smeri vožnje: »Črna—Dra—vograd—Slovenj Gradec—Mislinja«, kljub temu, da je avtobus vozil do Velenja.

Ko sem nekega dne odhajal s postajališča me je ustavilo neko dekle rekoč: »Kdaj pa gre avtobus za Velenje?« »Ravno tale sedaj je odpeljal za Velenje,« sem ji odgovoril. Kako to, ko pa piše zadnja postaja Mislinja. Seveda piše, a pelje za Velenje. In dekletu je začelo na ves glas jokati. »No, nič ne jokajte, saj čez uro ali dve pride drugi avtobus, pa se boste z njim odpeljali!« »Ze, ravno pri tem avtobusu me bo čakal brat in ker me ne bo, bo odšel brez mene domov, doma pa sem blizu 15 km iz Velenja.« Zaradi jake se je zbralo okrog nje več potnikov, kakih pet, šest in vsi so izjavili, da tudi oni potujejo do Velenja. To se je ponavljalo dan za dnem, te dni za tednom, morda tudi mesec za mesecem. Ko je avtobus prispel na postajo, so potniki izstopili in vstopali, a sprevidnik je ta čas sedel pri soferju, se z njim pogovarjal. Ni mu pa prišlo na misel, da bi izstopil in potnikom povedal, da kdor potuje za Velenje, naj vstopi. Tudi v mojem primeru, če bi bil sprevidnik izstopil, ne bi mogel dati soferju znak za odhod, dokler zadnji potnik ne vstopi.

Ko sem bil še deček, sem večkrat slišal govori, da riba pri glavi smrdi. In če le kje, ta rek za avtobusna podjetja gotovo drži.

Skoraj vsakodnevno ali vsaj tedensko čitamo v različnih časopisih pritožbe na račun nepravilnih postopkov do potnikov, zaradi do skrajnosti zanikrnega in brezvestnega poslovanja različnih sprevidnikov in soferjev. Zaradi takih anomalij v avtobusnem potniškem prometu je dolžnost podjetij, da napravijo temu enkrat konec. Da bi se to doseglo, ni potrebno nič drugega, kakor to, da vsakemu uslužbencu v prometu pripravijo enourni teoretični tečaj, potem pa opravljajo strogo kontrolo na terenu in seveda za vsak prekršek takoj odpustijo take malomarneže.

Vinko Zajc,
Sejmiška 13
Slovenj Gradec

ŽIVLJENJE NI PRAZNIK

Napisala bom kar najkrajše pismo, da zanj v časopisu ne boste porabili preveč prostora. Torej — bila sem nezakonska, zato sem si morala svoj kruh služiti že od devetega leta dalje pri kmetih. Strogo so me držali. Nisem se smela potepati. Ob

nedeljah sem se spravila na podstrešje, kjer sem imela svojo omaro, in izrezovala iz papirja različne dele predpasnikov in oblek. Leta so tekla. Pri vsakem kmetu sem bila po tri leta. Bilo je po vojni, ko so se fantje vračali. Ko so zvedeli, pri katerem kmetu živim, so me obiskali. Vprašali so me, zakaj se pri šestindvajsetih letih ne poročim. Jaz sem jim povedala, kakšni so možki in da zlasti alkoholikov ne maram. Nekdo med njimi pa je molčal in mi je nato večkrat prišel pomagat. Ker sem po naravi, kar zadeva ljubezen, precej muhasta, sem si želela otroka in on me je znal pripraviti, da sem se odločila in zanosila. Komaj sem čakala, da punčka prikuha na svet in tako se je zgodilo. Punčki sem namenila vso ljubezen. Tudi on je večkrat prišel. Nekega dne sem mu rekla, da je še mlađ in naj se poroči, mene pa pusti pri miru. Kako se je razburil! Prišel mi je groziti, da mi bo vzel otroka in vse požgal. In še, da če me dobi na samem, da se ni ne bo dobro godilo. No, potem pa mi je spet lepo govoril, da se pustim kmetom preveč izkoriščati. Pri njem, da bi mi bilo bolje. Končno sem se odločila in res odšla k njemu. Pa se je vse spremenilo. Začel je hoditi v družino in popivati. Vse sem bila, le človek ne. Tako je pač — dokler loviš pičle, ne smeš metati kamenja. Mož je bil tudi večkrat brez zaposlitve, tako da je vse breme padlo name. Prosilna sem na socialnem, da bi mi dali stanovanje in službo. Vedno so me tolažili, da je pač mož tisti, ki skrbi za družino. Sedaj je že osemnajst let, kar smo skupaj — bilo je pet otrok. Škoda se mi zdi teh let. Nikjer nisem bila zaposlena, mož hodi v službo, jaz pa sem pri petdesetih letih precej izčrpana in bolehnata. Od mene še vedno zahtevajo tisto, kar sem nekaj zmožna.

Dve hčerki hodita v šolo, sta zahtevni in ne ubogata. Hočeta biti oblečeni po najnovejši modi. Vse bi hoteli najboljše, kar pa ob tej draginji ni mogoče.

Tako si včasih zaželim, da bi spet zbežala h kmetom, čeprav je bilo treba trdo delati. Vsek hoče nekaj najboljšega, mi pa lahko živimo le skromno in otroci so bili vedno zdravi — bolj kot tisti, ki so imeli vsega dovolj.

Sedaj pa končujem tole pismo. Zgodbi nisem vedela dati imena. Če vas bo zanimalo, jo boste objavili. Tudi jaz rada berem vaš tednik in se tudi za horoskop zahvaljujem. Prav je, da objavljate razne zgodbe, potem vsaj vidim, da moje življenje ni najtežje.

Vaša zvesta bralka
B. A.

PRIDNI PIONIRJI

Sem učenka osnovne šole Miroslava Sirca iz Petrovc. Naš pionirski odred si je zadal mnogo nalog, ki jih že izvršujemo. Tako smo zbrali denar za otroke iz Vietnoma. Zbrali smo 54 starih tisočakov. Največ je zbral razred, ki je prispeval 8 tisoč din.

Pripravljamo se tudi na proslavo, ki bo 27. decembra. Ob tej priliki bo-

do na naši šoli sprejeti med pionirje cicibani. Še-le sedaj bodo sprejeti zato, ker se je v prvem razredu pojavila bolezen v velikem številu prav takrat, ko bi pravzaprav morali biti sprejeti med pionirje. V kratkem si bomo ogledali gledališko predstavo Figole-Fagole, ki nam jo je plačalo DPM. To je njihovo darilo za novo leto.

Pionirji želimo osvojiti znak letošnjih pionirskih iger z naslovom Pionirski

odred — tisoč radosti. Pripravljamo pregled vseh pionirskih dejavnosti v tem letu. To bomo prikazali na svečani akademiji 27. decembra. Posebna komisija bo ugotovila, če smo si ta znak zares zaslužili.

Nevenka Vidmar,
Osnovna šola Petrovče

KJE SI PRAVICA?

Sem zvesta bralka našega dragega lista NT in komaj čakam vsak četr-

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

Sedim na betonu in zrem v morje. Plavo gladino reže bela jadrnica. Sonce pripeka in pasja vročina je. Jaz pa nemo zrem v daljavo, tja, kjer se morje in nebo stikata. Premišljuje o prijateljicah, ki so mi pripovedovale o doživetjih na morju in o sebi, ki se sedaj tukaj dolgočasim, namesto, da bi se zabavala. Iz tega premišljevanja me zdraami glas sestrične: »Hej ti, kaj pa je s tabo? Greš v vodo?«

»Čeprav nerada, se dvignem. Nasmejem se ji in ji pokimam. Če to ne bi bila ona, bi tega ne storila. A ona je tako dobra. Vedno me razume in mi pomaga. Ko stopiva v vodo, zagledava na drugi strani fanta, ki se leno spušča v morje. Pomaha nama in midve mu odmahava. Nato molče zaplavava. Čez nekaj časa zaslišiva prijeten glas: »Sprechen Sie Deutsch?«

»Ein wenig, odvrnem in čakam, kaj se bo zgodilo. Nato vpraša: »From welchen Land sind Sie?«

»From Jugoslawien,« odgovori sestrična.

»E, pa ovo su naše curice,« pravi, »da vam se predstavim, zovem se Sasa.«

Tako se prične pogovor, ki traja ves popoldan. V tem pogovoru izveva, da je doma iz Novega Sada, da študira tehnologijo, da je njegov oče oficir.

Pozno popoldne naju odpelje v camp. Preden se poslovimo, se zmenimo, da se dobimo ob 7. uri in da gremo v Foreč. Na poti proti sotoru zbirava s sestrično korajfzo, da prosiva starše za izhod. Dovoljenje dobiva in sedaj se začne urejanje. Seveda nisva točni in ko se okrog pol osmih prikačeta na dogovorjenem mestu, že seva v avtomobilu in se pogovarja s prijateljcem. Ves žarec naju pozdravi in nekaj minut kasneje se že peljemo proti Poreču. V pristanisku pustimo avto in pes se opravičava po mestu. Gledamo izoči, ljudi, stare zgradbe. Nenadoma me prime okoli pasu, Ne odmaknem se mu.

Noc spusti svoja črna krila na zemljo. S Sašom zapliva k obali. Tam sedeva in nekaj časa nemo strmiva v morje. Nato spregovori on: »Znaš,« reče, »znaš, ja te volim, mogla bi, da oudeš moja devojka.« Jaz ga samo gledam. Njegove bujne crne lase, lepo oblikovane ustnice in sive oči z dolgimi trepalnicami. Zavem se, da ga tudi jaz ljubim. Da, ljubim, čeprav sem ga spoznala šele pred nekaj urami. V moji notranjosti se začne boj. Eoj med srcem in pametjo. In zmaga pamet. Povem mu, da sva lahko le prijatelja, če hoče, medtem ko njegovo dekle ne morem biti. Luč v njegovih obeh upasne, Ugasne tudi njegov nasmen. Počasi vstane, mi pomaga s kralje in napotita se proti avtomobilu. Tam naju že čakata sestrična in Goran. Ko se peljemo proti Zeleni laguni, vpraša Goran Sašo: »Hej što je sada tebi?« Sasa pravi: »To znamo samo ja i Mikica, zar ne?« Vožnja se nadaljuje in nihče ne spregovori besede. Ko se pripeljemo v camp, si Sašo poljubi prst in mi ga pritisne na lice. To je slovo.

Ko hodiva s sestrično proti sotoru, premišljuje, kako hitro je vsega lepega konec. Toda tu sem se počeno zmotila, Sašo in Goran naju nista zapustila, ampak sta hodila sleherni dan z nama na plažo. Preživeli smo štiri nepozabne dni. S Sašom sva hodila objeta med cvetočimi oleandri, igrala sva se kot otroka in pisala inicialke na beton.

Vse prekmalu je prišel čas slovesa. Bila je sredi in okoli sedme ure zjutraj sem se skrivaj splazila iz sotoru. Ko sem prispela do kraja, kjer je stal sotor, je bilo že vse pospravljeno. Goran je že sedel v avtomobilu, Sašo pa me je čakal pred njim. Se zadnjič me je poljubil, mi dal svoj naslov in vsej mojega. Nato je sedel v avto in se odpeljal. Gledala sem za avtom, dokler le-ta ni izginił za ovinkom. Sašo se je odpeljal. Odpeljal iz tega kraja, kamor se bo morda še kdaj vrnil. Za vedno se je odpeljal iz mojega življenja. Solze so mi spolzele po licih. Nisem se zmenila za začudene poglede mimoidočin.

Vse, kar imam danes od njega, sta njegov naslov in posušen oleandrov cvet. Obljubil mi je, da mi bo pisal, a tega ni storil. Kadar zagledam pismo, naslovljeno name, pomislim, da mi je pisal on. Toda vedno znova sem razočarana in tedaj se spomnim sestričnih besed:

»Nič ne maraj, to je bil le slepeč klic ljubezniva

tek, da izide nova številka. Imam skromno družinsko pokojnino, a za NT imam zmeraj denar.

Opisala bom dogodek, ki se mi je zgodil, meni, siromašni upokojenki, v samopostrežni trgovini v Rimskih Toplicah. Ker imam majhno družinsko pokojnino, gojim doma nekaj zajčkov, da mi ni treba kupovati mesa, saj za njega itak nimam denarja. Sedaj, pozimi, mi pride prav vsaka stvar, da jih lahko preživim. Dne 4. 11. 1972 sem odšla v samopostrežbo, da nakupim nekaj malenkosti. Na cesti sem našla bananin olupek in sem ga pobrala za moje zajčke. Pri blagajni je bila dolga vrsta ljudi, zato sem svojo torbo kar nastavila mladi blagajničarki, da bi mimogrede, ko mi ona računa, jaz pospravila svoje stvari. Torba seveda ni bila prazna, v njej je bil bananin olupek, ki sem ga pobrala na cesti. Na njem je bila še cena 2,60 din. Vpričo ljudi je začela vpiti name, da sem banano ukradla ter jo za policio pojedla. Povedala sem ji, da sem olupek pobrala na cesti ali ona je trdila svoje. Solze so me oblike ob tej obdobji, saj se še ni zgodilo, da bi me v mojem življenju kdo kdaj obsodil, da sem kradla. Stara sem 68 let, siromašna ali vseskozi poštena. Banane seveda nisem hotela plačati ker je tudi ukradla nisem.

Dne 15. 11. 1972 sem na občinskem sodišču zahtevala, da blagajničarka prekliče svoje besede in mi vrne dobro ime. Ali ona sploh ni prišla. Ni se ji zdelo vredno, niti potrebno opravičiti se meni, stari siromašni ženi. Recite, dragi bralci, kje je tukaj pravica? Zdi se mi, da je ni in je tudi nikoli ni bilo, za nas male, nepomembne ljudi.

Pavla Srebot, Globoko 7
Rimske Toplice

ALI JE TO PO NOVIH PREDPISIH

Ker renovirajo prostor pod železniškim predorom na cesti Celje—Rogaška Slatina, je zaradi tega obvoz mimo podjetja EMO ter po slabi cesti skozi Bukovžlak do Teharj, kjer prideš v stik z glavno cesto.

Bilo je v torek, 19. t. m. ob 14. uri, ko sem se z očetom peljal po opisani poti. Kljub velikemu prometu sva se v koloni le pripeljala do križišča pred tovarno EMO. Nekako sva se še pripeljala skozi semafor, zavila na desno — in stop. Pred nami je stal na cesti avtobus z reg. št. CE-147-07. Leta je čakal na uslužbenca, ki so prihajali iz tovarne. Ker se je pa v smeri od Bukovžlaka nabrala dolga kolona vozil, avtobusa ni bilo možno prehiteti. Tako smo bili primorani, da smo čakali za avtobusom. V imenu velikega števila nejevoljnih voznikov se resno sprašujem, kako dolgo bomo imeli avtobusne postaje kar na glavni cesti? Ali je to po novih prometnih predpisih? Res ni mogoče dobiti prostor za avtobusno postajališče, na kakšnem bolj primernem oziroma dopustnem mestu? Mislim, da bi se tudi ta problem vozkega grlas lahko rešil.

Bogdan Podplatan,
Sentjur

EKSKLUZIVNO ZA NOVI TEDNIK: O FILMU „SUTJESKA“

SNEMANJE FILMA »SUTJESKA« JE TRAJALO SEDEM IN POL MESECEV. FILM BO STAL PET MILIJARD STARIH DINARJEV. KDOR JE VIDEL POSNETI FILM, HVALI IGRO RICHARDA BURTONA, BERTA SOTLARJA IN LJUBE TADIČA. PREMIERA BO 4. JULIJA NA AVTENTIČNEM PRIZORIŠČU SUTJESKE — NA TJENTIŠTU!

„SUTJESKA“ - MOJE ŽIVLJENJE

Sredi leta 1971 sem s pilotom Medvedom članom celjskega letalskega kluba in v organizaciji našega lista »Novi tednik«, poletel z mini — avionicom »Pipere« na snemanje do sedaj največjega filma v Jugoslaviji — »Sutjeska« v režiji Stipe Delića, nekdanjega asistenta Veljka Bulajića, poznanega po posnetih filmih »Vlak brez voznega reda«, »Kozara«, »Pogled v zenico sonca«, »Neretva« in drugih.

Takrat sva s pilotom hevilla ekipo vse od Zabjaka na Durmitorju preko Foče do Sarajeva. V vsakem kraju sva našla po delček ekipe se z njenimi člani pogovarjala in nato vrnila v Celje.

Pred 29. novembrom sem dobil od ekipe pl-

sno, da se »NT« zahvaljuje za reportažo ter vabijo še k nadaljnjemu sodelovanju vse do premiere filma. Izrazil sem priložnost in s pismom zaprosil režiserja filma »Sutjeska« Stipe Delića, da odgovori na nekaj vprašanj.

Zanimalo nas je, kate, re so bile največje težave pri snemanju filma?

»Vprašujete za težave. Vedno jih je bilo veliko in so tudi še. Morda je boljše, da te težave imenujemo dileme. Za mene trajajo že več kot tri leta, to se pravi od prvih pristopov k realizaciji filma do takrat, kako bodo na film reagirali gledalci. Če že naš film imenujete »velefilm«, potem vam povem, da se stalno uba-

damo tudi z »veleležavami«. Problem so sredstva. Kaj za vas predstavlja največji problem?

»Da film posnamem na najbolj avtentičen način.«

Koliko metrov filma ste posneli?

»Posneli smo 65 tisoč metrov filmskega traku, kar je pod svetovnim minimumom, kadar gre za filme spektakle, ki trajajo tri ure.«

Snemanje filma je verjetno dolgo trajalo...

»Film smo snemali sedem in pol meseca, delovnih dni pa je vsega bilo 160.«

Verjetno ste porabili veliko razstreliva?

»Več kot sto tisoč parafinskega razstreliva raznega premera. Tako smo na primer porabili samo

razstreliva premera 7,9 milimetrov 205 tisoč kosov.

Kje ste v glavnem snemali?

»Največ na terenih, kjer je potekala Peta ofenziva, torej kjer so se dogajale najslavnejše epopeje naše NOB. Odstopili smo samo zaradi višje sile in to ponovno pri reki Sutjeski. Ta reka je bila do vojne skoraj nepoznana, majhna, skoraj poetična rečica. Na žalost, v maju in junija 1943. leta je narasla in podivjala ter tako povečala težave borcev pri njenem prehodu. Da bi dočarali takšno atmosfero prehoda in borbe okoli nje, smo te detalje snemali na — Neretvi.«

Koliko bo stal film?

»Predvidevamo, da bo stal manj kot pet milijard starih dinarjev. Ob tem pa ne smemo pozabiti velike pomoči JLA.«

Kako je bilo z igralci?

»Pri montaži filma smo videli, da smo imeli pri izbiri igralcev za 85, govorjenih vlog srečno roko. Največje zanimanje bo vsekakor vzbudil Richard Burton v vlogi vrhovnega komandanta tovariša Tita. Za vlogo zdravnice Vere smo preizkusili tri igralke ter se končno odločili za Mileno Dravić. Kdor je videl posneti material, je poln hvale na račun odlične igre Berta Sotlarja, Ljube Tadića in drugih. Najbolj vesel bom, če bom videl, da so igralci prenesli največjo težo in akcent filma.«

Kaj mislite o Richardu Burtonu?

»Kar je naredil v mojem filmu in kako sva skupaj sodelovala, ga smatram za največjega igralca današnjega časa.«

Tovariš Stipe Delić, to je vaš prvi veliki samostojni filmski projekt. Kaj ste hoteli z njim povedati in kaj občutite zdaj, ko je film posnet? Kaj osebno želite vašemu »prvencu«, ki je med rojevanjem nalezl na toliko dobrosamernih in zlonamernih ocen in natecevanj.

»Film »Sutjeska« je vse moje življenje. Nekdo me je vprašal, če sem po vsem tem še sploh živ. Najprej sem mislil, da bom po končanem snemanju spal mesec in mesec, zdaj pa sem ponovno postal nemiren. Kako bo vse izgledalo in kako bo film sprejet pri gledalcih, to je zdaj moja glavna skrb. Jasno pa je, da filmu »Sutjeska« želimo samo najboljše tako v umetniškem, kot tudi finančnem uspehu. Predvsem pa

da bi film uspel v tistem, zaradi česar smo ga snemali.«

Kaj je »Sutjeska«? »Če hočete, današnji Vietnam.«

Koliko ljudi si bo ogledalo film v Jugoslaviji?

»Pričakujem obisk 4 do 5 milijonov.«

Kaj vas je med snemanjem filma najbolj motilo?

»To, da so po meni in po naši ekipi »pljuvali« ter nas zmerjal z amaterji, nezalci.«

»Ste to preboleli.«

»Tudi takšne diversije smo preživeli.«

Se je nebo razjasnilo?

»Se je. In verujem v to, da bomo ljudem pokazali takšen film, kakršnega smo si zamislili. Mislim, da smo v tem pogledu uspeli.«

Ste zadovoljni s poročanjem o nastajanju vašega filma?

»Predvsem gre za naš, ne moj film. S poročanjem pa sem in nisem zadovoljen.«

Kdaj in kje bo premiera?

»Premiera bo 4. junija na Tjentištu ob 30. letnici bitke na Sutjeski. Vabjeni ste na premiero.«

Hvala! Bomo prišli!

Tako: »Sutjeska« je v laboratoriju. Njen sodobni ostvaritelj Stipe Delić želi svojemu prvencu zdravja in dobrega sprejema pri ljubiteljih filmske umetnosti. Stipe je uspešno preplaval »Sutjesko« kljub vsem vremenskim težavam. Zdaj ostane samo še naloga gledalcev, da dobro sprejmejo posnet filmski trak. Mislim in želim, da bo kljub vsem peripetijam, več tistih, ki bodo to delo sprejemali... Stipe bo takrat najbolj srečen, saj bomo sprejeli njegovo verzijo naše zgodovine

TONE VRABL

Irena Papas v vlogi »majke«

Tednikova okrogla miza

NAJVAŽNEJŠE V TEM TRENUTKU

SEDEM SEKRETARJEV KOMITEJEV ZK S CELJSKEGA OBMOČJA O POLITIČNEM RAZPOLOŽENJU PO PISMU, O POGlavITNIH PROBLEMIH, KAKO SE JIH ŽE IN SE JIH BOMO LOTEVALI, KAJ STORITI, DA BO PARTIJA ŠE BOLJ DELAVSKA TER NA KONCU ŠE O TEM, KAKO BOMO ŽIVELI V LETU 1973?

V uredništvu smo razgovor s sekretarji občinskih organizacij ZKS v celjski regiji načrtovali že pred časom. Če kdaj, potem je nekaj zamude prišlo zelo prav, kajti kdaj, če ne v tem času, morajo biti občinski partijski sekretarji bolj konkretni, bolj izvirni?

Prav srečno naključje je, da smo sedli za mizo z najodgovornejšimi tovariši iz organizacije ZKS teden dni po tistem, ko smo se na podoben način pogovarjali s komunisti — neposrednimi proizvajalci. Sekretarji komitejev mnenj in stališč delavcev še niso mogli prebrati in vendar sta vsebina in ton razgovora za okroglo mizo bila enaka. To pomeni, da sta se tokrat bolj kot kdajkoli ujela interes delavcev in politična akcija zveze komunistov.

Vsebine razgovora ne moremo v celoti in dobesedno posredovati. Kot delavci pred tednom tudi sekretarji komitejev niso zahtevali, da bi zapise njihovih izjav, mnenj in stališč avtorizirali.

Razgovora z novinarji Novega tednika so se udeležili naslednji sekretarji občinskih komitejev ZKS: STANE SENIČAR iz Celja, VINKO JAGODIČ iz Sentjurja, DARKO BIZJAK iz Šmarja, CVETO KNEZ iz Laškega, FRANCI BAN iz Slovenskih Konjic in VLADO GORIŠEK iz Žalca. Zaradi bolezni je bil odsoten sekretar medobčinskega sveta ZKS, navzoč pa je bil njegov namestnik prof. EMIL ROJC. Razgovora se nista udeležila sekretarja komitejev iz Velenja in Mozirja.

V DVEH MESECIH VEČ KOT PREJ VSE LETO

Vprašali smo sekretarje, kakšna je njihova ocena uspešnosti občinskih organizacij ZK po pismu in 29. seji CK ZKS, h katerim družbenim vprašanjem je partijska poveljstva usmerjena in kateri so osnovni problemi na območju občin?

STANE SENIČAR je bil mnenja, da je težko omejevati probleme v občinski meje. Ni celjska posebnost, da je Zveza komunistov v preteklosti doživljala krizo akcije ter s tem večjega zaupanja delavcev. Komunisti so se v Celju tudi pred pismom in 29. sejo CK ZKS usmerjali k problemom razredno in revolucionarno. Manjkala pa je širina akcije. Vse je preveč ostajalo na ravni forumov, komisij, sekretariatov osnovnih organizacij. Kot ZK so na tem »bolehal« tudi druge politične organizacije, sindikati, SZDL, mladina.

VLADO GORIŠEK je povedal, da so dogodki zadnjih dveh mesecev nakopičili toliko nalog, da so občinska vodstva, kadrovska šibka kot so, naletela na vrsto težav. V nasprotju z minulo krizo akcije se zdaj dogaja, da se od ZK naenkrat ne smejo postati forumi odločanja. Prav pa je, da se kar največ pričakuje od komunistov, toda od njihovih prizadevanj tam, kjer delajo, kjer opravljajo funkcije. Teh nekaj tednov potrjuje, da je preseženo stanje v preteklosti, ko se je drugače delalo kot govorilo.

VINKO JAGODIČ je v svoji oceni navajal, da se je zadnji čas veliko premaknilo zlasti v delovnih organizacijah, kjer se vplivnost manjših skupin, kot na primer poslovnih odborov, zmanjšuje. Težiče samoupravljanja je za zdaj še v delavskih svetih. Prizadevanja komunistov se ravna na širjenje neposredne samouprave, vendar pa je to povezano s široko fronto idejnega osveščanja, kajti v šentjurski občini je proletarijacija šele na pohodu.

BRANKO BIZJAK je prikazal ostalim, da je še nedavno partijska doživljala krizo akcije. Poudaril je, da malo karikira, ko pravi, da je le malo manjkalo, pa bi se bila ZK znašla v nekakšni ilegali. Ravno to, da je partijska krenila v odločnejšo, razredno čistejšo ofenzivo, povzroča odobravanje med delavci in večjim delom vseh občanov. Seveda pa ne vseh!

FRANCI BAN je dejal, da je komite po pismu imel kar tri seje, pa je še ostalo mnogo problemov, ki jih bo še treba

razčistiti. To je seveda posledica večje aktivnosti osnovnih organizacij in konkretne podpore delavcev Titovemu pismu.

CVETO KNEZ je ugotavljal, da se je v zadnjih dveh mesecih aktivnost komunistov v občini izredno povečala. Nekatere organizacije so se v tem kratkem času sestale večkrat, kot prej vse leto, pa tudi vsebina in odmevnost teh sestankov je bila nekaj čisto drugega. Ta zavzetost je hkrati hitro prešla okvirje organizacije ZK, se razširila v sindikate, SZDL, med borbe NOV, v samoupravne strukture. Nekatere organizacije in komunisti so šli v skrajnosti z izredno kritičnostjo do vseh naokoli, manj seveda do sebe. No, očitno je, da hočejo posamezniki odgovornost za težke razmere prevzeti navzven.

BESEDA O FORUMSKEM DELU

Ugotovitev Staneta Seničarja, da je bilo v preteklosti v politiki preveč forumskega dela, so potrjevali tudi nekateri drugi sobesedniki. Zato smo prosili, da ta problem dobira prečešemo.

STANE SENIČAR je bil mnenja, da v organizaciji, kakršna je celjska, ki ima okoli 3.000 članov, povečana aktivnost 100 do 200 komunistov v komiteju, organih okoli njega in vodstvih osnovnih organizacij ni hvalevreden uspeh. Tudi pred pismom, je dejal, smo bili največkrat »na liniji«, toda preveč na forumski ravni in obliki. Tako je naprimer nesporno, da je samoupravljanje najbolj vtašče no med delavci samimi, toda politični odraz tega je bil šibak.

VLADO GORIŠEK je nadaljeval, ker je nehal predgovornik. Forumsko delo je že precej časa značilno tudi za delavske svete, ki premalo kontaktirajo s kolektivni oziroma delavci. V takšnih pogojih so večje možnosti za uveljavljanje volje in oblasti ozkih skupin znotraj samoupravnih struktur. Tudi v osnovnih organizacijah forumsko delo, na primer sekretariatov, ni tuj pojav. In kakšne so posledice forumskega načina dela? Podaljševanje mezdne miselnosti, razrast socialne demagogije itd. Seveda se forumskemu delu ne bomo nikoli mogli izogniti. Spremeniti pa moramo vir napajanja vsebinskih problemov iz interesov v bazi.

VINKO JAGODIČ pa je dejal, da nima občutka, da bi bil pri njih problem forumskega dela pereč. Vsaj v zad-

njem času ne. Povedal je, da so v dokaj razsežni občini v posameznih primerih uspeli informirati članstvo tudi v štirindvajsetih urah. Pač pa je potrdil, da se je forumsko delo zadržalo zlasti v krajevni samoupravi, v interesnih skupnostih. Zato je skrajni čas, da se pri nas uveljavi delegatski sistem.

DARKO BIZJAK je bil mnenja, da je preveč kritično obravnavanje forumskega dela tudi vprašljivo. Gre bolj za odnos, za način in metodo. Forumsko v negativnem smislu je bilo vse tisto, kar je dišalo po formalnosti ob zavzemanju stališč in sklepov. Zdaj, ko je ZK v novi poziciji, zdaj forumska oblika tudi ni več tako problematična. Pač pa so bili forumi pogo-

jevnih skupnostih, kjer so forumi sredstvo za pridobivanje moralnih in materialnih koristi pod plaščem občne, kolektivne odločitve.

FRANCI BAN je zatrjeval, da je forumsko delo politično problematično in da po izkušnjah v konjiški občini lahko trdi, da je ravno ta oblika botrovala konfliktnim situacijam v Konusu, pri LIPU v Kovaški industriji v Zrečah in še kje. Ko so bili problemi prenešeni in razčiščeni v bazi, v kolektivih, so bile težave odstranjene.

O NOVIH TEŽAVAH IN NOVIH ZAVORAH

Predsednik Tito je v Ljubljani dejal, da se že kažejo odpori proti novi orientaciji

sto kraj za uveljavljanje ozkih, pa tudi čisto osebnih interesov. Nemalokrat je odbojnik načeljen problem, pa je bilo očitno, da je problem predvsem njegov. Vzpostaviti moramo odgovornost, odgovornost voljenih, delegiranih, odgovornost predstavnikov do sredine iz katere izhajajo.

STANE SENIČAR je nasprotoval mišljenju, da forumskega dela ne kaže precejšnje. Poudaril je, da forumsko delo ne smemo videti kot metodo dela, da je to kaj več, da je eno temeljnih vprašanj, ki zadevajo samoupravne, socialistične odnose. Ali konkretnije. Če bi to ne bil problem, zakaj imamo potlej tolikanj muk okoli uveljavljanja ustavnih sprememb, okoli razčiščevanja zadev na področju socialnega razlikovanja, problemov okoli delitve osebnih dohodkov in dohodka sploh, okrog odgovornosti itd.?

CVETO KNEZ se je pridružil stališču Darka Bizjaka, ko je ugotavljal, da je forumsko delo in odločanje na ravni občine že malone premagano, da pa se razrašča v delovnih organizacijah, kra-

ZKJ in da se še bodo. Dejal je, da bo treba sem in tja tudi privzdigniti glas pri soočenju s takšnimi elementi. Vprašali smo sekretarje komitejev, če že imajo te vrste izkušnje? In res jih imajo.

STANE SENIČAR je dejal, da so se v Celju kaj hitro začeli pojavljati primeri etiketiranja, površnega razvrščanja na pamet, kdo je birokrat, kdo vse tehnokrat, kdo menažer. To bi na eni strani vodilo k razbijanju enotnosti akcije ZKJ. Da se razumemo, bitka s konkretnimi pojavi tehnokratizma, birokratizma in drugega je neizbežna. Na drugi strani pa so se kar hitro začeli javljati glasovi o trdi roki, o partiji za komandnim pultom, da, celo s stalinizmom so začeli strašiti. No, ob tem nismo oklevali, enako hitro, vendar bolj učinkovito, smo zavrnili takšna podtikanja. Imamo potrditve, da je največ tega v vodstvenih strukturah, ki se iz različnih vzrokov bojijo večjega vpliva delavcev.

CVETO KNEZ je odgrnil zavese nad hudo nevarno demagogijo, ki jo vnašajo med delovne ljudi s slabo vestjo

glede na vprašanja socialnega razlikovanja. Delavcem pripovedujejo, da bodo oni, mislijo nase, morda težko dokazali, odkod jim vilo, čeprav imajo dobre dohodke, zaposlene žene. Kako boste pa vi dokazali, se obračajo na delavce, ki imate nizke dohodke, ste edini v družini s plačo? S takšno prefinjenostjo hočejo takšni ljudje omajati voljo delavcev, da socialnim nasprotjem, ki niso rezultat dela, naredijo konec. Ob tem pa dobro vemo, da s kolikšnim trudom, solidarnostjo delavcev, odrekanjem si je največji del delavcev postavil svoje hiške.

VINKO JAGODIČ je med zavore uvrstil tudi razmere, ki v njihovi občini vladajo v dislociranih obratih, katerih matična podjetja, ki so v drugih občinah, nimajo vselej najboljših misli, kadar je govor o samoupravnem položaju teh enot.

DARKO BIZJAK je poudaril še to, da je ljudi v manj razvitem območju spričo slabih izkušenj v preteklosti strah, da bi stabilizacijske ukrepe ne zgrnil najprej nad nezavite. Kot hudo zavoro je omenil še vedno prisotno famuljarnost med komunisti, pomanjkanje samokritičnosti, ki je toliko manjša, kolikor večja je odgovornost nekoga, nadalje zamerljivost in podobno. Tudi on je omenil mestoma šibek vpliv komuni-

treba med politične kriterije za vodilne delavce vključevati tudi članstvo v Zvezi komunistov, ker le tako ZS zagotovi, da bodo cilji in naloge partije v sedanjem političnem trenutku in v bodoče zares zanesljivo uresničene. Končno je treba še to. Partija v okviru svojih moralnih načel mnogo hitreje postavlja vprašanja moralno-politične odgovornosti in postopkov vodilnih ljudi, kot to uspejo storiti izvrševalci zakonitosti, organi kontrole in celo pregona. Takrat je navadno škoda že prevelika in ukrep prepozen.

NAJVAŽNEJŠE NALOGE ZA PRIHODNJE IN POGLED V NOVO LETO

Ker politiki, zlasti komunisti niso samo ocenjevalci preteklosti ter sočasja, smo vprašali tudi po najvažnejših nalogah ZK v prihodnje, a hkrati o tem, kako bomo živeli v prihodnjem letu?

VSI SEKRETARJI so na prvo mesto postavili uresničevanje stabilizacijskih ukrepov in uresničevanje ustavnih sprememb. Pri slednjih niso mislili le na tako imenovane »delavske amandmaje«, marveč v enaki meri na spremembe ustave, ki naj temeljito spremenijo tudi skupščinski sistem, področje krajevne samouprave, interesne skupnosti in vlogo političnih organizacij.

FRANCI BAN je še dodal, da morajo komunisti kritičnost presojati svojih metod dela prenesti v širino, zlasti v sindikate, samoupravne sredine. Zavzemati se morajo, da se bo struktura v ZK obrnila bolj v prid delavcem, čeprav mora zveza komunistov pritegniti tudi čim več razredno opredeljene inteligence.

VINKO JAGODIČ je opozoril na nujnost pritegnitve mlade generacije v politična in samoupravna dogajanja. Za šentjursko občino ostaja v ospredju problem nerazvite infrastrukture, nerazvitega kmetijstva in uslužnostne obrti. Krajevni samoupravi je treba zagotoviti širino neposrednega vpliva občanov.

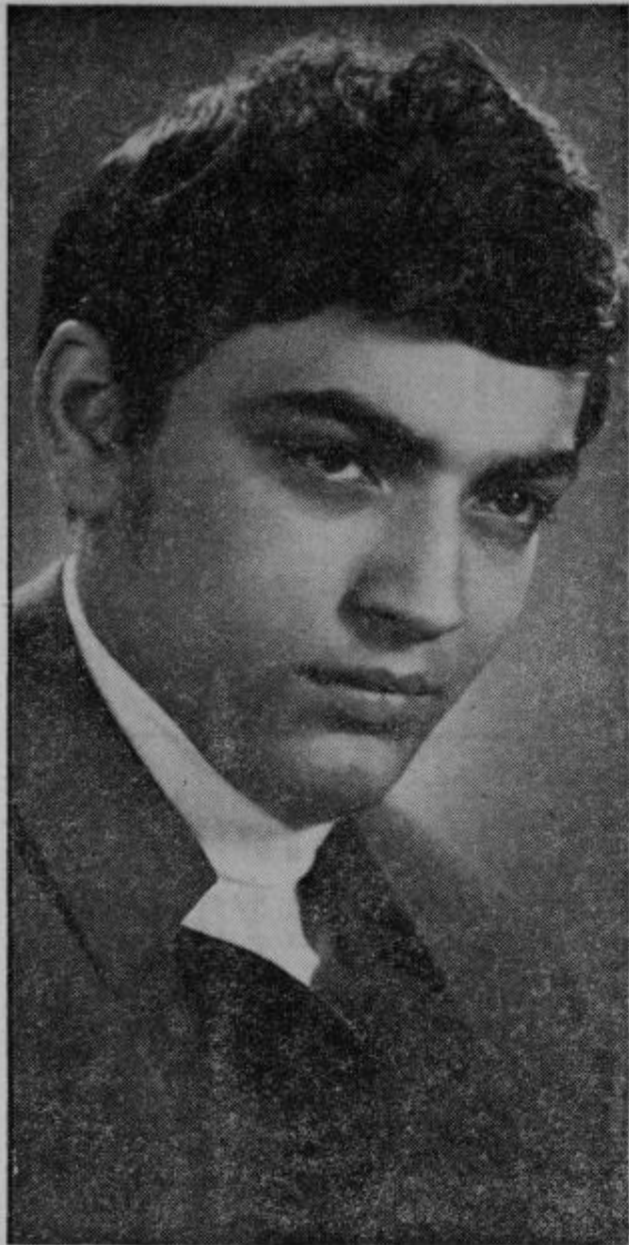
EMIL ROJC je ocenil, da prihajajoči gospodarski ozioroma stabilizacijski ukrepi terjajo od komunistov temeljito politično in idejno oborožitev, terjajo povsem jasno in podrobno poznavanje in spremljanje razmer, ker bodo le tako pripravljeni ob težavah na morebitne socialne namere, zlasti pa, kadar jih bodo skušali neodgovorni elementi, nasprotniki in kapitulanti pred teži lastne odgovornosti usmerjati na neustrezna, škodljiva in celo sovražna pota.

VSI SEKRETARJI pa so na vprašanje, kako bomo prihodnje leto živeli, govorili s precej optimizma. Vsi so opozorili na razmeroma dobre gospodarske rezultate, ki so se v zadnjem tromesečju še izboljšali, tako da se, če bo tako tudi v bodoče, ni bati velikih težav okoli stabilizacije. Ker gotovo niso govorili brez čvrste osnove, je takšna ocena kar lep prispevek za vedrejši skok v Novo leto 1973.

ZAPISAL IN PRIREDIL: JURE KRAŠOVEC

ZAKAJ VODILNI NA POLITIČNO TEHTNICO?

Darko Bizjak, Cvetko Knez, pa tudi drugi so poudarjali pomembnost političnega profila vodilnih delavcev. Postavili smo vprašanje, če naj bodo načeloma vodilni ljudje člani ZK in konkretno zakaj? CVETO KNEZ in DARKO BIZJAK sta odgovorila, da je

OTO PESTNER KOZJANSKIM OTROKOM

Nemirno je poskakoval še preveč poskočni ami po luknjah kozjanske ceste in hudo se mu je storilo, ko smo se z Otom in Marjanom od New Swing Quarteta, bil je njegov krotilec, poslovili pri Slivnici od preimenitnega asfalta. Ami pa kakor da je za kozjanske cestne težave popolnoma nezainteresiran. Divjal je, da bi čimprej prišel med kozjanske malčke, ki jim je bilo dano, da bodo v soboto popoldne poslušali vrsto naših najbolj znanih pevcev in ansamblov v Kozjem. Ni kaj reči temle našim pevcem. Brez slehernega plačila so odšli, kljub hudi cesti, kljub kozjanskim Seilam in Karibdam na poti, v daljno Kozje, da bi priklicali mladim Kozjancem smeh na obraz, razjasnili njihova včasih še preveč trpka lica.

Na vse to takrat nismo mislili, ko smo se peljali po kozjanski magistrali, ki bi menda morala biti že tisoč petstokrat asfaltirana pa še danes ni. Otu in Marjanu nekaj ni dalo miru in sta meni nič tebi nič zapela in če bi naš dragi ami imel posluš, bi pritegnil še sam. Razume se, da sem bil ob tem brezplačnem koncertu več ali manj tiho, ker mi kaj drugega tudi ni preostalo.

Ker me je od samega prepevanja pograbil bes, sem se izjasnil, da imam tega dovolj in da mi najraje povesta kaj veselega in zanimivega z njihovih gostovanj, zakaj, ni vrag, da se kaj takšnega ni zgodilo. Povsem jasno je, da mi ni bilo treba dvakrat reči, do Kozjega pa je bila še dolga pot. Kozjanski

ovinki nimajo nikoli konca.

»Ko smo bilj letos povabljeni na rojstni dan k predsedniku Titu v Beograd, v Zvezni izvršni svet,« je povzel besedo Oto, »smo hoteli zapeti nekaj posebnega, slovensko seveda. Pri hitrosti 950 km na uro in na višini devetih kilometrov z avionom DC 8 družbe AA sva z Daretom Heringom pisala slovenski tekst za neko črnsko duhovno pesem z naslovom End of my journey (konec mojega potovanja). V tridesetih ure, ključer je trajala vožnja, je bilo besedilo napisano, maršal pa zadovoljen.«

BILI SMO PRI TITU

Oto je končal, ami pa je še naprej veselo poskakoval po luknjah, ki so se v teh dneh spet razbohotele. Molk ni dolgo trajal, prekinil ga je sofer, Marjan Petan.

»Če se že ti ne spomniš ničesar več, pa naj jaz povem, kako smo te skoraj izgubili v Novi Gorici.«

»Kar pustil, sem se že spomnil,« ga je prekinil Oto s kratkim zamahom roke. »Ko je bil mesec varčevanja, smo imeli pod okriljem Ljubljanske banke turnejo po Sloveniji. Zvrstila se je vrsta koncertov in eden je bil tudi v Novi Gorici. Ko je bilo koncerta v Novi Gorici konec, smo odšli iz dvorane, zunaj pa nas je pričakala množica mladih. Vsi člani New Swing Quarteta so se nekako pretolkli do svojih avtomobilov, jaz pa sem bil prepuščen na milost in nemilost množici, ki me je kakor razbesnelo morje ali bolje kraška burja pograbila v svoje naročje. Prišel sem tik avtomobila, skoraj že odprl vrata Ma-

Tako pravi stari latinski pregovor. Zvezde se rojevajo, zvezde ugašajo, vsega tega življenja pa se na nebu, ki ga dan za dnem gledamo, niti ne opazi. Tu in tam nas prešine misel ob umirajoči zvezdi. Samo prešine in že gremo naprej, usodi naproti, novim dogodkom, novim spoznanjem in drugo življenje nas čaka za slehernim korakom našega popotovanja med zvezdnimi utrinki. Nikakršno pravilo ni to, a vendar velja. Kakor zvezde smo, nemirni in rojevajoči se, umirajoči v boli in spoznanju, predrzni v slavi in obupani ob propadu in vendarle zatonemo, ker moramo oditi, ker je takšna volja, ker je takšno življenje, ki ne pozna odpuščanja.

Popolnoma ničesar drugačnega ni v pevskem svetu. Zvezde se rojevajo in propadanjo. Ljudje so srečni in so nesrečni, a zvezde gore naprej. Če ne ena, pa druga. Ničče se ne vprašuje, zakaj tako, ostane pa zavest, da je nekomu hudo, da je življenje več kot samo petje in da je treba vsak užitek drago plačati. Pot na pevski Parnas ni posuta z rožami.

rjanovega avtomobila in Marjan je hkrati tudi potegnil, ko sem padel, brez vsakega pretiravanja, na kopico deklet, menda jih je bilo okoli petnajst. K sreči se je vse dobro končalo, jaz pa sem odšel iz Nove Gorice s celimi kostmi.«

Tako in podobno smo se pogovarjali vse do Kozjega. Tam od Prevorja nas je spremljala množica mladih, ki so šli na prireditev v Kozje so nas takorekoč na vsem, kar v Kozjem stoji, pozdravili lepaki, ki so opozarjali na veliko prireditev. Lepaki so bili tudi na senikih in hlevih in marsikatera pikra je padla na ta račun. Še sreča, da fantje poznajo šalo.

Dvorana v Kozjem je bila skoraj polna, le otrok iz osnovne šole Lesično ni bilo videti, dočim so bili otroci iz Buč, Podsrede in Kozjega že na svojih mestih. Mladi obrabi so žareli in skoraj bi lahko dejali, da je bil srečen tudi ami, ki se je za nekaj časa rešil lukenj. Vse je nestržno čakalo, kdaj se bo vsa stvar začela.

VESELO V KOZJANSKI POPOLDAN

Zamuča gor ali dol, končno so se zavese v dvorani gasilskega doma odprle in Črne vrane so zaigrale uvodne takte, takoj za njimi pa je zapela Tatjana Dremelj, nato še Franci Rebrnik z Jesenic in potem so se na odru zvrstili še kvintet Ave iz Velenja pa Andreja Zupančič, Franci Doberšek iz Laškega pa je najmlajšim Kozjancem povedal nekaj tako imenitnega, da so se od smeha držali za trebuhe.

Tam nekje v trideseti vrsti je sedela deklica velikih živih oči in nemirno vrtela glavico naokoli in v glavo mi je prišla misel: Na koga neki tako nestržno čaka? In ko je prišel na vrsto Oto s svojim kvartetom, mi je stvar postala čisto jasna, zakaj sklenila je rokice mamici okoli vratu in ji nekaj šepetala na uho, potem pa je skupaj z dvorano vneto ploskala Oto in njegovim.

Sploh je bilo v dvorani sila živahno in če jih je kaj vrglo iz ravnotežja, te mirne in preudarne Kozjance, potem sta jih Oto in New Swing Quartet.

Mladi Kozjanci pa so dobili tudi darila, ki jih je podaril Slovenija koncert in nekaj ljubljanskih podjetnomercator iz Celja.

Jejti ter veleblagovnica Kozjancem je zapela Eva Sršen in spet ni bilo ne konca ne kraja ploskanju.

Ko je stopila na oder 74-letna Jožefa Tanjšek iz Kozjega, je dvorana utihnila. Jožefa je 1000. član kluba prijateljev Ota Pestnerja in New Swing Quarteta. Ko smo se pogovarjali z njo, je dejala:

»Na stara leta rada poslušam kaj lepega in prav zato imam vse Otove plošče. Oto tako lepo poje, zlata duša je. Prvič ga vidim danes in tako sem srečna.« In ko sva se kmalu potem, ko je dobila od Ota in New Swing Quarteta darilo, pogovarjala kar med predstavo tudi midva sama, mi je nekam nemirno dejala: »Počakajte malo, poslušajmo, ne bomo ga dolgo slišali.« Kaj naj bi ob vsem tem še dejal. Morda na koncu le še to, kar sem slišal od vseh nastopajočih. Vsi so bili enotnega mnenja, da tako hvaležnega poslušalstva še niso imeli.

»Za nas mnogo pomembno ti hvaležni, srečni obrabi, strmeči v oder, odprtih ust in mirnih, skoraj nepremičnih rok. Kozjega ne bomo pozabili zlepa in še bomo prišli.«

Tudi Oto je bil na povratku srečen.

Čisto na koncu tega zapisa o Otu, ki naj bi bil posvečen samo njemu, pa ni, naj rečem le še to, da je prireditev v Kozjem samo delček vdanosti mladih ljudi njegovi pesmi. Morda bi ob tem želel reči še to, da s skromnostjo daleč pride, zakaj težka je pot do zvezd...

V KOZJEM JE BIL TUDI MALI FRANJO

Mimogrede je prišel na oder v dvorani gasilskega doma v Kozjem tudi Franjo Bobinac, nova zvezda celjskega popevkarskega neba. Ni pel, le govoril je in malce tremel je imel. Tik pred veliko preizkušnjo je Franjo v teh tednih. Njegov glas se bo vsak čas menjal in potem se bo videlo, kaj bo prinesel čas: petje, slavo, uspeh in pot v slovensko pevsko elito?

Nekega večera sem se spomnil nanj. Pravzaprav me je nanj spomnila TOP POPS lestvica znanega slovenskega časopisa za glasbo, revije STOP, kjer je Franjo poslednji teden obtičal kar na prvem mestu s pesmijo Lidija. Te dni bo izšla tudi njegova prva plošča, nestrpno jo pričakujejo vsi njegovi domači in razumljivo, najbolj tudi sam.

Franjo je čisto zares dečko, kot je treba. Ne ukvarja se ravno z vsem, ne manjka pa dosti do tega. Drsa, smuča, igra namizni tenis in se ukvarja

z vsem po malem, kot je dejal. Franjo je nastopal že na mnogih koncertih pa ima kljub temu tremo.

»Kar nekam neprijetno mi je bilo, ko sem se prvič videl na TV ekranu, boj kot na snemanju samem.«

Sola za Franja Bobinca ni problem. Petice, te za marsikoga čudne številke, se pri Franju kar vrstijo. Mogoče je sedaj, ko prestaja mutacijo, malce nezadovoljen z naravo, ker pač ne ve, kaj bo, ker ne sme peti, ker ne sme početi to, kar mu je najljubše.

Najinemu nadvse resnemu pogovoru se je pridružila še njegova mama, Franjo pa je čisto malce nagajala sosedova deklica, za katero pravi Franjo, da tudi poje, ona sama pa je po dolgem prigovarjanju le povedala, da bo tudi ona pela kot Franjo in da bo tudi snemala plošče. Takole je povedala Franjeva mama: »Morda ne bi bilo napak, če bi Franjo začel prej peti. Vesela sem, pa naj bo, kakor je. Dovolj velik uspeh je doživel Franjo v enem letu, prav kot Oto Pestner. No, Oto je tudi njegov veliki vzornik. Večkrat pride k Franju in se pogovarjata. Svetuje mu, kaj naj naredi drugače, kako mora zapeti to, kako ono. Res je, da Franjo hodi v glasbeno šolo, kjer se uči kitaro, nadaljeval pa bo solo petje. Izkušnje starejšega tovariša prav gotovo ne škodijo.«

Franjeva mama je povedala še to, da si nikoli, pa čisto zares nikoli ni mislila, da bo iz Franja »ratalo« kaj takšnega.

Ko bo Franjeva plošča izšla, bo dela na pretek. Še za eno ploščo ima Franjo posnetih pesmi in če bodo poslušalci zadovoljni s prvo in upa, da bodo, bo kmalu izšla tudi ta. Boli ga le, da domača gramofonska hiša Helidon na samem začetku ni imela posluha za njegovo petje in da je moral svoj glas najprej ponuditi Jugotonu. Povsem enako se je zgodilo njegovemu pevskemu kolegu in rojaku Otu Pestnerju. Nezaupljivost pa taka.

Franjo mi je pokazal cel kup izrezkov iz časopisov, ki pa bi jih ne našteval. Naj bo dovolj, da so o njegovem petju pisali domala vsi slovenski časopisi. Mimogrede sva poslušala trakove z njegovimi pesmimi, pil sem kavo, sosedova deklica pa je kar naprej tičala ob Franju.

Ne vem sicer, koga bi zanimalo, kje vse je Franjo pel, dobro pa bi bilo, če povem, da je pravzaprav začel na javni radijski oddaji, ki sta jo priredila Radio Celje in Novi tednik v Sentjurju. Od takrat naprej Franjo prepeva kot slavček in je srečen. Dosegel je, kar si je tako vroče želel. Dovolj je bilo narejenega v enem letu,« je za slovo dejal mladi Franjo Bobinac.

MILENKO STRAŠEK

Trak se je utrgal

Prav rada bi vam povedala kakšno zanimivo dogodivščino iz vsakdanjega življenja novinarke. Zal pa sučem pero v tej redakciji šele en mesec, zato je zaloga mojih prigod še zelo skromna.

Oddaja je tekla v redu, magnetofonski trak se je vrtel, s tehnikom Janezom Klanškom pa sva brezskrbno klepetala. Nenadoma se je Janez dvignil in oddiral skozi vrata, kot da bi mu gorelo za petami. Pri aparaturah sem ostala sama in kar malo s strahom sem pomislila: »Kaj bi napravila če bi se utrgal magnetofonski trak?« Pa se je. Vsa prepadena sem nekaj časa stala in buljila v razcefrani trak, ki se je še kar naprej divje vrtel. Potem sem si le nekako opomogla in hitro prišlo k magnetofonu. Trak sem ustavila, kaj pa zdaj? Janez! Kje je Janez? Stekla sem na hodnik in glasno zavpila: »Janez! Nič. Se enkrat poskusim. Jaaanez!« Tedaj pa le zaslišim oddaljeni: »Jaaa, kaj je?« »Trak se je utrgal!« Nisem še doskončala stavka, ko je nenadoma zaropotalo, kot bi udaril grom. Tista ozka vrata na koncu hodnika so se s truščem odprla in prikazal se je Janez s hlačami v rokah. Zadržal je po dolgem hodniku, se kar med potjo oblačil in robantil na vse pretege, češ še stam! Človek nima mira. Ves naježen je skočil k magnetofonu, zalepil trak in oddaja je tekla naprej. Toda šele potem sva se zavedla smešnosti situacije, v kateri se je znašel naš tehnik. Planila sva v smeh, ki se kar ni hotel ustaviti. Vendar je Janeza le malo skrbel kar precej dolg premor, pa sem ga potolažila: »Če bi poslušalci vedeli, kje si bil, bi ti prav gotovo oprostili!« Se več je takih dogodivščin, o njih pa kdaj drugič.

DOMINIKA POS

O časopisni podobi

Pravzaprav je težko napisati na eni tipkani strani tisto, kar je bilo napisano v enem letu. Sicer me pa ne vežejo na časopis samo potipkani listi papirja ali zgovorne slike. Vežejo me tudi ljudje, tisti obrati, ki sem jih spoznaval pri svojem delu in kretne vse tistih, ki žive in delajo. In kako je v bistvu potem potipkan list papirja prazen in brezpomemben kroži iz rok v roke, tipkani znaki se prelivajo v svinec, vse skupaj se vrti in črna barva razmaže vsebinsko na orumenel roto papir. Potem naslednji dan zapiha veter in odnese kos časopisnega papirja vzdolž ceste. Takšen, pravijo, je konec časnika...

Vse življenje pa je strnjeno in nakopičeno v nas in skušamo podoživljati vse tiste številne resnice pa tudi laži, s katerimi se srečujemo na ulicah našega vsakdana. In vse dobi svojo podobo. Prej je bilo samo nasluteno, samo mislili smo si, da nekje morda obstaja. Od Sadika na Kosovu, do premrzlih ritk maših otročev iz Založ. Zdaj so med nami in so zaživel še v drugih očeh. Cisto majhno poslanstvo, ki nemalokrat spregovori o svoji pomembnosti v ljudeh samih. Potem ko preberejo, razmislijo.

Moje delo pri Tedniku pa je vezano tudi na njegovo zunanje oblikovanje, ko mu dajem podobo, ki časoma postaja zanj značilna in se je ljudje navedijo kot obleke ali gosposinja svojega predpasnika. Nikoli nisem studiral filozofije, a se ukvarjam s scicerom, režem slike, mečem črke v kos — igrim se. Kolegi pa se jezijo name, ker jim krajšam članke in spreminjam naslove. Priznam — kdaj tudi povsem neuspešno. Tudi to je delček tistega mozaike, ki sestavlja življenje na papirju, kakršnega berete vi, s časnikom na mizi. A tisto drugo — v tovarnah, ulicah, šolah, kulturnih domovih in starih graščinah živi v svojih dimenzijah, ki jih moramo dojeti in vsakočevno spoznavati.

DRAGO MEDVED

SO VODE UKROČENE

Nevarnost poplav še ni odstranjena — Nova pobuda predsedstva celjske občinske skupščine za nadaljnja in najbrž zadnja regulacijska dela na ožjem celjskem območju.

Četudi se je Celje oddahnilo, nevarnost poplav še ni odstranjena. Na nevarnost in strašne posledice, ki jih prinašajo visoke vode, so zlasti opozorile letošnje poplave v severovzhodni Sloveniji. Sicer pa tudi čas, ko so na ožjem in širšem celjskem območju divjale visoke vode, ni tako daleč, da bi šel v pozabo.

Celje je pri regulacijskih delih voda veliko napravilo. Priznajmo! Regulirana je bila Savinja skozi mesto, prav tako Voglajna od Stor do izliva, Hudinja od izliva v opuščeno strugo Voglajne do Smarjete. Tu je še pregrada v Ločah! Strugi Koprivnice in Sušnice so preusmerili na rob mesta z izlivom v razširjeno Ložnico. S temi deli je že zdaj zaščitenih okrog 800 ha najgosteje naseljene mestne površine pred poplavami. In ne samo to! Regulacija voda je omogočila tudi ureditev kanalizacije in drugih komunalnih del. Stroški za vsa ta dela niso presegli 40 milijonov dinarjev, kar je le slaba polovica škode, ki jo je Celju povzročila samo ena od katastrofalnih poplav. Financiranje del je bilo predvsem naslonjeno na solidarnostno akcijo in veliko pomoč republiškega vodnega sklada. Poseg republiških virov in občinskega proračuna so gospodarske delovne organizacije prispevale po 1 odstotek od vrednosti osnovnih sredstev po stanju 1967. leta. Zbrani denar je bil več kot dobro naložen. Navzlic dogovorom in vsemu drugemu, dolguje še 39 delovnih organizacij skupaj 1.446.163 dinarjev. To je dolg iz 1969. do 1971. leta.

Regulacija voda pa še ni končana. Hiter razvoj mesta narekuje tudi potrebo, da se varnostno poplavna meja pomakne do roba urbanistične ali celo preko nje. To pa hkrati pomeni, da je še vedno odprto vprašanje uresničitve srednjeročnega programa nadaljnjih regulacij, ki ga je pristojni svet pri občinski skupščini sprejel že lani. Tu gre predvsem za podaljšanje regulacije Hudinje preko mostu v Skofji vasi in za zavarovanje kratkega dela ob izlivu. Okoli deset potokov, ki jih bo križala hitra cesta, bo treba prilagoditi novemu stanju! Sem sodi tudi vzhodna Ložnica. Sušnica še vedno poplavlja okoli 50 ha zemljišč primestnih za graditev stanovanj. Ker se bo Celje širilo proti Medlogu, bo treba nadaljevati z regulacijo Savinje od izliva Ložnice vanjo do Leva v dolžini okoli 2.800 m. Tako bi tudi zaščitili vire pitne vode! V teku je gradnja pregrade v Tratni.

Stroški za uresničitev takšnega načrta so ocenjeni na okoli 40 milijonov dinarjev. Iz republiških virov (cestni in vodni sklad) bi dobili 12 milijonov, občinski proračun bi primaknil pet milijonov, ostanek pa naj bi prispevali neposredni interesi za ureditev regulacij in seveda delovne organizacije s tem, da bi podaljšale veljavnost sedanega sistema v enakih mejah in načelih, ki že veljajo.

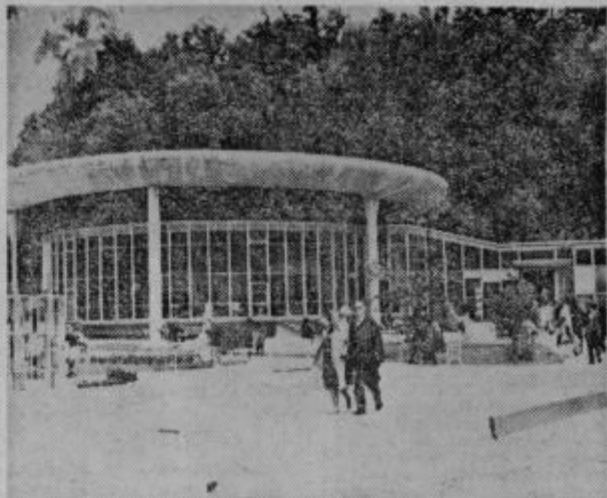
Takšno je stanje, takšni so tudi načrti. Kaj bi govorili o posledicah, če predvidenih regulacijskih del ne bi izvršili. Smo dovolj močni, da bi se spoprijeli z novimi katastrofami?

Ob takšnem stanju in oceni tudi pismo predsednika celjske občinske skupščine, inž. Dušana Burnika oziroma predsedstva najvišjega celjskega predstavniškega organa, poziva delovne kolektive in njihove samoupravne organe k nadaljnji solidarnostni akciji k nadaljnjemu skupnemu reševanju problema, ki je za Celje, njegovo gospodarstvo in rast več kot pereče.

Če sodimo po dosedanjih odzivih na takšne in podobne akcije, smo prepričani, da bo tudi nova pobuda dosegla svoj namen.

M. BOŽIČ

turizem

Za konec leta še en spomin na Rogaska Slatino, na tiste dni, ko je bila v času tako imenovane glavne sezone polna gostov, domačih in tujih. — (Foto: M. Strašek)

MAGISTRALA VZHOD — ZAHOD

Kot vse kaže bo v naslednjem letu eno izmed glavnih komunalnih del v celjski občini graditev cestne magistrale vzhod-zahod oziroma ceste od Teharij do Medloga, Računajo, da bi za ta dela potrebovali okoli 700 milijonov starih dinarjev. Od rešitve te magistrale tudi zavisí ureditev križišča na Šlandrovem trgu, sicer pa bi ta dela prispevala k splošnemu reševanju cestnih težav na območju celjske občine.

Rogaška Slatina

NAČRT ZA HOTEL SPREJET

V Rogaske Slatini se že pripravljajo na gradnjo novega hotela, ki naj bi bil edini te vrste doslej v tem zdraviliškem kraju, kjer je iz leta v leto več gostov. Novi hotel bo A kategorije, graditi pa naj bi ga začeli v naslednjem letu. Idejni načrt je že sprejet.

Za hotel govori tudi dejstvo, da v vsem povojnem času ni bil v Rogaske Slatini zgrajen niti en hotel, če seveda odštejemo novo terapijo, ki pa ni hotelskega značaja. Vzporedno s tem se je število gostov potrojilo, za tako velik porast pa je bilo storjenega malo. Prenovljene so bile dosedanje kapacitete, tako da se je kvaliteta uslug v marsičem izboljšala, še vedno pa je najboljši hotel v Rogaske Slatini le C kategorije. V zimskem času, predvsem pa v prehodnih obdobjih, primanjkuje ležišč v ogrevanih sobah, narašča pa tudi zahtevnost gostov, sploh še za izvenhotelske dejavnosti. O kakšni zabavi, razen plesnih prireditev in avtomatskega kegličišča, se v Rogaske Slatini ne bi dalo govoriti, zato bo treba prej ko slej misliti tudi na to. To je hkrati načrtovano pri gradnji novega hotela, ki naj bi te probleme vsaj delno odpravil.

Novi hotel naj bi stal na mestu, kjer je danes polnilnica mineralne vode, v samskem centru zdraviliškega kompleksa, kar je nedvomno zelo ugodno, da ne rečemo idealno.

Sprejeti idejni načrt zajema hotel A kategorije z 204 ležišči in 460 sedeži v restavraciji, kavarni, konferenčni sobi ter drugih prostorih. K temu lahko prštejemo še 230 sedežev v poletnem času na prostem. V hotelski kompleks je vključen tudi bazen z vsemi pomožnimi prostori, ki bo meril 16,7 x 12,5 m. Predvidene so tudi saune za 16 oseb, dvostezno avtomatsko kegličišče z bifejem, garaže s 25 boksi, parkirišče za 80 vozil, pasji hotel z 20 boksi, trafika in prodaja spominkov (interni trgovina), razen tega pa predvidevajo še frizerski in brivski salon, pedikuro in kozmetiko. Hotel bo imel tudi štiri trgovske lokale, pralnico za potrebe zdravilišča ter sprehajalne pökrte in odprte poti za goste in povezavo z Zdraviliškim domom preko hotela z novo terapijo.

S tako urejenim novim hotelom v Rogaske Slatini bo prav gotovo porastlo povpraševanje gostov, nuditi pa jim bodo lahko mnogo več kot doslej. Po ekonomskih izračunih po investicijskem programu bodo stroški gradnje znašali 50.272.263,00 Ndin, izgradnja sama pa bo trajala 18 mesecev. Financiranje objekta je predvideno v celoti iz sredstev za kreditiranje turizma. Potekajo še dogovori z Ljubljansko banko, podružnico Celje, ki naj bi bila kreditodajalec. V Rogaske Slatini računajo tudi, da jim bo Izvršni svet republiške skupščine odobril beneficirano obrestno mero.

Investicija v novi objekt je zdravilišču Rogaske Slatina gotovo nujno upravičena in potrebna. Omogočila bo naknadno zaposlitev 108 delavcem, razen tega pa bodo naložbe gospodarsko uspešne. Za gradnjo govori tudi dejstvo, da je Zdravilišče samo kreditno sposobno za to investicijo.

MILENKO STRAŠEK

STANE RAVLJEN

Ob prazniku velenjske občine so letos podelili tri Kajuhove nagrade, najvišja občinska družbena priznanja. Poleg dveh organizacij je bil med nagrajenci kot edini posameznik — Stane Ravljen.

Utemeljitev za njegovo nagrado je bila kratka in vendar bogata. Nagrado je dobil za srebrno obletnico družbeno politične aktivnosti.

Komaj je sšlekel partijsko obleko, že se je v prvem letu svobode znašel med profesionalnimi političnimi delavci. Kot mladega, niti dvajset let starega mladeniča je najprej sprejel SKOJ. Kmalu zatem je postal organizacijski sekretar okrajnega komiteja SKOJ v Soštanju. Politično delo na ferenu je zatem zamenjal za vojaško suknjo. Za tri leta je šel med Titove gardiste. In potem znova najrazličnejše politične funkcije, od inštruktorja pri komiteju partije do predsednika okrajnega komiteja mladine. Leta 1957 je postal predsednik občinske skupščine v Soštanju. Tu je bil polna stiri leta, ko je prevzel mesto sekretarja občinskega komiteja Zveze komunistov.

Profesionalno družbeno politično delo je sklenil 1963. leta. Potem je šel na višje šolanje in se že čez dve leti zaposlil kot vodja splošnega sektorja ERA v Velenju.

Takšna je na kratko opisana njegova dosedanja življenjska in delovna pot. To so te mejniki njegove aktivnosti, med njimi pa polno odgovornega in razgibanega dela.

»Veste, če se danes spominjam tistega prvega pomilnega obdobja in če ga primerjam z današnjim časom, vidim vse faze našega družbenega razvoja.« je pripovedoval. »Sicer pa so bili tudi tisti časi lepi. Mladinske delovne akcije so bile izredna šola. Bil sem kar na petih!«

»In kako gledate na današnje razmere v Velenju?«

»Življenje je izredno razgibano, v zadnjem času še posebej. Svoje delo snujemo na množični cs-

obrazi

novi. Pri tem imajo SZDL in druge politične organizacije izredno mesto. Sam imam zdaj polne roke dela v izvršnem odboru občinske konference SZDL. Izredni politični aktivnosti gre tudi pripisati, da vladajo v občini zdaj drugačni pogledi na obravnavanje in reševanje skupnih nalog. Marsikaj se je spremenilo v zadnje pol leta. Lahko rečem, da smo dosegli večjo enotnost.»

Njegovo delo pa ni očitno samo v SZDL, marveč prav tako znotraj delovnega kolektiva, kjer prav zdaj zaključujejo priprave na formiranje dveh temeljnih organizacij združenega dela in kjer imajo tudi sicer veliko lepih načrtov za nadaljnji razvoj. Tudi tu je njegov delež.

M. BOŽIČ

Regionalni posvet kulturnih skupnosti

„Oblikovalec se predstavi“

V ponedeljek popoldne je bila otvoritev v Muzeju revolucije prve skupinske razstave celjskega Društva oblikovalcev. Mlado, komaj ustanovljeno društvo je pokazalo s to razstavo, da je delo resno vzelo v svoje roke in da si člani prizadevajo, da bi z aktivno ustvarjalnostjo posegli na področja oblikovanja, kar je nedvomno izrednega pomena za celjsko gospodarstvo, ki bi moralo najti več posluha za to dejavnost.

Največ izdelkov, ki so na razstavi, je iz stekla in keramike, pa tudi iz tekstila. Slednji so namreč že znani, saj imo Amalije Hribarjeve ni neznanu in je imela že svojo razstavo v istem razstavnem prostoru. Presenetili so tudi mladi grafik, med katerimi nedvomno prednjačita Jože Resnik in Franc Kandorfer, ki se je odlikoval z oblikovanjem mape za CETIS.

Upajmo, da bodo nekatera dela tudi napredaj, posebno se izdelki iz stekla in keramike pa tudi tekstilni, saj je znano, da takšni izdelki nikoli ne pridejo v trgovine.

Veliko priznanja velja organizatorjem in aktivnim članom celjskega Društva oblikovalcev, čeprav na današnji razstavi sodelujejo razstavljalec iz celjske regije.

Minuli teden je bil v Veljenu regionalni posvet Kulturnih skupnosti širše celjske regije, ki je bil sklican na pobudo celjske kulturne skupnosti. Posveta so se udeležili predstavniki Kulturnih skupnosti Celja, Laškega, Zagorja, Zalca, Velenja, Slovenskih Konjic, Smarja in Sentjurja. Vabilu pa se niso odzvali v Brežicah, Krškem, Sevnici, Hrastniku, Trbovljah in Mozirju.

Namen posveta, že drugega, je bil, da predstavniki omenjenih Kulturnih skupnosti uskladijo programe dela s posebnim poudarkom na spomeniško varstveni in arhivski službi ter gledaliških gostovanjih. Inž. Ivan Prodan in prof. Ivan Stopar sta podala nekaj osnovnih tez o delu spomeniško varstvene službe in osvetlila njene probleme. Tako so se na posvetu odločili in dogovorili za konkretne spomeniško varstvene akcije in jih tudi določili, in sicer v Celju tri (grad, Sve-

tina in grad Lemberg), Laško eno, Konjice dve, Smarje šest in Sevnica ena. V vseh ostalih krajih bodo potekala samo redna vzdrževalna dela.

Odslej naprej bo strokovna služba celjske Kulturne skupnosti preverjala in ocenjevala zahteve spomeniško varstvene službe za vse občine celjske regije. Isto delo bo opravljala tudi za arhivsko službo. Prav tako je bil sprejet dogovor o gledaliških gostovanjih, kjer je bilo rečeno, da mora vsaka Kulturna skupnost organizirati pet gostovanj letno, vstevši tudi lutkovno gledališče. Do naslednjega posveta bodo morale tudi posamezne občinske skupščine sprejeti družbeni dogovor za leto 1974, kar bi znatno olajšalo delo in načrtovanje akcij na področju kulture ter njene sanacije in akcije.

Predsednik šentjurske Kulturne skupnosti Milan Horvat je tudi načel problem regionalnega bibliobusa. O nje-

govem nakupu je pred časom razpravljala že celjska Kulturna skupnost, a je prišla do ugotovitve, da zdaj še ni čas za njegov nakup. Tako so na posvetu sklenili, da bodo v naslednjem letu opravili vse analize in izračune za nabavo takšnega bibliobusa (v Jugoslaviji jih nihče ne izdeluje) in če bodo rezultati realni, ga bi v letu 1974 tudi kupili.

Posvet je tudi pokazal, da bo potrebno v nadaljnjem delu na kulturnem področju še več medsebojnega dogovarjanja in da se da z načrtnim in medsebojnim delom izpeljati marsikatero akcijo in programe. Izrečena pa je bila enotna kritika na račun republiške Kulturne skupnosti, ki preslabo informira temeljne Kulturne skupnosti, grajali pa so tudi odsotnost predstavnika republiške Kulturne skupnosti in so v ta namen poslali v Ljubljano protestno pismo.

D. M.

iz dnevnika slg

Naše celjsko gledališče se poslavlja od starega leta (v gledališkem jeziku od prve polovice sezone) z razveseljivim podatkom: za sabo imamo že pet premier in natančno 100 predstav! V drugi polovici sezone nam ostane le še troje premier, na zadnjo računamo že v aprilu, tako da bo lahko konec sezone, ko zanimanje za gledališče že usiha in so ljudje utrujeni, posvečen intenzivnemu študiju novih del za novo sezono. Ostanemo nam torej še Smiljana Rozmana »Zvonovi« (krstna uprizoritev), Gombrowiczova komedija »Ivona, princesa Burgundije« (prvikrat v našem prevodu) in pa Sofoklejeva »Antigona« (prav tako prvikrat popolnoma novem, odličnem prevodu iz originala, opravil ga je Kajetan Gantar). »Uto« Antona Pavloviča Čehova pa bomo začeli študirati takoj po zadnji premieri in bo postavljena vse do zadnjih general. Z »Uto« bomo bržčas pričeli naslednjo sezono. »Zvonovi« režira Dušan Mlakar, ki se je na našem oaru uveljavil s postavitvijo Cankarjevih Romantičnih duš, Ivono pripravlja Dušan Jovanović (režiser Strindbergove Gospodične Julije), Antigona pa bo doživela svoj ponovni krst v zanesljivih rokah režiserja Francija Križaja. Obeta se nam torej lep zaključek letošnje sezone in upamo, da bomo lahko kmalu potešili radovednost z objavo novega repertoarja, ki je v glavnem že načrtan. Povedali smo že, da se vrača z Novim letom Pavle Jeršin, s katerim se bomo že lahko srečali v vidnejši vlogi v drugi premieri. Pred še vedno zelo maloštevilnim ansamblom pa se, čeravno je velik del letošnjega bremena že odložen, gremadijo nove naloge, za katere upamo, da jih bomo odpravili enako uspešno in enako sprejemljivo za vso našo zvesto publiko. Vsem obiskovalcem gledališča želimo prav srečno, zadovoljno in uspešno Novo leto!

J. Z.

Srečanje z Avgustom Lavrenčičem

Slika za očetov praznik

je bila vzrok, da je Avgust Lavrenčič, slovenski akademski slikar, z zagnanostjo in resnično voljo pripeljal za čopič in se lotil slikarstva in pozneje tudi scenografije, za katero je na letošnjem mariborskem Borštnikovem srečanju prejel tudi posebno nagrado za scenografijo. Zaradi tega in zaradi svojiskega likovnega sveta Avgusta Lavrenčiča sem ga prijeten dialog.

Rad bi spoznal vzgib, ki vas je pripeljal do tega, da ste pričeli s slikanjem. Morda je bil en sam, morda jih je bilo več. Zanima me tudi, kje je tista ločnica, ko ste se oddaljili od konvencionalnega upodabljanja — ko ste pričeli z »razmišljajočim slikarstvom«?

To je bil vpliv okolja na otroka, kot je pač povsod, pri vseh otrocih. Stari starši po očetovi strani so bili vsi lesostrugarji, izdelovali pa so tudi igrače in se vrsto drugih zanimivih reči. Vse to sem podoživljal, a ker smo se iz Rogaske Slatine preselili že leta 1922, ko sem bil star šele štiri leta, sem se pozneje vedno vračal na počitnice k starim staršem in nisem izgubil stika s tem svetom. Tako sem že večkrat razmišljal, da če ne bi bil slikar, bi bil gotovo mizar, lesostrugar ali pa kar kmet. Mati je bila šivilja in sploh smo se v družini venomer ukvarjali s stvarmi, ki so imele nekakšno vez z estetikom, z nečim pač, kar je moralo biti lepo. No, tisto lepo danes ne razumem vedno pod enakimi normami kot takrat...

Kako je bilo v šoli?

V šoli sem bil čisto povprečen učenec, pa tudi povprečen risar, nič posebnega — tak, da nihče ni mogel reči, češ, iz tega pa bo nekega dne še slikar.

Kaj pa gimnazija?

V gimnaziji sta bila moja profesorja za risanje Sirk in Ščuka. Tudi tam še vedno nisem kazal nekega posebnega hagnjenja, da bi pozneje celo študiral slikarstvo. Toda včasih mi je uspelo delo, da me je profesor Ščuka prijel za lase tam pri ušesih, kjer najbolj boli (za sladkice), no tega mu ne zamerim, in me vprašal, od kod sem kaj prisal, s katere razglednice? Nisem priznal. To se je kar večkrat ponovilo. Sicer pa sta časoma spoznala nekatero moje slikarske kvalitete in

sta jih tudi upoštevala. Da sem resnično začel prizadeto slikati, pa je bil čisto navaden dan, a zelo pomemben zame. Oče je imel god... to je bilo 1938. leta... ja, saj je osemindesetletni umrl... no, imel je god, bil pa je strasten lovec in se mi je porodila misel, da bi mu narisal sliko. Doma smo imeli Lovski vestnik in tam sem videl fotografijo, kako na samotni stoji lovec s psom. To me je nekako prevzelo, pa sem hotel narediti sliko na velik format in kar z ogljem, kar se mi je zdelo zelo imenitno. Delal sem skrivaj, na podstrešju, našel sem celo nek fiksir, ki je onemogočal, da bi se oglje na papirju razmazalo in sem sliko očetu podaril. Kar ni mogel verjeti, da sem to napravil sam, me je vprašal, kje sem sliko vzel. Komaj sem mu dopovedal, da je slika moje delo.

Očetovo priznanje in veselje nad sliko, ki jo je od takrat dalje kazal vsakomur, mi je dalo toliko notranjega zadovoljenja in veselja, da sem kar pošteno poprijel za slikanje... potem je bila vojna, ki je vse skupaj prekinila in še leta 1946 sem bil brez vsake zaposlitve. Očeta ni bilo več, mama je nekaj šivala in tako je vse skupaj viselo v zraku, čeprav so se našli vedno kakšni dobri ljudje, ki so mi pomagali. Tako me je vzel za pomoč tudi zlatarski mojster Hohnjec Bil sem prepričan, da bom ustvarjalno oblikoval. Imel sem veselje tudi do tega, a sem po devet ur dnevno brusil umetni kamen in tako sem se kaj kmalu poslovil od mojstra. Šel sem k takratnemu gradbenemu podjetju Beton današnji Ingrad, za priučnega tehničnega risarja. Delal sem za inž. Didka, brata likovnega pedagoga na ljubljanski Akademiji. Kmalu je opazil nekaj več, kot samo tehnično risanje in me je vzpodbujal, da bi študiral slikarstvo. Tako sem

se po sedmih letih, ko sem zapustil gimnazijo, odločil za ta korak in ko me je profesor Zoran Didek vprašal, kaj bi rad delal, sem mu odgovoril, da bi rad naredil človeško roko. Ali kot plastiko ali pa bi jo narisal. Takrat se sploh nisem vedel, ali bi rad bil slikar ali kipar in so se mi smejali na šoli, ko sem rekel, da bi delal na kiparskem in slikarskem oddelku. To je bila še takratna srednja šola, imenovana »Šola za umetno obrt«, današnja šola za oblikovanje. Takrat je bil tudi program drugačen in smo se bolj posvečali čistemu slikarstvu (risanju anatomske in podobno), v samo oblikovanje pa se nismo toliko spuščali.

V svojih delih se po izrazu in tehniki razlikujete od svojih celjskih kolegov — slikarjev. Nekateri vam pravijo tudi avantgardističen slikar. Prosim, povejte, kje in kdaj je nastopil tisti trenutek (ali proces), ko ste pričeli tako delati. Problemsko in angažirano?

Vedno me je zanimala le človeška figura. Nikoli panorama ali pejzaž, tihožitja.

Zakaj?

Preprosto zaradi tega, ker človeško telo, vse kar je organskega ob njem, roke, prsti, kretnja, vse to ne dopušča pri upodabljanju nobenega kompromisa, nobene špekulacije. Četudi grem v povsem svojsko upodabljanje. Iz izkušenj vem, da se še nikoli nisem oddaljil toliko, da bi ljudje s svojimi rešitvami odbijali ob samem pogledu na moja likovna dela, ki obravnavajo na tak ali drugačen način človeško telo. Če pa sem jih prisilil k razmišljanju, si pa štejem v dobro. In človek je tudi bolj prizadet, če vidi upodobljeno (na kakršenkoli način) človeško telo. Bolj ga prične. Če slikar upodablja pokrajino ali mrtve predmete, lahko pride do tega, da je celo vseh

Pri slikanju človeške figure je ta kompromis nemogoč, ker je človeško telo preveč avtentično... Gledalcu je bolj primarno, Tudi on ima svoje telo... prizadet je... Predmeti so bolj amorfni. In s kakšno »deformacijo« samo dajem poudarek na formo, na figuro človeškega telesa ali posameznega dela. Pridem do konflikta. Nekdo pa je šel morda v svoji abstraktnosti v estetiko. Sicer pa je večina sodobne slikovne umetnosti grajena na tej osnovi.

Kaj vam kot slikarju pomeni barva?

Barva je predvsem samo eno od sredstev za realizacijo slikarskega dela. Študiral sem teorijo barve, na osnovi tega pa sem si ustvaril nek selektivni odnos do tega. Mislim, da so tudi tukaj vse stvari bile dognane, le malo je bilo prepuščeno slučajnosti. Zavestna selektivnost pri slikanju pa je važna za slikarja. Od tu sem pravzaprav prišel do samokritičnosti. Likovni svet ima kot glasba svojo močno teoretično področje, osnovo. Zato čestokrat ne morem verjeti v tako imenovani spontanizem. Kajti ravno slučaj je lahko tudi velika vrednost, a se ga moramo potem zavedati. Zavestno ga opredeliti! Ni je stvari v našem življenju, ki je ne bi definirali. Skoraj od vsega smo prišli z načrtnim delom, zelo malo stvari je bilo prepuščeno slučajnosti. Sicer pri demu zgolj do igranja z različnimi materiali.

Kakšni so po vašem tokovi v sodobni slovenski likovni umetnosti?

Ja, monopolizem obstaja. Nas je okrog 240. Toda le malo z zagotovljeno ekzistenco. Jaz jo imam, ker se lotim marsičesa. Mislim pa, da je ob vsej ogromni slikovni produkciji narejeno po kvaliteti ravno toliko kot v časih, ko je bilo pri nas le deset slikarjev.

Torej po vašem kvantiteti ne zagotavlja kvalitete?

Jo lahko, samo je treba stvari selekcionirati, treba je imeti selektorja.

In kdo naj bi to bil?

Tisti, ki se po strokovni plati ukvarja s slikarstvom, ne pa po komercialni. Na žalost pa je teh veliko. Ljudje nimajo časa, da bi se ne vem kako poglobljali v teoretične vrednote likovnih del in enostavno poslušajo izjave. Tako se laže odločijo za nakup slik in tako ubirajo linijo najmanjšega upora.

Kdo pa je potem...

... ne, to niti niso zakrivil likovni kritiki. Ti le oparjavljajo svoje delo. Ljudi in odnos do tega je pokvaril denar. Je pač ime važno, ga pa vedno ne ustvarjajo kritiki. Čeprav je danes silno važno, kje razstavljaš — ali v Ljubljani ali kje na »periferiji«. In če si priznan in kritiki zanimivi, se potrudijo priti iz Ljubljane v provinco na razstavo in kaj napiše. Tako je to! Je pa res, da bi danes nekateri radi, da bi o njih pisali kot o genijih. Pa to je nemogoče, poslušajte — življenje je prekratko, ne moreš se vsega niti domisliti, kaj šele ustvariti. Pa bi nekateri radi izjave o svoji enkratnosti, potem pa to uporabijo za metanje te vsebine na nekatere pisalne mize, da se prebijajo... odločno sem proti temu!

Delamo. Škoda le, ljudje so preveč obremenjeni s službami, malo so doma in premalo delajo. So pa čisti ljubitelji, radi hodijo v Likovni salon delat, vsak ponedeljek se dobimo. Kdor je imel namen se naučiti tukaj delati in si s

tem povečati komercialni učinek prodaje svojih slik — ta niti sem ni prišel.

Letos ste dobili na Borštnikovem srečanju v Mariboru nagrado za sceno, pa tudi sicer vas v Celju poznamo kot uspešnega scenarista, posebno še v zadnjem času (Faust)...

... tudi s tem sem se pričel ukvarjati nekako nenačrtno. V teatru so pred desetimi leti nekoga rabili, ki bi naredili sceno in so prišli pome. Nisem nič znal, pristop, odrska tehnika mi je bila tuja. Pa sem koristno uporabljal znanje tehničnega risarja, sem vsaj vedel, koliko je 1:50. Delal sem pri Heroogu in sicer »Zena pod obzidjem« in »Pliknik na bojišču«. Režiser je bil skoraj malo užaljen, ker so mu dali čistega zelenca za sceno. Pa je bila dobra kritika in sem bil vesel, se delu posvetil in tako zdaj delam na sceni že deset let... in dobili ste nagrado...

... ja, dobil sem jo. V celjskem teatru so mi jo hoteli dati že takrat — za prvo sceno pa kje, sem bil ja zelenec, prvič sem delal sceno.

Likovni salon je praznoval svojo desetletnico. V Celju imamo tako imenovano »likovno publiko«. Kdo jo ustvarja? Ustanova ali likovna vzgoja?

Ustvarja jo likovna aktivnost. Sredina, ki dela, ustvarjalna osnova in sredina jo ustvarjata. Kaj pa boste z likovno vzgojo, če potem nimate z njo kaj konkretnega početi. Vse to je seveda med sabo povezano. Delati je treba. Delati. Ustvarjalnost je tista, ki obrudi sadove.

DRAGO MEDVED

NOVOLETNE POSLANICE

BOŽU JURAKU, DIREKTORJU STYRIE

V spomin na tisti letošnji dogodek, ko sta vas naš glavni in njegov pomočnik pri NT in RC kar debelo uro čakala na dogovorjen razgovor v vaši pisarni... zaman seveda... želimo, da se vam v letu 1973 kaj takega ne bi več zgodilo. Če pa se stvar le ponovi, kaj se pač ve, tedaj se no vendarle opravičite. Zakaj bi vas ljudje zaradi tega po zobeh vlačili...

MATEVŽU POŽARNIKU, SEKRETARJU KOMITEJA OBČINSKE KONFERENCE ZK MOZIRJE

Kako smo zvedeli, se naše okrogle mize s sekretarji komitejev občinske konference ZK s celjskega območja niste udeležili zaradi preobitice dela. V redakciji tega navzočim sekretarjem nismo povedali. Sekretarji bi vas morda napačno razumeli, češ da imajo oni na pretek časa, pa zato laže posedajo za okroglo mizo.

ANICI VUČERJEVI, DIREKTORICI MAJOLKE

Disciplina v vaših prijetnih gostinskih prostorih je presenetljivo vzorna in zasluži vso pohvalo. Tudi podporo. Zelo skladno z vašim redom sporočam vsem abonentom, naj ne prihajajo na kosilo pet minut do treh, kajti takrat lonci sicer ne bodo prazni, ampak kosila ne bo več, ker ste prepoznali. Seveda ste! Vsem tistim gostom, ki bi pri meniju namesto krompirja radi riž, pač vljudno sporočamo, naj si tega ne omislijo. Če pa si boste morali v dnevi pevskega festivala dopoldne naročiti v Majolki palačinke, bodite vendar obzirni, če jih ne boste dobili — kajti važnejša so kosila. In... No, vse ostalo vam bo do povedali v Majolki!

MIRKU MESTROVU, DIREKTORJU GOSTINSKEGA PODJETJA NA-NA

Vaš načrt o integraciji gostinstva v celjski občini je odličen. Celje je presenečeno. In če boste tudi to integracijo tako dobro programirali kot otvoritev Vrtnice, potem je uspeh zagotovljen.

JURU KISLINGERJU, DONEDAVNEMU PREDSEDNIKU AD KLADIVAR

Le kaj ga jomite! Odstopili ste v trenutku, ko celjski atletiki poleg državnih rekorderjev Kocuvana, Urbančičeve, Kocuvana, Urbančičeve, Kocuvana, Urbančičeve in še vseh drugih obetajo v letu 1973 sveža imena, prave nade — Lesek, Cervan, Važič, Lubejeva, Zuntar...

JOŽETU MAROLTU, PODPREDSEDNIKU SKUPŠČINE OBČINE CELJE

Govori se, da vam je uradno odgovorila Aleksandra Kornhauserjeva, članica slovenskega izvršnega sveta, in sicer — da ima oddelke višje ekonomske komercialne šole v Celju v programu poličentričnega razvoja visjeje šolstva na Slovenskem jasno določeno mesto. Bodite tako prijazni in nam v letu 1973 odgovorite, kakšnih perspektiv se torej lahko nadeja ta naš ljubi nedonosček.

FRANCIJU KRIŽAJU, PREDSEDNIKU IZVRŠNEGA ODBORA CELJSKE KULTURNE SKUPNOSTI

Na seji reakcije NT in RC smo se dogovorili, da bomo ukinili kulturno stran v NT in vse oddaje o kulturnih dogodkih v celjskem radiu. Ne moremo namreč preboleti vaše utemeljitve, zakaj regionalni informativni mediji ne morejo dobiti prebite pare od kulturne skupnosti. V letu 1973 bo na kulturni strani objavljen roman James Bond 007. Za radijsko oddajo V galeriji kulturnih spomenikov pa imamo že pripravljene Slake, Miso Kovača in The Middle of the Road. Tako bomo na splošno kulturni. Seveda pa mora o zadevi odločati še izajateljski svet.

RUDIJU HUDOVERNIKU, NAČELNIKU ODELKA ZA GOSPODARSTVO PRI OBČINSKI SKUPŠČINI VELENJE

Neverjetno ste prizadevni, vaš odnos do javnosti dela pa je, no, ne da se povedati, naravnost bleščeč, vzoren, prav zares vzoren. Že več mesecev je preteklo, kar smo vam postavili javno vprašanje. In vi še kar pripravljate odgovor, zbirate podatke o velenjskem gospodarstvu in skratka — skrbno pišete, ker nočete razočarati javnosti. Kapo dol pred takim ravnanjem, resda. Samo majčkena prošnja — končajte do leta 1974! Saj boste, ali ne?

FRANJU KORUNU, SEKRETARJU KOMITEJA OBČINSKE KONFERENCE ZKS VELENJE

Ko ste v intervjuju za NT izjavili, da Velenje ni v ničemer izjema, ste najbrž mislili tudi na integracijske procese na področju informiranja na celjskem območju. V zadnjem času namreč vsi veliko govorimo o integracijah in o tem, da se naj nihče ne zapira... Res, lepo! Mi smo prepričani, da bo v letu 1973 zagotovo dosežen sporazum o združitvi med NT in Saleškim rudarjem (le zakaj bi regija drobila svoje sile v obveščanju?) in da bomo združeni poskrbeli za močno regionalno radijsko postajo. Morda postanemo še TV center! Nič se ne ve! No, končno smo se le ujeli.

POSŁANICE DOBROHOTNO POSŁALO
UREDNIŠTVO NT IN RC

Naše šole vsepovsod

TISOČERO POZNANSTEV

Mnogo je načinov, kako lahko neka šola stopa v središče življenja v svojem kraju. Povsod dosejajo pri tem lepe dosežke, povsod se porajajo nove ideje, novi načini spletenih vezi med šolo in krajem.

So pa tudi šole, osnovna šola KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA v Šoštanjju je tem primeru prav gotovo zgled, ki s svojim aktivnim delom zdaleč presežejo meje kraja, občine in posežejo s svojim delom v celoten slovenski prostor, pa tudi preko njegovih meja. Če bi iskali bistveno karakteristiko dela in življenja na tej šoli (in iskali smo jo) potem je to spoznanje, da je delovanje v kraju samem premalo, da je potrebno otrokom širiti svet njihovih novih spoznanj. Širiti pri pouku, širiti s konkretnimi akcijami. Preko petdeset šol iz vse Slovenije pošilja likovne stvaritve svojih učencev na vsakoletne razstave. Tu se pletejo niti tisočeri poznanstev.

Šola je stara, vendar ne kaže sledov viharne zgodovine slovenskega naroda. Štirikrat je bila obnovljena in razširjena, danes pa stoji vsa svetla in lepo urejena.

Na šoli so uredili spominsko sobo Karla Destovnika Kajuha. Odprta je že peto leto, obiskujejo pa jo šolarji iz mnogih krajev Slovenije.

Na orumenelih listih šolske kronike je zapisano: »Šolo je dal zgraditi nemški Schulverein leta 1903, da bi pridobil čim več otrok materi Germaniji.« Mnogo časa je preteklo od takrat, vse se je spremenilo, toda šola še vedno stoji in ne kaže sledov viharne zgodovine našega naroda. Štirikrat je bila obnovljena in razširjena, dvakrat pred vojno in dvakrat po osvoboditvi ter danes kaže podobo svetlega in lepo urejenega šolskega poslopja, v katerem se vzgaja mladi slovenski rod.

USPEHI KLJUB TEŽAVAM

Delo na šoli pa spremlja vrsta težav. Šola kljub videzu prostornosti postaja premajhna za čez 500 otrok, ki jo obiskujejo. Tudi telovadnice in športnega igrišča nimajo, vendar upajo, da bodo prihodnje leto že lahko telovadili v svoji telovadnici, ki jo bodo zgradili s pomočjo sredstev iz referenduma. Zdej hodijo otroci k uram telesne vzgoje v Dom TVD PARTIZAN in zaradi tega so te ure precej okrnjene. S pridobitvijo telovadnic bodo rešeni problemi dvorane za proslave in prostora za shajanje s starši ob skupnih roditeljskih sestankih.

Upamo pa tudi, da bodo pridobili nove prostore, ki jih bo zapustila banka, ko se bo preselila v Velenje. Tam bi uredili dvoje stanovanj za učitelje, ki jih primanjkuje, pridobili pa bi tudi prostore za tehnične učilnice in varstveni oddelek. Problemi so tudi s prevozi otrok iz podružničnih šol v Topolšici in Zavodnjah. Otroci se prevažajo z Izletnikovimi avtobusi, vozačev pa je kar tretjina. Tu nastaja problem dopolnilnega pouka in interesnih dejavnosti v okviru šole. Vsi otroci, ki se vozijo, gredo po pouku čim prej domov, tako da se krožkov v

popoldanskih urah ne morejo udeleževati. Na šoli imajo organizirano malico za skoraj vse otroke, vozači, ki so od zgodnjih jutranjih ur od doma, pa dobijo enolončnice. Z učnimi uspehi so zadovoljni, saj se je odstotek osipa v zadnjih letih zmanjšal na 32,6 odstotka. K temu je brez dvoma pripomogla tudi dobra kadrovska zasedba, saj je od 31 učnih moči kar 15 predmetnih učiteljev, ostalo pa so razredni z ustrezno strokovno izobrazbo. Na višji stopnji so že pred 4 leti uvedli kabinetni pouk, ki se je dobro obnesel, uspehi pa bi bili še boljši, če bi imeli učitelji pri pouku več drobnih pripomočkov. Kontakti s starši so dobri, želijo pa si, da bi več prihajali starši otrok, ki so problematični iz raznih vzrokov, tako pri učenju kot v socialni prilagodljivosti.

ŠIROKO RAZVEJANE AKTIVNOSTI

Na šoli deluje več krožkov, med katerimi sta najbolj raz-

gibana literarni in vrtnarski. Mladi literati imajo svoj list »Mladi zvoki«, ki izide trikrat na leto. Več ali manj so aktivni tudi prometni, foto, modelarski in šahovski krožek. Šolsko športno društvo je doseglo že lepe uspehe, posebno gimnastična vrsta, kjer so bila dekleta občinske in regionalne prvakinje. Največje načrte ima folklorni krožek, ki pripravlja podmladek za Saleško folklorno skupino in je zato za nje ga izredno zanimanje. Vrtnarski krožek skrbi predvsem za urejeno okolico šole in šolski vrt. Tu so vključeni otroci od 1. do 5. razreda, ki so za vrtnarstvo pokazali posebno veselje. Sadike gojijo v svoji drevnici, sodelujejo pa z gozdno upravo in že nekaj let uspešno pogozdujejo. V dogovoru so tudi s krajevno skupnostjo za urejevanje kraja. Velike uspehe žanje pevski zbor, ki sodeluje na glasbenih revijah in festivalih, gostoval pa je že na Madžarskem.

Vodstvo šole in učiteljski kolektiv si je že dalj časa želel, da bi se šola čim bolj

Karel Kordeš

povezala s krajem in z drugimi šolami, zato so izkoristili zapuščino K. D. Kajuha in jo uporabili za ureditev mini-aturnega muzeja. Za pomoč so prosili razna podjetja in pionirje vse Slovenije. Spominska soba je zdaj odprta že peto leto, obiskujejo pa jo šolarji iz raznih krajev Slovenije, med njimi so tudi srednješolci. Ker je soba majhna in lahko hkrati sprejme zelo malo obiskovalcev, so se domislili, da bi na hodnikih šole organizirali stavo likovnih stvaritev otrok z naslovom »Likovni svet otrok«. Na razstavi že peto leto sodelujejo otroci iz vse Slovenije s svojimi likovnimi deli, odprta pa je vsako leto od februarja do junija. Pokroviteljstvo nad razstavo je prevzel Pionirski list, za izbor in ocenjevanje risb pa skrbi republiška komisija in podeljuje tudi nagrade za najboljše stvaritve. Tako so si šoštanjski šolarji pridobili veliko znanec širom Slovenije, s katerimi si dopisujejo in vzdržujejo prijateljske stike.

Pa ne samo v Sloveniji. Tudi zunaj meja so navezali stike z osnovnošolci iz pobratimskih šol Gropada Padriče blizu Trsta. To je slovenska šola, ki so jo želeli poimenovati po Karlu Destovniku Kajuha. To ji je tudi uspelo, medtem pa so se zblížali s šoštanjskimi, tako da so ti bili povabljeni na otvoritev šole v zamejstvu. Medsebojni stiki se še vedno krepijo, pa tudi obiske bodo večkrat izmenjali. Na Kajuhovi osnovni šoli si želijo poznanstev in tudi prijateljstev s katero osnovnih šol na Koroškem. Upajo, da jim bo to zblížanje uspelo.

Tako teče tisočero niti poznanstev iz osnovne šole Karla Destovnika Kajuha v Šoštanjju na vse strani Slovenije in še preko meja. Obzorje šoštanjskih šolarjev se širi, jih uči gostoljubja in pravih tovariških odnosov med ljudmi.

D. POS

Na šoli so uredili spominsko sobo Karla Destovnika Kajuha. Odprta je že peto leto, obiskujejo pa jo šolarji iz mnogih krajev Slovenije.

VOJAKOVA
VRNITEVPIŠE
TONE VRABL

VRAČANJE

Da ne bo preveč romantično ali celo komično, začnimo nekako takole:

Stopil sem v urednikovo sobo, pozdravila sva se z nasmehi in stiski rok ter njegovim besedami — kdaj se vrneš? Veš, tako malo nas je, da komaj zmoremo vse delo.

Potem se nekaj časa pogovarjamo o uradnih in neuradnih problemih kakar mi naroči (ne v njak!), da mu za eno izmed številnih Novega jednika, ki bodo izšle do konca letošnjega leta, napišem nekaj o mojem vojaškem življenju. Nekaj! Takole nekaj pred vrnitvijo, da se ljudje ponovno spomnijo, kdo jih je pred dobrim letom moral s svojimi sestavki.

Obljubljam. In obljava dela dolg. Dolgov pa imam tako že preveč, da bi si še tega nakopal. Zato raje obljubo izpolnujem.

Predvsem nekako hitro je minil čas, ko smo se več kot tri leta skupni delovni kolegi posvajali na Dobrni, prav na isti večer, ko je naš Novi tednik praznoval 25. letnico obstoja in izvrševanja svojega poslanstva. Po tistem slavnostnem uvodu smo se poslovili, sicer najprej delovni tovariši od nene, jaz pa od njih naslednji dan. V pisarni. Z donučim kruhom in domačim vinom — zunaj je snežilo, da je bilo belo, kot bi plaval v steklenici z mlekom — ter željo, da se kmalu vidimo.

Takrat se mi je ta beseda »kmalu vidimo« zdelala kot ironija, saj je čas od dohoda do prihoda bil napojen z neko dolgo nedoločljivo maso. Ta premor se je zdel kot spustitev vrvi s konice pazine v dolino, do koder ne seže glas, temveč kamen, če ga spustiš dol!

In zdaj je december. Leto in nekaj več, kar sem od doma, od podjetja, od prijateljev, od dekleta. Ko gledam nazaj, se mi zdi, da se je vse skupaj zgodilo včeraj ali največ predvčerajšnjim, ko gledam naprej, proti koncu, pa je ponovno tako daleč! Kako čudne so te mere, ki se jih ne da meriti s centimetri in metri!

Pa sploh ni bilo nudo. Bilo je lepo. Izvenilo bo kot parola, ki pa to sploh ni? treba je iti v vojsko, da spoznaš vse tisto, kar drugače ne bi. Pustimo ob strani vojaške zadeve. Preidimo k ljudem. Čudiš se, da Slovenec, rojen 1952. ali 53. leta ne zna pisati. Pa ni eden, ampak več. Res!

Fant, ki je nekaj mesecev močil posteljo, se moral oditi domov. Ob odhodu je jokal: »Ne grem domov, kajti doma spim na slami, tu pa na belih

rjuhah in jem trikrat na dan!»

Tretji tarna: »Najraje bi ostal v vojski, saj tako nimam možnosti, da bi se kasneje zaposlil. Saj veš, izobrazba, ni ustreznih delovnih mest, moral bi ostati doma na kmetiji, kjer pa imamo še lesena kolesa na vozu.»

Četrty, Rom: »Fant, nauči me slovenščine. Strica imam v Ljubljani in rad bi se tam zaposlil. Ne pri stricu, ampak v tovarni, tam, kjer delajo opeko. Samo pri stricu bi stanoval. Moram pa znati vsaj nekaj slovenskih besed.« Vsak večer me je »moral«. Ko sva leževal v posteljah, je potegnil iz omarice blok in svinčnik in je pisal ter izgovarjal. Prijeten je bil tisti črni fant...

Peti, intelektualec: »Na 'lekarsko' grem. Hrbenica. Ne zmorem vseh naporov. Nekaj moram izvrstati.«

Lahko bi naštevati še in še. Takšne in drugačne izjave. Kot apostrof vsem tem in nenapisanim izjavam dodajmo izjavo prijatelja, izrečeno nekje v hribih, po šestih letih odsluženega vojaškega rokavca. »Slušal sem v Prizrenu in kasneje na Sar plani. Čez sedem dni grem ponovno tja z očetom. Hočem se vrniti v tisti kraj, zaradi katerega sem v vseh pogledih bolj bogat.«

To je rekel Slovenec, ki je vojsko služil daleč od doma. Bilo pa mu je tako lepo, da se hoče v tiste kraje in med tiste ljudi še vrniti. In v teh dneh se vrača. Verjamemo, da ne zadnjic!

Od aprila dalje, ko sem prišel v Ljubljano v redakcijsko lista »Naša vojska«, delam skupaj s prijateljem, ki sem ga prej poznal samo po podpisih iz časnikov. Ko sva začela govoriti, mu je slovenščina stekla tako kot da bi bil rojen Slovenec. »Ne, iz Trstenika sem, zdaj pa še nekaj let živim na Jesenicah,« pojasnuej Duško Dragojevič, športni sodelavec »Sport-skih novosti« in ostalih listov. V njem in še nekaterih drugih vidim pojasnilo, da slovenščina le ni tako »huda« jezika kot nekateri pravijo. Dokaz so mi tudi kolegi iz Makedonije Blagoje Krstev, Bojan Dimitrov in drugi.

Pa dovolj o tem. Če bi hotel napisati vse, bi bil en časnik premalo.

Naj bo dovolj paberkovanja pred Novim letom. Vec bomo lahko povedali kmalu, z delom, ki bo oplemeniten z nečim, kar sem pridobil v vojski. To pa je veliko.

In še nekaj: vsem iskreno čestitke ob Novem letu.

TONE VRABL

Dragutin Pepelnik študent prava, je komaj dvaindvajset let star že zaslovel kot pesnik in pisatelj. Zlasti se je priljubil mladini, ki je v časopisih in revijah brala njegove gladke, igrive verze pa tudi zgodbe v prozi. Te je deloma celo sam ilustriral. In tako se je kmalu dogodilo, da mu je neka ugledna založba izdala knjižico z njegovimi najboljšimi stvaritvami. Uspel je s to zbirko za otroke, ki ji je dal posrečen naslov »Vrti se ringaraja.«

Ob izidu svojega knjižnega prvenca je prejel kar lep honorar. To mu je bilo tako zelo važno, da je ob tem uspehu povabil tri svoje najboljšje prijatelje in samske tovariše na večerjico v gostišče Pri zadovoljnem Kranjcu. Pa so se mu tisti večer v aprilu odzvali novinar in kritik Cene, gledališki igralec Beno in tenorist Lojze.

Pred četverico je na mizi poleg vaze s pomladanskim cvetjem ležala drobna knjiga avtorjevih otroških pesmi z mehкими platnicami rožaste barve. Povabljeni so z vneto segli po okusnih dobrinah. Na kranjske klobase s kislim zeljem se je izvrstno prilegla briška rebula. Hitro je ogrela duhove kulturnikov, častilcev vsega lepega in dobrega na svetu.

Od časa do časa je k njim pristopila natakarica, a jih ni zanemarjala niti domača gostilničarska hčerka Agica, postavna in prijazna plavalaska. Vendar je njena ljubezniva pozornost veljala predvsem pesniku Dragotinu. Metala mu je zaljubljene poplede, sam pa ji je takšne le poredkoma in nekako po sili vračal. Kako da je tokrat pri tem bil tako nenavadno zadržan? Sploh je bil ta večer videti zaverovan vase in otožen.

Novinar in kritik Cene se je s slovenskim govorom odlično uveljavil. Podal je pesnikov življenjepis, ki ga bo pričel tudi v lokalnem časopisu. Ta njegov prikaz seveda ni mogel biti kaj bolj obsežen, saj je slavjenec bil mlad in še brez pestrejših in mogočnejših doživetij. Resda pesniku izkušenj v ljubezni ni manjkalo, toda ob takšni priložnosti o njih govoriti ni bilo primerno. Takšnih doživetij niti ni bil vselej sam kriv, bil je pač lepotec z visoko postavno, valujočimi rjavimi lasmi in sanjavi pogledom.

Mnogim deklicam je pomenil idealni lik plemenitega mladeniča in so mu za vsako pozornost do njih bile z veseljem hvaležne. Lastnih prednosti v tem pogledu se je tudi sam zavedal in jih ni puščal neizkoriščene.

Pač pa je govornik Cene omenil Dragotinovo široko srce, ki se vedno žejno lepote življenju nikdar ni izmikalo, ampak je z ljubeznijo segalo po njegovih bogastvih. Nadaljnji slavjenec pesniški razvoj nam nedvomno obeta še marsikaj, kar ga utegne postaviti v sam vrh domačega Parnasa.

Mladinski poet se je zahvalil za laskava priznanja in želje, potem pa se je po ljubili s prijateljci. Vsi so dvignili polne čaše. Pristopila je še prikupna Agica, ga prijela za roke in mu burno pritisnila poljub na usta. Na obe lici ji ga je rahlo vrnil. Zaviti v tobakov dim so vsi tesno objeli zapeti »Naj čuje zemlja in nebo...«

Kaj se je vendar zgodilo s pesnikom? Kaj ga je obsenčilo, da se je nenadoma zagnil v resnobo in malobesednost? Njegove onemele oči so razodevale precejšnjo duševno odsotnost, ki se ni dala razumeti, najmanj pa ob tako prijazni priložnosti.

»Ali ti je slabo?« so silili vanj. »Te je kaj zabolelo in užalostilo? Bodi vendar z nami vred razigrane volje!«

»Nič mi ni!« se je predrnil. »Lotiti se me skuša strah, prav gotovo prazen strah.«

»Kakšen strah? Zaupaj se vendar prijateljem. Pomagali ti bomo.«

»Nihče mi ne more pomagati. Nemara pa mi pomoč niti ne bo potrebna. Saj ne more biti res! Brez poboda in vzroka me je obšlo...«

»Ljubi Dragotin,« se ga je nežno oklenila Agica. »Saj sem vendar jaz pri tebi! Preženem ti vse črne misli.«

»Ne skrbi zame!« se je branil. »Vse do spet v redu, kakor je še nedavno

poleg teh pa kupček drobnih knjižic — izvodov njegove pesniške zbirke za otroke »Vrti se ringaraja.«

Samo za hip je nekdo pri priprtih durih pogledal k njim, nemara Dragotinova mati. Njegov oče — železniški kontrolor je bil najbrž v nočni službi, saj bi se bil sicer lahko prikazal in jih ozmerjal — ponočnjake.

Vsi trije so pomagali siromaku, da je slekel obleko in čevlje. Legel je v posteljo in namah zaspal, tako da so ga morali zapustiti brez slovesa. Njihov večer se torej ni končal na najprijetnejši način...

Nočne ure so se počasi iztekale v mlačen dan. V poznem jutru je sonce s svetilo tudi na okno kabinetne sobe. Studenta Dragotina ni prebudilo, pretrdo je spal po razgibani noči s prijatelji, po mnogih popitih časih rebule in vseh bolečih mislih.

Medtem je bila že pokonci njegova mati. Po-

ljave je slišal ostre glasove:

»Namesto da bi študiral, si zapeljeval mojo nerazodno hčerko in ji skrunit čast. Ubil te bom, nemarnež. Pa nekakšen pesnik hočeš biti, pesnik za otroke! Ha! Pa še na svet bi spravjal otroke! S čim jih boš redil, jalot lahkomišelni?«

Popuščali so udarci in študent se je ovedel toliko, da je skušal pomiriti Ograjenška in se pogovoriti z njim:

»Rad imam Valerko in poročil se bom z njo...«

»Kaj? Ti da bi imel družino? Kdo pa bo skrbel zanjo?«

»Valerka pojde v službo, končala je ekonomsko šolo. Jaz bom hitro doštudiral...«

»Poznam takšne fištrije. Zapil si se, namesto da bi bil delal izpite! Ampak Valerka je tudi še po vsem tem vredna česa boljšega. Zatrli bom tvoje ogabno seme! Poskrbel bom... Ona te ne pozna več! Morala mi je priseci in je to storila kleče! Če pa jo boš še kdaj skušal nadlegovati, te zmeljem s temi rokami, le oglej si jih! Neusmiljen hočem biti s teboj! Ali si me razumel?«

»Razumel sem in se Valerki ne bom približal, dokler ne doštudiram. Vide-li boste...«

»Med vama je vse na veke končano. Amen.«

»Da,« je zastokal, ko je hkrati začutil še ostrejši naval bolečin v hrbtu in razpaljeni glavi.

»Pa še nekaj,« je tiše nadaljeval Valerkin oče. »Nikomur besedice o tem, kar je bilo med vama! Da ne bi škodovalo njenemu dobremu imenu in naši družini! Obljubi mi!«

»Da, molčal bom.«

»Daj častno besedo!«

»Častno besedo.«

»To pa vam vračam,« je dodal strogi mož, ki je prišel študenta zdaj vikati. Iz žepa je potegnil drobno knjižico in jo položil na mizo. Bila je Dragotinova zbirka »Vrti se ringaraja« s pomečkanim ovitkom.

»To reč sem sinoči zaplenil hčerki in vam jo vračam. Nočem, da bi pod mojo streho ostala kakšna sled za vami. To pa so nekakšne pesmi za otroke, ampak ne za vajine, takšnih nikdar in nikoli ne bo! Tako sem za zdaj opravil. A še naj ponovim: varujte se me! Bil sem danes prizanesljiv, to pa ne bi mogel več biti!«

Ne da bi bil mladeniču rekel vsaj zbogom, je Ograjenšek s trdimi koraki zapustil sobico. Tresnil je z durmi in zunaj nato še z vrati.

Pesnik je zdrknil nazaj na posteljo in si z dlanmi pokril oči. Čutil je, kako ga skeli nekakšna v lice zarezana črta. Ah, ta mu je ostala, ko ga je zaušnica besnega moža z nohtom opraskala do krvi...

Kaj naj stori? Ali si bo res moral prizadevati, da ne misli več na Valerko, to ljubko deklico? Ali bo to zmogel? Ali bo mogel najti nadomestilo zanjo? Agico morda ali drugo? Ah, ne!

Spriznati se bo moral z nezogibnostjo. Pristiti se bo moral k resnemu študiju. Vsaj teden dni ne pojde iz hiše. Potem mu bo treba za ves mesec oditi v Ljubljano, na univerzo. Morda bo celo toliko pogumen, da se priglasi k izpitu. In potem se bo videlo...

Bolela ga je glava. Pogoltnil bo aspirin in bolje mu bo. In pomislil je še: — Takšno je to življenje: vrti se ringaraja...

FRAN ROŠ:

NESREČNI
POET

bilo. Oprostite mi! No, dajmo: vsem na zdravje in tudi meni!»

Trčili so. Pesnik je v dušku vase zurnil polno časo. Spet so mu zagorele oči, nasmehnil se je in se sklonil v poljub k Agici. Bilo je torej vse v redu, tako se je videlo. Zdaj je tenorist Lojze mogel zapeti »Starčka« z vso zavzetostjo.

Dolgo niso opazili, kako hitro jim poleka čas. Zdaj pa je stenska ura oznanila polnoč. Slavljencu je bilo treba poravnati gostilniški račun in skupaj s tovariši zapustiti gostišče Pri zadovoljnem Kranjcu.

Ubog, nesrečni poet Dragotin! Tako zelo so mu oslabele noge, da same niso več zmogle teže telesa. Vsek s svoje strani sta ga podprla kritik Cene in tenorist Lojze. Ko mu je širokokrajni črni klobuk zdrknil z glave, ga je iz ozadja prestregel gledališčnik Beno.

Dragotin ob podobnih priložnostih sicer nikoli ni pozabil zapeti svoje najljubše pesmi »Sem fantič z zelenega Stajerja...« Zdaj pa je od sebe dajal le pretirane stavke, ki so zveneli ubito, žalostno. Iz njih se je dalo razumeti to in ono o njegovi nesreči: Njegovi deklici grozi nevarnost! V bližnjih dneh se bo videlo. Morda je ves strah odveč. O, kako lepo bo še potem z njo — z Valerko! Priznal je torej ime svoje nove izvoljenke! Katere Valerke? Ali ne Ograjenškove, te osemnajstletne krasotice? Ta je utegnla biti njegova bolečina! Njo je torej onesrečil in ta greh ga zdaj peče. Med prijatelji se je nocoj skušal otrestiti skrbi, a mu je spodletelo...

V tihi mestni ulici so se ustavili pred manjšo hišo — pesnikovim domom. Z njegovim ključem so si jo odprli. Stopili so v ozek kabinet, ta mu je bil spalnica, na mizi so zagledali nekaj poetovih učnih knjig in zvezkov,

gledala je v sinov kabinet, poln gostega zadaha po pijači in tobaku. Zmajala je z glavo in vzdihnila. Potem se je odpravila na trg nakupovati.

Dragotin Pepelnik je trdno spal. Tedaj pa...

Krepak, brkat človek srednjih let je z osornimi koraki stopil v hišo. Odpril je durj k počivajočemu študentu in se ustavil ob postelji. Z levico je z njegove potegnile odejo, z desnico pa mu je segel v valovite lase. Njega v srcaji in spodnjih hlačah je povlekel z ležišča na tla. Drignil je pest nad njim in siknil skozi zobe:

»Obracunala bova! Ali me poznaš, smrkavec?«

Napol prebujen se pesnik še ni docela ovedel, ko ga je mož, napihnjen od jeze, pograbil za vrat in si ga sklonil predse. Po njem so brez prizanjašnja pričeli padati udarci. Postalo je jasno...

Nadenj je prišel sam Valerkin oče — trgovski poslovodja Konrad Ograjenšek! Torej se je dogodilo to, česar se je Dragotin ves zadnji teden tako zelo bal, čeprav je še upal, da mu usoda vendarle prizanesi. Prav takšen je bil tudi Valerkin strah, ki mu ga je zaupala pred dnevi. Njuna še kratka, sladka, svetu prikrita ljubezen ni ostala brez vidnih zlih posledic. Njen nezačleni plod ji me oče, ves razkačen po prankaršnem nenadejanem odkritju. Zdaj je tu, da kaznuje povzročitelja gorja in sramote. In kakor paglavca je tikal njegova — visokošolca!

Udarci s pestmi in noge so med zaušnicami padali po njem kamorkoli: po hrbtu, glavi in nogah. Bili so srditi in se jim ni bilo mogoče zoperstaviti. Pod njimi se je krčilo v bolečinah, ki so mu rahljale zavest. Kakor iz da-

Njihovo življenje je materinstvo

RADOST OB VNUČKIH

Nekje na poti med Svetino in Brezami so Konjice. Ne tiste v ravnini — hribovske. Tam, kjer se po domače pravi pri Bezgovskih, varuje tri vnučke Rozalija Mlakar. Ni bila vedno tam doma. Na Konjice je za sta mlado s skromno balo prišla leta 1920, ko je bila stara 23 let. Takrat se je po možu Karlu pisala za Knezovo in rodila je 5 Knezovih otrok. Mož, ki je v prvi svetovni vojni umrl za posledicami fronte, jo je s štirimi otroci pustil samo — in s petim, ki je bil na poti. Na kmetih poroka ni le ljubezen, je tudi gospodarska nuja. Pa je bila tudi ljubezen tista, ki jo je leta 1931 združila s precej mlajšim možem Antonom Mlakarjem. Če bi ne bilo ljubezni, bi ne bilo še šest malih Bezgovškov, ki pa se pišejo za Mlakarje. Čeprav iz dveh gnezd — mama Rozalija je enaka mati enajstim.

Kaj bi pripovedovala, kako je vzredila in vzgojila vseh enajst otrok. Ne, lač-

ni niso bili, so morali biti pa vsi pridni, kajti posestvo meri 32 hektarjev. Večina so to gozdovi, no, fantje so bili le štirje, da so morala tudi dekleta v gozd.

Med enajstim Bezgovski sta tudi dvojčici, Cilka in Urška. Pa sta si dvojčici omislili može iz ene hiše,

brata Antona in Jožeta Plahuta. Jože zdaj z Urško gospodari doma. Rad bi bil le kmet, naredil iz kmetije sodobno gospodarstvo. Pa brez pomoči ne gre. Težaven svet je to, zato hodi

Od leta 1941 do konca vojne je hiša sodelovala s partizani. Mož je »fural« za partizane med Svetino, Brezami in Planino, sinova Tine in Franci sta partizanila s puško v rokah, štirinajstletni Lojzek pa je bil več po kurirskih poteh kot doma. Trepetala je zanje, a so na srečo ostali pri življenju.

Zdaj so vsi pri kruhu, vsi poročeni in vsi imajo otroke, po tri, po štiri. Vnučkov je, da je veselje, seveda pa po hribovske šegi mama Rozalija zdaj varuje Urškim drobiž. Stari in mladina se najbolj skladajo. Je pa Bezgovskova mama še vedno pri močeh. Tudi kak kozarček, ki priteče iz zanju napolnjenega sode, si z možem privoščita.

Ne, previtka si ni izgovorila. Res je, da skrbijo zanju, pa vendar na tihem upa, da bo kdaj kanil tudi kak družbeni dinar, ki bo čisto njen — da si bo kaj kupila — sebi in vnučkom kak posladek.

GRENAK HUMOR

Po kosilu se je Ubožnikov Peter uobno zleknil na škrpajočo in že malce majavo zofo ter razgrnil časopis. Najraje je prebiral humor. Človek se je ob njem vsaj malo razvedril in pozabi na vsakdanje težave, na dolgove, račune za elektriko, stanari no... oh!

»Očkaaaaa!« je prelomil tišino rezek Matjažev glas. Pijanil je v sobo in mahajoč s šolsko torbico navdušeno pripovedoval: »Ko bi ti vedel, očka, kako kraasno in visoko novoletno jelko bodo imeli pri Tisočakovih! Fantastično! Kaj pa mi? Spet nič, kajne? Očka, tako si jo želim, prosim... takšno čisto majhno!« »Ne bo nič, dragi moj sin, saj veš, da nimamo denarja,« je z nevoljo odvrnil oče. »Saj je ni treba kupiti, očka!« je silil vanj Matjaž, »veš, Tisočakovi so jo dobili kar v Gmajnikovi hosti. Zvečer so jo posekali in jo privlekli domov. Kraasna je in velika!« Ubožnikov Peter se je zamislil: »Tako, tako... Tisočakovi! Ti imajo toliko denarja, da bi lahko kupili cel gozd, ne samo ene smreke. Če je pa tako, pa tudi mene ne bo pekla vest za eno smreko. Zakaj si se mi reveži ne bi privoščili malo veselja?« Matjaž je odločitev že prebral na očetovem obrazu in je veselo zaplesal okrog mize. Zvečerilo se je in Peter

se je odpravil na ubojni pohod. S seboj je vzel sekuro, vrto in sanke, da bo smreko lažje spravil domov. Bila je mesečna noč in Peter jo je hitro primateh do Gmajnikove hoste. »Madona, baterijo sem pozabil!« je liho zarobavtil in pričel iskati vzgajalce. Prižgal je drugo za drugo in iskal prirčno smreko. »Tole bom! Lepa je, ravno prav za nas!« Pričel je sekati, težko je šlo, ker ni imel baterije. Krhka smreka je kmalu padla in Peter jo je s težavo privezal na sani. Ze se je začel prebijati iz gozda na planoto, ko nena doma plane vanj lajavoca mrcina in se loti njegovih hlačic. Peter se je otepal in vpil, mrcina pasja pa je še bolj silila vanj. Iz bližine je zaslišal grozeč glas: »Prijavil vas bom, le počakajte!« Petru pred nosom se je zasvetila ostrina sekire. Ves moker od strahu se je pognal iz hoste in stekel proti domu. Pes in možakar z mahajočo sekuro pa za njim, a sta na Petrovo srečo kmalu zaostala in izginila. Z namrgodenim obrazom je Ubožnikov Peter stopil v kuhinjo in se brez besed zavalil na majavo zofo. Njegove scejrane hlačnice so dovolj zgovorno povedale, kaj se je zgodilo. Pograbil je časopis, a humor je zanj zdaj imel precej grenak okus.

DOMINIK POS

sosed sosedu

Tednikovi razgovori s kmeti

DOBER LETOŠNJI ZAČETEK

PRAVITA PLEVANČ EGIDIJA IN MARTIN IZ JAGNJENICE PRI RADEČAH

Oni dan je livje pobelilo hoste nad Jagnjenico. Gospodarja Martina Plevanča pa vseeno ni bilo doma. Dolgi pri žagi je za nekoga prevahal les. Malce nerodno mi je, da gospodinjini sploh nisem omenil, zakaj sem prišel. Kar oddirjal sem k žagi, kjer me je sam gospodar naučil, da velja pri tem tista: Kar je žena, to je mož.

»Raje vidim, če se bomo pogovorili v troje. O takih rečeh imam rad, če je žena zraven.«

Kaj sem hotel, pa še prav je imel.

Oglasil sem se zvečer, ko je na štedilniku dišalo po večerji in so Plevančevi trije, dva fanta in deklet, radovedno opazovali tujca v hiši.

PRIŠLI SO IN PREDLAGALI...

Plevančeva pripovedujeta, da jima leta nazaj nikakor ni šlo. Če sta hotela, da je bilo kaj denarja pri hiši, je

moral Martin s konji na »fures«, ker pa je bil veliko zdoma, je doma ostalo marsikaj nestorjenega. Je pa bila Skuporčeva kmetija, tako se po domače reče domačiji, že nekoč precej močna in trdna, saj meri okoli 23 hektarjev zemlje, od tega okoli 10 hektarjev obdelovalnih površin. Kmetija ima velik marof, zemlja je malone v enem kosu in že pred vojno so si pomagali z vodno turbino, ki jim je poganjala mlin, mlatilnico, slamoreznico. Med vojno so bili Skuporčevi, kot vsi ljudje iz doline ob Sopotu, izseljeni. Ko so se vrnili, je bilo marsikaj narobe, precej je zmanjkalo, ko so partizani pregnali nemške priseljence.

Kot sta rekla, ni jima šlo. No in tako so se lani na jesen oglasili pri njih iz zadruga, pa tudi poslanec inž. Bučar je bil z njimi. Plevančeva sta imela z zadrugo v kooperaciji njivo hibridne koruze. Po znaši so kmetijo, pa so se prišli pozanimat, če bi bila Plevančeva za bolj obširno kooperacijo. Sedli so za mlizo in

se pogovarjali. Plevančeva nista imela vate v ušesih in sta se ogrela za njihove predloge. No, potem so še večkrat prišli. Pogovori so dozoreli v pogodbo, s katero se je kmetija uvrstila med tiste, o katerih pravimo, da na njih nastaja usmerjeno, naprednejše kmetijstvo.

KAJ VSE JE »PRITEKLO« Z MLEKOM?

S kreditom, ki sta ga Plevančeva dobila, sta kupela štiri plemenske molzavice, z dvema kravama sta v hlev prišla tudi telčka. Na travniku sta potrosila okoli 3 tone umetnih gnojil. Bila bi ga še več, pa ga na pomlad več nista mogla dobiti. Travnike so ogradili z električnim pastirjem. Naslednja reč, ki je prišla k hiši, je bila motorna kosilnica, s katero so imeli že maja pod streho prvo košnjo, pozneje pa tudi izdatno košnjo otave in otaviča. Vmes so seveda pasli. Plevančeva sta si omislila še molzni stroj, posadila njivo s krmno koruzo, ki jo poklada živinji zdrobljeno v »šrotarju«, ki sta ga tudi kupila. Seveda je treba živeti in plačati obročke od posojila. Denar je začel pritekati z mlekom, ki ga odpremljata v zbiralnico od 40 do 50 litrov dnevno, polti pa tudi po 60 litrov. Denar od mleka puščata pri zadruzi. Izplačati si pustita le del, toliko da je za sproti. In še nekaj sta si letos Plevančeva kupela. Hladilni napravo za mleko, da pride ohlajeno v zbiralnico.

PRVO, KAR MORA BITI, JE TRAKTOR

Letošnje leto se je za gospodarja in gospodinjjo kar dobro začelo. Imata tudi načrte. Prva stvar, ki mora biti, je traktor, kajti kosilnica, obračalnik in puhalnik za spravilo sena terjajo še hitrejšo spravilo.

Pobara sem gospodarja, doma s Krškega polja, če mu ne bo žal konj. Rekel je, da bo, da se jih je navadil. Spoznal pa je, da bi namesto para konj lahko privezal v hlev vsaj še tri do štiri krave. Ne samo zaradi prostora, tudi zaradi krme. Če bi torej dobil kredit za traktor, bi lahko povečal stalež živine. Dve kravi, ki jih je imel že prej, bi nadomestil s plemenskimi, zamenjal bi tudi odraslo telico, ki je druge gorte, vzredil pa prirastek od domače prireje. Zdaj imata Plevančeva v hlevu 11 govodi in par konj. 15 glav živine bi po malem lahko preredita na posestvu, seveda če bo zdravje služilo, če bo traktor in tudi cene umetnih gnojil ter drug reprodukcijski material ne bile s ceno preveč poskočile.

Plevančevima je žal, da nista že prej začela. No, sicer pa še nista v letih. Martin jih ima 36, Egidijsa pa leto manj. Otroci so tudi vsi trije že šolarji, najstarejši pa že poprime doma. Manjša dva pa vse gresta pastirje. Upata, gospodar in gospodinja, da bo drugo leto že boljše. Da bi bilo. Zaslužita si.

J. KRASOVEČ

S poti po INDIJI (6) - Piše: Jure Krašovec

ČE BI INDIJCI POJEDLI KRAVE

AMERIKANEC IMA DEBELO MOŠNJO DOLARJEV,
AFRIČAN JE ČRN ZAMOREC, KITAJCI ŽIVIJO OD
PESTI RIŽA, A INDIJCI NE JEDO SVETIH KRAVI!

Tako nekako imamo v možganskih predelih razsortirane narode, ljudstva, njihove običaje, navade. Za Indijce, ki jih malomarno prenekateri obsodi kar za Indijance, velja pri nas največja znamenitost to, da ne jedo krav, ker so božja svete. Potlej še rečemo, da jim je kar prav, če so lačni, češ, krave bi pojedli. Tako nekako se zgražamo nad severnimi Eskimi, ki tuju iz prijaznosti ponudijo ženo, ker imamo pač rajši, da jih doma takole za hrbtno drug drugemu zapeljujejo.

SVETIM KRAVAM NI KAJ ZAVIDATI

Indijci pač ne jedo govedine, pobožnega kristjana pri nas ne boš pripravil, da bi se napokal na velikoonočni petek, kot muslimana spraviš v bes, če mu podtakneš svinjino in kot se večini, ki sem jim povedal, da sem jedel juho s kačjim mesom obrača želodec in me gledajo, kdaj me bo pobral vrag, ker sem to storil.

Od kdaj je Indijcem oziroma Hindujcem krava »tabu«, je vprašanje. Verjetno dije, kot zmoro pričati pisana zgodovina. Nikjer nisem videl, da bi pred kravami poklekali in jih po božje malikovali,

je pa res, da jim je nekak simbol življenja, plodnosti, pogost motiv v umetnosti, ljudski slikarji. Hindu rad upodablja kravo, ki doji teletčka in ga ljubeče obližuje.

Če sem videl svete krave?

Seveda sem jih. Na podeželju, kjer so se pasle po livadah, se mi niso zdele nič nenavadne. Dostojanstveno vam gredo tudi čez cesto. Šoferji zavirajo, se jim umikajo, kot pri nas racam in gosem, ki so tudi po svoje zaščiteni. Saj tudi pri nas nihče hote ne povozi živali, tudi mačke ne.

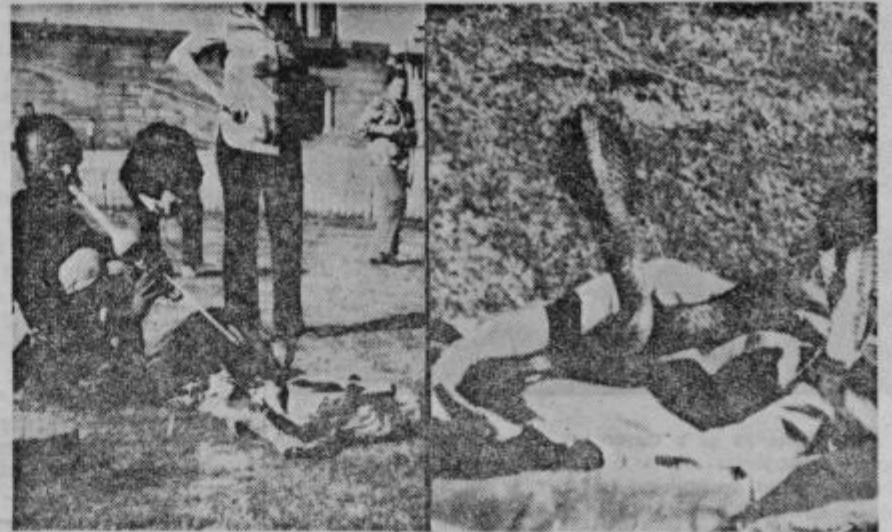
Bolj nenavadno podoba nudijo indijske krave v mestih. Mimogrede povedano; indijsko govedo je belo, dolgorogo z grbo nad pleči kot kamele. Tam se jim nabira maščoba za sušno obdobje. No, v mestih so te krave že večja nadlega. Največ jih je v starih četrtih, kjer se pasejo po smeteh, prebirajo odpadke, če ni drugega, tudi papir. V modernih četrtih jih ni, ker na asfaltu ni paše, vrtovi in parki pa so ograjeni. Videl sem na enem delhijskih bazarjev (tržnic), kako je krava prilo mastila pred stojnico z zelenjavo in se lotila solate in sočivja. Prodajalec je rešil svoje blago tako, da ga je pokrtil, dokler tatica ni odtacala v kot tulice in legla k že pospalim

brezdomcem — parijem. Pa nimajo te krave nič svetega videza. Suhe in protegnjene buše so, vrh vsega nekatere med njimi precej ostarele telice z zakrnelimi seski, kajti v mestu pač ne sreča za vsakim vogalom ustrežljivega bika.

V ENEM LETU BI JO SNEDLI

V Indiji, ki ima 450 milijonov prebivalcev, so pred leti našeli okoli 150 milijonov glav govedi. Suho in izžeto, kot je to gojenem letu pospravili po vodo, bi štirje jedci v eno živinčce. Kaj pa potem? Indija je agrarna dežela, toda z zaostalim kmetijstvom. Preden se bodo lotili govedine, enkrat bo do tega prišlo, bodo morali razviti živinorejo, da bo prirastek nadomestil poklane živali.

Sicer pa Indijci le niso tako hudi vegetarijanci, razen Džajnov, ki jih je le toliko kot nas Slovencev. Ta verska sekta je pri tem tako natančna, da precedijo celo vodo, da ne bi použili kakšne mikro-skopske živalice. Hinduji, Sikhi in budisti jedo memo. Predvsem ovcetno, kozletino in v zadnjem obdobju veliko perutnine, ki jo znajo pripraviti na zelo pikanten in okusen način. Seveda jedo več sočivja, zelenjave, sadja,

Namesto svete krave rajši nekaj bolj shrhljivega. V Indiji se še vedno precej ljudi preživlja z javnim razkazovanjem ukročenih kač. Naš možak na sliki si je poleg piščali omislil tudi palico, ki mu je v pomoč, da z dreganjem prežene lenobo obeh na videz nevarnih kober. Toda niso prav nič nevarne, kajti strupene zobe jim je že zdavnaj populili kak vaški »dentist«. Sicer pa so kače tudi neke vrste verski simboli. Eno od glavnih hindujskih božanstev, bog Šiva, je povsod upodobljen s kačo okoli vratu.

omake, testenine in podobnega.

NEKOČ UPOR, DANES LE ŠE ODPOR

Iz novejšje zgodovine, ko so Indijo obvladovali Angleži, je znan strahovit upor indijskih vojakov. Vojaki, ki so v lastni deželi služili pod krono angleškega kralja, so se uprli samo zato, ker so zvedeli, da je mast, s katero so mazali puške, živalska.

Danes seveda ni več tako. V vsakem boljsem hotelu, kjer jedo tudi tuji, morete dobiti goveji zrezek, telečjo pečenko, ki jo pripravi indijski kuhar. Tisoletne navade se počasi, toda vztrajno krhajo. Le čez noč to ne gre. Mi preradi pozabljamo, da so naši predniki zelo radi jedli konjsko meso. Ko pa je presvetli cesar zaščitil konje, potrebne za vojskovanje, so se ljudje tega navadili, potem je »haha« postal meso slabše vrste, pa se večina ljudi sploh ne zaveda več pravega vzroka zakaj.

Sicer pa v Indiji privilegije uživajo le krave. Vole, zlasti bivole, vprega v težke vozove, vprega v težke vozove, pluge. Da celo jahajo jih. Kože pogumih živali uporabijo. Krave tudi molzejo in ker jim manjka po savanjskih področjih lesa, sušijo celo kravjete, s katerimi kurijo. To pa delajo tudi pri nas v Makedoniji.

TO IN ONO O INDIJSKI KUHINJI

V starem delu Delhija je znana indijska restavracija Moti Mahal. Ogromno, s šotorskim platni pokrito dvorišče je gostinski prostor. Pri vratih vas počaka ducat natakarev, ki se kar pulijo, kdo bo gost spraval v svoj rajon. Pri vходу je igral orkester sestavljen iz godal in bobnov. Znana melodija me je dražila v uho. Kje sem jo slišal? Pač. Skladatelj znanega muskala »Haire« si je tu sposodil svoj indijski vložek. Naša družbica je naročila piščance. Prinesli so

nam nizke kruhke iz nekvašenega testa. Pri nas na jugu imajo nekaj takega, kar imenujejo »lepinje«. Potem so nam prinesli rdeče čebule, vložene v kis, pa koščke narezane redkve, korenja, liste solate, v posebnih skodelicah pa nekakšno praženo zrnje. In potlej so prinesli piščance. Za vsakega po enega. Bili so rdeči, kot pravkar odrt zajec. Zraven so dodali več vrst omak, takih zmernih in takšnih, spričo katerih so bratje Srbi s svojimi feferoni prav nedolžni jedci začimb. Baje piščance opečejo v hudo razgreti peči, jih vroče namočejo v omako iz najrazličnejših začimb, med katerimi je paprika gotovo prevladovala. Ko sem premagal prvo osuplost nad nenavadnim, moram reči, da je teknilo.

Ko smo potlej zapuščali Moti Mahal, so nam bratje ponujali nekakšne zvarke listov, semen in začimb. Za regulacijo prebave. Je že tako. Presit v strahu pred težavami ne hote pomaga nasititi lačnega.

TOMO POTOČNIK — ŠESTDESETLETNIK

Pretekli teden je proslavil šestdesetletnico rojstva dolgoletni javni in družbeni delavec v Preboldu, TOMO POTOČNIK. Skromno in v okrilju svojih najdražjih je slavil visok življenjski jubilej človek, s katerim so povezani mnogi dosežki v razvoju Prebolda, predvsem pa razvoj turistične dejavnosti po vojni.

Tomo Potočnik je bil rojen v Zagorju ob Savi. Po očetovi smrti se je družina preselila v Trbovlje, kjer je končal osnovno šolo, nakar je šolanje nadaljeval na meščanski šoli v Ljubljani, tu pa je končal tudi državno trgovsko šolo. Nekaj časa je bil zaposlen v Ljubljani, nato pa se je preselil v podružnico istega podjetja v Celje. Od tod ga je pot zanesla v Slovenske Konjice, kjer je služboval le krajši čas. Cutil je potrebo po nadaljnjem šolanju, zato

se je odpravil na študij v tujino.

V Brnu, na Češkem, je končal tekstilno šolo, ker pa ga je že od nekdaj pritegovala kemija, se je izpopolnil v tej smeri tekstilne stroke. Z novim poklicem se je najprej zaposlil v Nemčiji, od koder pa so kmalu izgnali vse tujce. Vrnil se je v domovino, bil nekaj časa brezposeln, nakar se je aprila leta 1940 zaposlil kot namestnik mojstra v barvarni tekstilne tovarne v Preboldu. Ob začetku vojne je bil mobiliziran, vendar s svojo enoto ni prišel daleč. Pri Impolci se je 121. polk razšel na razne strani, on pa je odšel v Zagreb, kjer so ga ujeli ustaši. Ni bil dolgo v ujetništvu, ko se mu je posrečilo pobegniti in s prijateljem Marjanom Ogrizkom sta se skrivala pri znancih oziroma sorodnikih v Zagrebu. Preko Karlovca sta se prebi-

la do Rogatca, se skrivala pri Sv. EMI, kjer pa jih je iztaknila policija. Namesto v Celje, kakor so mu naročili, je odšel domov v Prebold, kjer pa ga je že čakala policija. Bil je na seznamu za izselitev.

V življenju Toma Potočnika je nastopilo novo obdobje. Pri Kapucinarjih, kamor so najprej odpeljali izgnance, je srečal svojo življenjsko družico. Naneslo je, da sta po vseh neprijetnih pripetljivostih ostala skupaj vse do Kragujevca, kamor so ju izselili. Prvi tedni in meseci v izgnanstvu so potekali v pomanjkanju in bedi. Skupina, v kateri je živel Tomo v opuščeni vojašnici, se je že na vlaku dogovorila, da bo tisti, ki bo prvi dobil zaposlitev, skrbel za preživljanje vseh ostalih. Dolgo ni bilo moč dobiti službe, dokler se ni ponudila prilika za zaposlitev v dana-

šnjih zavodih Crvene zastave.

Z žalostjo v obeh se Tomo Potočnik spominja kragujevskih dogodkov, spominja se, ko je tudi sam bil prijet in je skupaj s svojimi sodelavci čakal na tragične dogodke. Usoda je hotela drugače, ostal je živ. V Kragujevcu se je Tomo Potočnik tudi poročil in čakal na dan, ko se bo lahko vrnil domov.

Julija 1945 se je končno vrnil domov, ko je pred tem opravljal še razne službe v osvobojenem Beogradu. Komaj se je dodobra vpeljal v svoje stare delo, je moral nazaj v Beograd, na Zvezno direkcijo za tekstilno industrijo. Od tod ga je pot zanesla v Maribor, nato zopet v Celje, dokler se končno in za vedno ni vrnil v Prebold. Poleg dela v tovarni se je aktivno vključil v družbeno politično življenje v kraju. Bil je predsednik (potem tudi tajnik) krajevnega odbora OF, kasneje je aktivno delal tudi organizaciji SZDL. Občan si so ga izvolili za predsednika občine, ki je bila takrat v Preboldu, kasneje po združitvi z Zalcem pa je bil dolga leta odbornik, tako občinskega, kot zbora proizvajalcev. V kraju je bil aktiven na mnogih področjih. S pomočjo sodelavcev je usta-

novil knjižnico, zagotovil pa je tudi osnove bodočega turističnega razvoja v kraju. Bil je predsednik režijskega odbora za gradnjo vodovoda in še in še je dolžnosti, ki jih je opravljal Tomo Potočnik. Pred leti se je invalidsko upokojil, vendar je kljub vse-

mu še vedno aktiven. Ukvarja pa se tudi s svojimi hobijem — goji namreč kaktuse, ki jih ima preko štiristo. Naj sklenem pisanje z eno edino željo: še na mnoga leta, tovariš Tomo, vesela in zadovoljna!

FRANCU VAČOVNIKU V SPOMIN

Pred dnevi so se v megle- nem poznojesenskem popol- dnevu številni Šoštanjčani in okoličani, med njimi tudi godbeniki in člani dveh pev- skih zborov, v Šoštanju zad- njikrat poslovili od priljublje- nega domačina Franca Vačov- nika.

Mož, ki je vodil daleč nao- kolj desetčlanski ansambel, znan pod imenom Vačovnik, je več kot 50 let svojega žin- ljenja posvetil glasbi in pet- ju. Ze kot 14 letni fantič je s harmoniko zaigral na neki

vaški veselici pod obronki Mo- zirskih planin, v Smihelu, kjer je bil doma. Čez nekaj let se je preselil v Šoštanj in se zaposlil v tovarni us- ja, kjer se je takoj vključil v delavsko godbo Zarja.

Nemirni duh muzikanta pa ni miroval. Tako je ustanovil svoj ansambel, ki so ga naj- prej sestavljali kar družinski člani. Zena Terezija in hčerka Marijana sta nastopali kot pevki, sin Franc je igral kon- trabas, drugi sin Ivan pa ki- taro. V takem sestavu so jim

domačini nadeli ime »druzi- na, ki igra« ali z drugimi be- sedami »ata špila, mama po- jes. To pa ambicioznemu očetu ni bilo dovolj in začel je misliti na povečanje ansam- bla. K sodelovanju je povabil tri Koritnikove fante ter Anastazija Suligoja, ki so se- stavljali vokalni kvartet ter Ivana Kajba, ki je bil solist in napovedovalec hkrati. Ta- ko je štel ansambel deset ljudi in čutili so se dovolj sposobne za nastope doma in v tujini.

Soročnik organist Anton Acman iz Smihela jim je skladbe komponiral, drugi so, rodnik Slavko Gostenčnik pa

je pisal tekste. Tako je vse ostalo v »šlahitie.

Kot ansambel Vačovnik so imeli 13 koncertov v krajih Saleške in Savinjske doline. Trikrat so nastopili na Ko- roškem onstran meje in en- krat v Steverjanu.

Ljudje so se vselej veselili nastopa tega ansambla, žal pa je zadnja leta posegla vmes zahrbtna bolezen in oče Vačovnik je po nekajteden- skem zdravljenju v slovenje- graški bolnišnici umrl. Tačo je za vedno prenehalo biti plemenito srce nadarjenega glasbenega samouka.

V. KOJC

OBRTNO GOSPODARSKO PODJETJE

fotolik CELJE

V ZALOGI IMAMO VSE VRSTE FOTOPARATOV IN FOTOMATERIALA! OBIŠČITE NASO PRODAJALNO NA TOMSICEVEM TRGU 2!

SENTJUR

O CESTNEM SKLADU

V začetku decembra je bila redna seja upravnega odbora cestnega sklada občine Sent- jur pri Celju. Na seji so pre- gledali realizacijo programa cestnega sklada za leto 1972 in sprejeli okvirni program za leto 1973. Ko so razpravljali o vzdrževanju lokalnih cest, so menili, da je potrebno vzdrževanje le-teh organizirati v okviru Stanovanjskega ko- munalnega podjetja Sentjur. Sprejeli so tudi sklep, da na- ročijo projekte za moderniza- cijo ceste Sele — Ponikva in izmera za cesto Loka — Bi- strica.

SEJA SKUPŠČINE

Naslednji teden bo seja obeh zborov Skupščine občine Sentjur pri Celju. Dnevni red je zelo obsežen, kajti na tej seji bodo odborniki obravna- vali predlog srednjeročnega programa razvoja občine do leta 1975, predloge odlokov s področja stanovanjskega go- gospodarstva, odloka o komu- nalnem prispevku in odloka o uvedbi krajevnega samopri- spevka za realizacijo progra- mov krajevnih skupnosti Dra- mlje, Dobje, Loka pri Zusnu, Kalobje, Prevorje, Planina pri Sevnici.

VODOVOD

Občina Sentjur pri Celju je pri Splošni vodni skupnosti »Savinja« Celje naročila izde- lavo glavnega načrta za grad- njo vodovoda Škofja vas —

Sentjur. Prav tako je naročen idejni projekt rešitve oskrbe z vodo naselja Ponikva in idejna rešitev za gradnjo vo- dovoda iz Loke pri Zusnu za oskrbo naselij, ki gravitirajo k tem izvirov. Prav tako je skupščina občine naročila iz- delavo glavnega načrta za vodovod na območju krajev- ne skupnosti Prevorje, kjer naj bi v letu 1973 pristopili k sami gradnji.

DEDEK MRAZ V ŠENTJURJU

Tudi v šentjurski občini se po vseh šolah marljivo pripravljajo na sprejem Ded- ka Mraza. Obdarjeni bodo vsi otroci, tudi mala šola in predšolski otroci od 3. leta starosti dalje. Obdaritev bo skromna. Veliko razumevanja pa so pokazala podjetja, ki so kljub varčevanju prispeva- la v ta namen nekaj sredstev. Tako je Zlatarna namenila manjši znesek osnovni šoli Kalobje, Merx Sentjur pa bo pomagal s svojim prispevkom pri obdaritvi otrok kar štiri- rim šolam. Ostale delovne or- ganizacije so prispevale manj- ša sredstva v skupni sklad DPM Sentjur, ki jih bo enot- no razdelil po šolah in kra- jevnih skupnostih. Šentjurska šola pripravlja osrednjo pri- reditev, in sicer igrice »Po- gumni krojaček«, ki jo bodo uprizorili v veliki dvorani Kulturnega doma. Prireditve bodo tri, ena za podjetja, dve pa za šolske in predšolske o- troke. Otroci Dedka Mraza že nestrno pričakujejo, saj jih bo tudi s svojimi skrom- nimi darili zelo razveselil.

D. P.

KULTURNA DEJAVNOST

V Dramljah pri Sentjurju je zelo razgibano kulturno

življenje, kar je v največ- ji meri zaslug mladincev. Uprizarjajo igre, priprav- ljajo proslave ob večjih praz- nih samostojno ali v okviru šole ter organizirajo mladins- ke plesne. Ze lani so uprizo- rili pod vodstvom Franca Trupeja, ki je ravnatelj tam- kajšnje šole, Nušičevo kome- dijo »Navaden človek« in z njo gostovali po vseh okoli- skih krajih. Tudi letos so pri- pravili novo predstavo, in si- cer Nušičevega »Doktorja«. Komedijo so našturirali sami brez režiserja in to zelo us- pešno ter jo uprizorili v Sent- vidu in Slivnici. Namen pa imajo gostovati še v drugih krajih. Ker v Dramljah ne obstaja kulturno prosvetna organizacija, je delovanje mladincev na tem področju še toliko bolj pomembno. Za njihovo aktivnost se je zain- teresirala kulturna skupnost v Sentjurju in jim letos do- delila 500 din v pomoč pri delu. Pomoči so bili zelo ve- seli in se bodo še z večjo za- gnanostjo lotili dela.

D. P.

SMARJE PRI JELSAH

USTNI ČASOPIS V ZIBIKI

Tik pred Novim letom, 26. decembra, bo v Zibiki na Šmarskem časopisno podjetje Kmečki glas priredilo skupaj z občinsko konferenco SZDL, skupščino občine Smarje pri Jelsah ter vaščani tega kraja ustni časopis, na katerem bo dolo spregovorili o problemih svojega kraja vaščani, o mo- rebnih spremembah pa bo dobivalcem Zibike odgo- varjali predstavniki občinske skupščine, organizatorji usne- ga časopisa bodo poskrbeli tu- di za nagrade, ki jih bodo po končanem programu razdelili vaščanom.

Na prireditvi, ki jo vaščani Zibike že težko pričakujejo, bodo obravnavali probleme svojega kraja. Vsekakor pa bo najbolj aktualna tema dne- va kmetijstvo, ki je v teh krajih najbolj razširjena go- spodarska panoga. Pri tem ne bodo pozabili niti na delo družbeno-političnih organiza- cij v kraju.

Na prireditvi bodo nastopi- li učenci osnovne šole iz Zi- biki. Na ustnem časopisu v Zibiki bodo tako sodelovali vsi občani tega kraja.

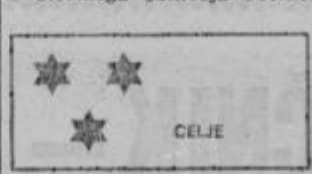
MST

LASKO

AKTIV KOMUNI- STOV BORCEV

Pretekli teden je komite ob- činske konference ZKS v La- škem sklical sestanek komu- nistov udeležencev NOV. Ob- ravnavali so naloge, ki izha- jajo iz pisma predsednika Ti- ta in 29. seje CK ZKS. Raz- pravljali so tudi o vprašanih ki so bila naslednji dan pred- met poročil in razprav na redni letni skupščini. Navzo- vili aktivni komunistov borcev s celotnega območja občine.

CELJE

KNJIŽNICA IN ŠE KAJ NA HUDINJI

Člani sveta za urbanizem, gradbene, komunalne in sta- novanjske zadeve pri skupšči- ni občine Celje so sprejeli pobudo, da naj bi blizu sa- mopostrežne trgovine na Hu- dinji zgradili še objekt za no- vo knjižnico pa tudi za po- što, lekarno in še kaj.

Prebivalci nove stanovanj- ske soseske na Hudinji pa med drugim zlasti opozarjajo na pomanjkanje telefonske zveze. Da bi rešili problem, so celo sami pripravljali po- magati.

INGRAD ZA ŠOLO NA FRANKOLOVEM

Namesto stroškov za novo- letne voščilnice in drugo je kolektiv gradbenega industrijskega podjetja Ingrad v Cel- ju namenil 490.000 starih di- narjev za šolo na Frankolov- em.

Vsekakor odločitev, ki za- služi priznanje in čim več po- snemalec.

mali intervju

Vprašuje: Dominika Poš

Odgovarja: Nevenka Raz- potnik.

Dedek Mraz, darila, no- voletna jelka... so besede, ki ob bližajočem se no- vem letu prihajajo iz ust šolarčkov pa tudi naših najmlajših, ki bodo ta ve- seli dogodek pričakali v vrtnu. Zato sem že pred dnevi odhitela v VVZ »Ani- ce Cernejeve« in povpra- šala vzgojiteljico — Neven- ko Razpotnik, kaj in kako se pripravljajo za prihod Dedka Mraza.

Prav gotovo bo tudi va- šo ustanovo obiskal dedek Mraz. Kdaj bo to? Dedek Mraz se bo pri nas mudil kar dva dni, in sicer 27. in 28. decembra. Obiskal bo vse naše enote, ki so v Malgajevi, Trubarjevi in Kajuhovi ulici. Za ta do- godek, ki ga otroci že tež- ko čakajo, pripravljamo poseben proram.

Naši varovanci pod vo- dstvom vzgojiteljice izdeluje- jo vizitke za novoletne čes- titke, poslušajo primerne zgodbe, odvisno pač od vsake vzgojiteljice, kako in s čim ji uspe vzbuditi pri- malčkih občutek pričako- vanja nečesa velikega, kar za otroke dedek Mraz prav gotovo je. Zdaj je veliko novoletnih prireditev. So si tudi otroci iz vaše usta- nove ogledali katero? Se- veda, ogledali so si gleda- liško predstavo »Figole fa- gole«, obiskali pa jih je tudi potujoče kino s fil- mom o dedku Mrazu. To- liko o tem. Bi zdaj spre- govorili še nekaj besed o vas in vašem delu vzgoj- teljice. O tem mi ne bo težko govoriti. Sicer sem postala vzgojiteljica bolj po naključju, raje bi bila me- dicinska sestra pa tudi am- bicije za študij na likovni akademiji sem imela, ven- dar mi zdaj kljub temu ni žal, da sem se odločila za ta poklic. Po dialektu so- deč niste Štajerka. Ne, do- ma sem v Ljubljani, v Cel- lje pa sva se z možem pre- selila pred skoraj sedmimi leti. Kako ste se vživeli v novo okolje? V začetku je bilo težko, ker se človek v neznanem okolju s težavo znajde. Počasi sem se le privadila, se vključila v življenje tu v ustanovi in si pridobila zaupanje v moje sposobnosti. Funkcij se ni- sem otepala, tako sem bila nekaj časa namestnik ravnateljca, potem predse- dnica sveta zavoda in člani- ca raznih komisij. Letos pa sem se funkcijam odre- kila iz preprostega razloga, ker se mi ne zdi prav, da bi se samo nekatere tru- dile in bile aktivne, druge pa bi se izgovarjale, češ da so preveč zaposlene z družino. Vso svojo aktiv- nost sem zdaj usmerila na delo v skupini. Rada bi, da bi otrokom čim več dala in da bi jih moja vzgoja spremljala tudi v zrelejših letih. Skrbi me le, če bom ta tempo v letih do pokoj- nine lahko obdržala.

O RAZ

Prav vseeno je, ali govori- ciljiv v merilu Jugoslavije like. Povsod je ob nadaljnji ljanju samoupravljanja sre- stremljen in prizadevanj, na enotnem jugoslovanskem letu 1973 ustvariti take ra- bomo lahko v letu 1974 stabi- spodarstva speljali do pr- ravni, kot jo poznajo raz- ekonomije v svetu. Ze to je htevena naloga, ker vemo, da »gospodarskih čudežev« ta iščejo dovolj učinkovito zdi- inflaciji, ki je za vsakovrs- in celo kirurške posege us- občutljiva. Celo tako grobi- ni poskusji kot je zavestno- večje brezposelnosti se niso

Torej, če ocenjujemo na- dovolj realen in dovolj za- moramo gleda na sedanje- prakso vseeno vprašati, ali- pripravljenosti, da ga bom- Več razlogov vsiljuje to vpra-

Najprej — kaj je sploš- planiranjem. Ne za- odstopitve, ampak kar za nei- korajčiti planirano stopnjo- kot se nam je to zgodilo- gotovo vsiljuje dvom v stro- realnost našega planiranja, nje, če nekaterim zastavlj- ne botrujejo politične obje- je takorekoc nemogoče ure- sproten primer, da poteka- trgovinska gibanja ugodnej- predvideli, je sicer pomirju- gospodarskih dosežkov, ne- nesljivosti planiranja. V- času in v sedanji političn- nuno delovnim ljudem od- dati, kaj zmoremo in kaj n- tudi pripravljenost in prizo-

SLOVENSKE KONJICE

OBISK PREDSE- NIKA IO RIS

V sredo, dne 20. decembra, je občino Slovenske Konjice obiskal predsednik izvršnega odbora Republiške izobraže- valne skupnosti Ludvik Zajc. Ugledni gost se je najprej razgovorjal z vodilnimi pred- stavniki občinske skupščine in TIS-a, zatem je imel kraj- ši posvet s prosvetnimi delav- ci in si ogledal še nekatere šolske zgradbe. Pohvalil je izredno močna prizadevanja občanov in delovnih organiza- cij za urejanje problemov na področju šolstva. Predstavniki osnovnih šol so ugotovili, da so dosežli že dokaj ugodne uspehe glede zmanjšanja osi- pa, potrebno pa bo nameniti večjo skrb organiziranemu posebnemu šolstvu, podaljša- nemu bivanju učencev v šoli in stanovanjskim vprašanjem prosvetnih delavcev. Tovarš Zajc je v razpravi omenil ter predlagal večje stike med os- novnimi in srednjimi šolami, hkrati pa bo treba urediti po- ložaj poklicnih šol.

PRIPRAVE ZA NOVO LETO

V občini Slovenske Konjice že potekajo priprave na le- tošnje novoletno jelko in pra- znovanja ob koncu leta. Mno- ge trgovske izložbe so že pri- merne urejene za to letno ob- dobjje in ponujajo kupcem različno blago za novoletne praznike. Seveda bodo zadnje dni v letu dobili svečanejšje obeležje tudi posamezni večji kraji s primernimi okrasitva- mi, razsvetljavami v večernih urah in drugo dekoracijo. Sa- mostojne krajše proslave ob koncu leta bodo imeli na vseh osnovnih šolah, priprav- ljajo pa jih pionirske in mla- dinske organizacije skupaj s prosvetnimi delavci. Domača delavska univerza bo po vseh podružničnih šolah predvaja-

lubljska banka

Pravi naslov za denarne zadeve

ZVOJU 1973

imo o teh ali repub- em poglab- lišče naših saj živimo tržišču, v zmere, da izkajico go- lišno take tejsje tréne dovolj za- tudi dešele čas zaman avilo proti tne tablete je bolj ne- in nesocial- načrtovan- je obnesli. is cilj kot ihteven, se razmere in je dovolj ro dosegli. šanje.

uresničenje zastavljenih nalog toliko večji.

Zal se vestnemu spremljevalcu raz- prav o naših razvojnih dokumentih za leto 1973 že znova poraja dvom, če stvar dovolj realno ocenjujemo na vseh področjih. Tako na primer računamo na sila ugodne dosežke v mednarodni blagovni menjavi, vendar podatki za zadnje mesece kažejo, da krivulja iz- voza rahlo upada, izvoza pa raste. V novembru smo na primer v primerjavi z istim mesecem minulega leta izvozili za 15 odstotkov več blaga, uvoz pa je bil kar za 23 odstotkov nad lanskim novembrom. Ne zatrjujemo, da na tem področju zastavljeni cilji niso realni, vendar sedanja gibanja kažejo, da go- spodarstvo potrebuje novo vzpodbudo in med ukrepi na tej fronti je naj- bistvenejši realni tečaj dinarja. Meriti naj bi ga na novi devizni borzi, ki bi že morala poslovati, vendar tudi z no- vim letom se ne bo odprla vrat.

Nadalje je vprašljivo, ali se res do- volj trudimo za enotnost jugoslovans- kega trga; trga brez kakršnihkoli no- tranjih ovir glede gibanja blaga, de- narja in delavcev. Že nelikvidnost, ki se jo lotevamo z novim paketom zelo zahtevnih ukrepov, je pokazala, kako ozke so lahko tržne meje, kadar gre za poravnavanje računov. Obenem pa prav reforma davčnega sistema doka- zuje, da ustavno zapostavljeno enotnost jugoslovanskega trga ne spoštujemo dovolj. Čeprav optimistično sporočilo javnosti o medrepubliškem dogovoru glede novega darika na dohodek TOZD izven lepo, je že skromnemu pozna- valcu ekonomskega jezika jasno, da ni enotnosti glede davčne osnove. Če pa so različne osnove, potem so različni pogoji poslovanja delovnih kolektivov.

za učence nižje stopnje več- tkovnih in zabavnih filmov. večini gospodarskih organi- cij bodo imeli zadnji delov- dan v tem letu že v četr- tek 28. decembra, saj so zad- i petek že nadomestili z de- n v eni izmed prostih so- v decembra.

PROSLAVA OB DNEVU JLA

Ob letošnjem dnevu JLA je la v domu kulture v Slo- nskih Konjicah krajša pro- va z ustreznim kulturnim ogramom. V njem so razen mače godbe sodelovali še enci obeh konjiških osnov- h šol in osnovne šole v Vi- nju, člani vitanjske mladine organizacije ter glasbene le. Slavnostni govor je imel edsednik Skupščine občine anjo Tepej. Na proslavi so delili tudi odlikovanja po- meznim rezervnim stareši- m JLA za njihovo uspešno lovanje v partizanskih eno- h konjiške občine, več nje- h pripadnikov je prejelo pi- nena priznanja štaba, hkrati so bila razdeljena še pri- anja in pokali najboljšim relcem ter njihovim ekipam raznih tekmovanj. Proslave se udeležili tudi predstavi- ki JLA iz Slovenske Bistri- in Maribora, za katere so očinska vodstva pred tem pripravila manjši sprejem.

V. L.

ZALEC

POSVET PREDSEDNIKOV

Minul teden je bil v Zalcu posvet predsednikov mladini- cih organizacij v delovnih lektivih. Glavna točka dne- nega reda je bila resolucija konference ZKJ in naloge o tretji konferenci. Pregle- dali so tudi teze za javno zapravo o stanovanjski po- litiki občine Zalec do leta 1977. Sprejeti so še sklep, da do 10. januarja 1973 v Bra-

slovčah seminar za usposab- ljanje vodstva mladinskih ak- tivov.

T. T.

PROSTOR ZA MLADE

Mladinski aktiv na Polzeli, ki je zopet pričel z delom, je te dni doblj svoje prostore. Pri stadionu na Polzeli, kjer je strelišče, so si mladinci te prostore preuredili in ima- jo tako sedaj kar dve manj- ši in eno večjo sobo. Otvori- tev, ki je bila minulo sobo- to, so najprej kronali s ple- som. Mladinci so vse prosto- re s prostovoljnimi delom sa- mi uredili.

Vitanje

ZRVS Vitanje je pripravilo v počastitev dneva JLA proslavo. Proslave so se udeležili pred- stavniki garnizona iz Slovenske Bistrice in politični delavci iz Slovenskih Konjic in Vitanja. V govoru je predsednik ZRVS Vitanje dejal, da v Vitanju prvič svečano proslavljamo dan JLA, ki je postal s konceptom splošnega ljudskega odpora praznik vseh naših ljudi. Na sve- čanosti so sodelovali moški pevski zbor, otroški pevski zbor, recitatorji, posebno pa je navdušila dramska sekcija s skečem iz vojnega časa. Na proslavi so podelili priznanja in odlikovanja pripadnikom teritorialne obrambe, ZB in ZRVS.

V. JAGER

Dedek Mraz je spet tu. In to letošnj. V nedeljo so ga bili navdve veselji otroci delavcev laške pivovarne. Malo Metko je vzel celo v naročje, pa se je previdno držala stran, da bi ji ne naribal ličec s svojo gosto belo brado. Škoda le, da ni vsaj v novoletnih dneh zapadel sneg. Morda pa še bo, če- prav novo leto ni več daleč.

(Foto: J. Kr.)

VELENJE

PROTEST

V tednu solidarnosti z viet- namskim ljudstvom se je na protestnem zborovanju zbra- la tudi velenjska mladina in zahtevala, da Amerikanci čim prej prenehajo sovražnost v Vietnamu.

VOJAKI MLADINI

V počastitev dneva JLA je bila v soboto popoldne v de- lavskem domu v Velenju le- pa prireditev, ki so jo ve-

lenjski mladini in drugim pri- pravili vojaki vojašnice Jo- žeta Meniha-Rajka iz Celja. Zbrane sta najbolj navdušila vojaški ansambel ter pred kratkim ustanovljena folklor- na skupina.

GLASBA IN PETJE ZA UPOKOJENCE

Na nedavni seji Zveze kul- turno prosvetnih organizacij v Velenju so sklenili, da se bodo s posebnimi prireditva- mi ob koncu leta spomnili tudi upokojencev. Tako so jim sklenili v Velenju in Šo- štanju pripraviti pisan novo- letni spored. V programu bo- sta sodelovala pevska zboru in zabavno glasbena ansam- bla.

mala anketa

KJE SILVESTROVATI

Zares nerodno vprašanje, a ne za vsakega. Slehernik se s temi težavami ne srečuje, ker mu je odgovor dan kot na dlani: nikamor. Kdo drugi si zaradi praznovanja novoletne noči najbrž tudi ne beli glave: ostal bo doma. Malce bolj zbrkljano postane pri tistih, ki več ali manj celo leto de- lajo načrte, kako in kaj za Silvestrovo. Takim se po na- vadi kaj rado zgodi, da ostanejo zaradi prevelikega izbira- nja kar doma ob preimenitnem prepevanju zakonske dru- žice. No, tudi kmetje nimajo prevelikih zapletov okoli praz- novanja preljubega in težko pričakovanega Silvestrčka.

ANTON JERIC, miličnik, Smarje pri Jelšah:

»Čeprav sem domačin iz Ro- gaške Slatine, vendarle ne bom šel pripravljat silvestrske novce v katerega izmed nje- nih hotelov, kjer je vse sku- paj precej drago, pač pa bom stopil v Novo leto 1973 na celjskem Starem gradu. Imam namreč prijatelja, ki mi je »zrihtal« rezervacijo. Kar lepa družbica se nas bo zbrala in prepričan sem, da bo prijet- no. Še bolj pa si želim, da bi v drugem letu bil zdrav, zadovoljen in uspešen pri de- lu.«

RAFKO CEROVSEK, šmar- ski soboslikar in humorist:

»Kar doma bom ostal za Silvestrovo. Je tako najbolj- še. Kako tudi ne bi bilo, ko pa sem za to priložnost z vsjo sposobnostjo, ki jo pre- morem, organiziram kolone. H kolinam, kot je že od nekdaj znano, spada dobra kapljica, sprostitev vseh celoletnih skr- bi. Imam tudi še zalogo vi- cev, kakšnega vruga si bom že zmisli, pa bo Novo leto prikorakalo. Zakaj bi torej hodil kam drugam: ljubo do- ma, kdor ga ima, ne?«

JOZE HERNAUS, delavec v klavnici v Sentsurju:

»Izbral sem si od vruga ne- roden čas, ker sem se nedol- go tega razšel z dekletom in sedaj si tarem glavo, kam in s kom za Novo leto. Najbrž bom do polnoči doma, potlej pa se bom nekam dal, kam ne vem. To navadno pride sa- mo od sebe. Saj vemo: kar ni načrtovano vnaprej, je naj- slajše in tudi najboljše. Druga leta sem silvestroval v Ro- gaški Slatini. Da bi mi v No- vem letu bolje šlo kot letos, to je najbolj važno.«

MARICA SPILJAK, nataka- rica v Smarskem hramu, Sma- rje pri Jelšah:

»Zarne je vprašanje, kam bom šla za Novo leto. Že ne- kaj let povsem jasna stvar: celo noč bom delala v našem gostišču, morala ali ne. Sicer pa, da smo si na čistem, to delo mi je všeč in prav nič ne pogrešam »mnojegaa« silvestro- vanja. Saj bo tudi tukaj ve- selo in prijetno, tudi tukaj bo delček mojega Novega leta. Si bom že vzela nekaj časa. V Novem letu pa naj pride kup zdravja in še marsikaj. Nekaj bo že od tega.«

VIKTOR HRIBERSEK, te- lefonist-elektromonter iz Sen- tvida pri Grobelnem: »Ker sem gasilec in ker je v gasil- skem domu v Sentsvidu novo- letna prireditev, lahko ji re- čete tudi veselica ali kakor vam drago, bom odšel brez vsakega premišljevanja kar tja, ker tja kot dolgoletni član društva tudi spadam. Vsako leto sem šel tja in zakaj bi letos spreminjal tradicijo?«

Tako so se torej odločili Smarčani. Odsli bodo, kamor bodo pač odšli in vrnili se bodo vesel in zadovoljni, polni načrtov, prepolni mačka, ki ga bodo z uspehom ali ne- uspehom potem po stari navadi preganjali še nekaj dni z bolečo glavo in s sladko zavestjo, da se mora v Novem letu 1973 nekaj stvari prav gotovo spremeniti, ker tako, kot je bilo v tem letu, nikakor ne gre. Vsem z mačkom in brez mačka: Srečno v Novem letu 1973.

Dolina se je vsepovsod lesketala, na travnatem gričku so polne jablane in hruske oznanjale plodno jesen. Na bližnji smreki je hrstnilo, kadar koli so se ptički prerivali in sklanjali z veje na vejo. Zbirali so se za odhod na jug. Enega je prignala ognjevitost prav na rob okenskega okvira. Med poletom na smreko, s katere se je vrnil na okno, je ljubko zapel.

Ob oknu je tiho slonel stari Hrastnik in opazoval polet ptič, ki so se v jatah oddaljevale. Življenjske moči mu je izsesala jama. Štirideset let je njegova roka objemala rudarsko svetilko, štirideset let je vsak njegov dan brusila trda delovna pot — knapovščina —, ki ne pozna mehkih dlani in tihih besed.

Vse veselje in vso žalost vsakdana je razvejala jama, tam, kjer se je vlekla iz rova v rov do jaskov, ki so ga po končanem šihitu spajale s svetlobo dneva.

Štirideset polnih let... Ptička je odletela v daljavo. Njemu pa sta jesen in slovo drobnih pevcev vzbudila spomine na otroštvo, na tisti daljni čas, ki mu danes še zaplapolja v mislih in ga zapostuje na stare dni.

Prižgal si je pipo. Nasmehnil se je sam v sebi. Ko mu je vnuk primaknil pručko, da si odpočije noge ter zaprosil:

»Dedek, povej mi, kako ste se vi igrali, ko ste bili majhni!«, je v njem kar zagorelo in začel je zavzeto pripovedovati:

»Pravijo, da sem bil rudar štirideset let. Pa ni res tako! «Knap» sem postal že mnogo prej, takrat, ko sem bil tako majhen, kot si ti.

Rudarski otroci so se najrajši igrali ob visokih halдах. To so kupi jalovine, ki so segali prav do rudarske delavske kolonije in rudniške proge, po kateri so delavci pridno prevažali vozičke, napolnjene s premogom. To so bili »hunti«, v otroških očeh tako vabljivi kot danes v vaših avtomobilih.

Seveda se otroci niso smeli igrati ob huntih in na progi Rudarskim otrokom pa so bili to najbolj vabljivi prostori za igre. Fokvarjene hunte so delavci vedno porinili na stranski tir in to so bili naši otroški vrčci.

Starejši otroci pa so večkrat smuknili tudi na glavni tir in se junaško povzpeli na rudniški vlak, na tisto leseno stojišče vozičke, ki je delilo vsakih deset huntov, da je na njem spremljevalec vlaka med vožnjo zaviral ob ostrih ovinkih proge. Dobro so preračunali koliko časa bo strojevodja v pisarni in kdaj zavije proti kantini.

Potem so se otroci ob huntih prerivali, robantili, žvžgali. Deset rok je držalo edino zavoro, dovolj, da so bili vsi »zavirači«. Imenitno so kleli, tako kot so to delali odrasli ob napornem, slabo plačanem delu, saj so jih vsak dan slišali na bližnji halдах.

Kako so si takrat želeli biti odrasli, delati in zaslužiti, da bi imeli več kruha!

Nakladalni prostor je mejil na rudniško kolonijo. Ker so starejši otroci morali varovati mlajše, so capljali kratkosrajčniki za njimi ter koracali preko jalovine do obočevanih »huntov«.

Nekoč je malega Vladka starejši brat vžignil na hunt, da bi videl »jamo« in se je malček v zmagovalnem krohotu vseh velikih in manjših jantičev rudarske kolonije prekucnil vanj.

To se mu je zdelo tako imenitno, da ni zajokal, četudi ga je bolelo. Obsejal je v huntu in ni črnil. Visoki Karlek je zavpil: »Ubil se je!« Vsi so se na mah razbežali.

Materi, ki je stala pri oddaljeni krušni peči na zgornjem koncu kolonije, se je zdelo vse to sumljivo, hitro je položila testo v peč in odhitela k progi. Medtem je stroj že potegnil hunte in hruske in trušče pre-

mikajočih se huntov je zadržal materin klic. Strojevodja Vincelja je mahanje rok razumel po svoje. »Ne« si je mislil: »Če se hočeš peljati do postaje, bi bila prišla pravočasno, zato ne bom ustavljal!« Pisk lokomotive, ovinek in vlaka ni bilo več videti.

Ob ropotanju in zibanju je otrok začutil sladko ugodje. Vendar je to trajalo predolgo, da se mu ne bi zbudil strah. Začel se je dreti na vse pretege, a zaman. Nihče ga ni slišal. Rudniški vlak je ropotal preko polja, čez most preko Savinje, dalje, dalje, prav do železniške postaje. Pol ure glasnega joka je malega dečka izčrpalo, utihnil je. Ko se je vlak ustavil na rudniški tehničar, je bilo konec ropotanja, strahu in joka. Zakaj bi se še jokal? Sedeti v »jam« je bilo vendar tako lepo!

Na skladišču je že čakal nadzorni preglednik premo-

ga. »Dobro, da imam telefona, je zaklical strojevodja, ki pa se ni prav nič zmenil za to.

PAVLA ROVAN

Hunti

»Dvanajst kosovca, štiri prahu, tri kockovca, šest praznih za lignit, skupaj petindvajset huntov,« mu je zaklical strojevodja Vincelja stoječ ob tenderju.

Nadzornik se je zvišeno nasmehnil in odvrnil: »Praznih je le pet!«

»Sest, če ti rečem,« se je nejevoljno obregnil strojevodja.

»Stavim liter vina, da jih je le pet,« ponovi hudo-mušno nadzornik in se počehlja po pleši.

»Se za dva, če hočeš,« in strojevodja užaljeno stopi s stroja.

Kurjaču in strojevodji je kapljaj znoj s čela. Vroče jima je bilo. Usleda sta se na hľad jamskega lesa in zaman ju je nadzornik vabil, naj ponovno preštejeta prazne hunte.

»Kar štej jih sam, če že hočeš!« sta odvrnila oba hkrati.

Tako bi se prerekali med seboj še nekaj časa, ko ne bi naenkrat glasen jok in krik pretrgal ozračje.

»Ma-a-ma, la-a-čen!«

Strojevodja je na mah vstal, kurjač je spravil nazaj v žep cigareto, ki jo je pravkar mislil prižgati in vsi trije so se spogledali.

»Dobro, res dobro, da imam telefon,« je spet važno naglasil nadzornik, pogledal strojevodjo in kurjača, ki sta urno tekla ob vlaku do zadnjih huntov. Počasi, dostojanstveno je stopal za njima tudi on. Ko sta prva dva prispela do predzadnjega hunta, se je prvotni klic »Mama lačen!« spremenil v trmasto rjovenje »Mama, kakat!« To je bila takrat grožnja, izsiljevalno orožje večine rudarskih otrok, če se jim mati ni odzvala na prve prošnje po kruhu in ni odprla kuhinjskih vrat. Na ta način so s pomočjo manjših otrok dosegli tudi starejši otroci zaželeni kos kruha. Čim jim je mati namreč odprla vrata, kar se je na ta vsiljevalni klic vedno zgodilo, je morala odrezati kos kruha vsem po vrsti. Vse to so dobro naučili tudi malega Vladka.

Da, kruha je bilo nekoč v rudarski koloniji zelo ma-

lo. Prav nič pa takrat, ko so se rudarji s stavko borili za večji, pravičnejši kos kruha. Klici: »Mama, lačen, kruha!« so se tedaj zarezali rudarskim materam globoko v srce!

Strojevodja in kurjač sta brez besed strmela v otroka, sedečega na dnu globokega hunta. Se bolj presenečeno ju je ogledoval otrok. Kurjač se je prvi sklonil in malega oprezno vzdignil. Tu se je prav junaško se enkrat zadržal »Mama lačen« in takoj nato je tudi strojevodja korajžno prijel malega jantiča za hlačke in ga pomagal vzdigniti. Hitro sta mu stisnila v rokiče kos kruha, strojevodja mu je tlačil v usta zadnji kos kloubase, saj sta se oba bala, da bi otrok ponovni groznjo.

Med šalami in smehom so ob povratku izročili prestrašeni Hrastnikovi materi nadobudnega jantiča, olepšane s številnimi bunkami.

»Nič za to. Hunt je pač iz železa,« je dejal visoki Karlek.

Vsa kolonija se je v trenutku zbrala.

Da, kadar gre za rudarsko bitnost, za kogarkoli iz njihovih vrst, je kolonija trdna v obrambi. Vsi so enol!

Podlogarjeva, ki se je še zjutraj repenčila, da ni »pred to povatinsko sodrgo nikoli miru,« je hitro poslala Jožo, kot največjega krivca te nezgode, v konzum po malinovec. Tako ga je obranila pred prvim navalom materine jeze in klojutami. Piščančeva, ki se je se zjutraj pridružila, da bo ugonobila vse kure, tudi Hrastnikovega petelina, je zaaj komaj zadržala solze in se prav spretno prerivala med Lešnikovo Hano in njenim triletnim Mihecem rekoč: »Hana, le glej na otroka, sreča, aa ni bil tudi Mihec tam.« Še pred nekaj dnevi pa se je obregnila ob njo: »Le kaj se toliko bojiš za pokovca?«

Ugotovitve, kaj bi se vse lahko zgodilo, včasih in čez so narasle v goro in s te gore plaz bi res lahko poari celo kolonijo. Knap si tisti dan po vseh kuhinjah čakali še najmanj pol ure na kosilo. Ker pa so najmlajšega Hrastnika prav vsi imeli radi, so izostale vse, v takem primeru udomačene molitvice, le stari Marinč jo je od jeze popihal v kantino. Malega Vladka pa je imel zato še rajši. Ko se je proti večeru prav dobre voje vračal domov, mu je na dvorišču stisnil v roko dva dinarja.

»Na, na, tišek, za prestani strah v huntu, in se odzibal dalje.

Ko sta strojevodja Vincelja in kurjač Edi z nadzornikom v soboto zvečer v rudniški kantini spila tisti liter vina, ki se je ob ponavljajočem pripovedovanju tega dogodka pomnožil v več litrov, so vsi trije enodušno potrdili: »Hrastnikov Vladček je že knap!«

Nadzornik, ki je hotel vedno imeti zadnjo besedo, je še važno pristavil: »Dobro, res dobro, da imam telefon. Lahko bi se zgodilo, da bi pobča vrnil v »huntu« z lignitom.«

Prisedel je k mizi s delavec Janez z nakladalne postaje in naročil čašo »črnega«.

»Če bi takrat namesto nadzornika ne šel k telefonu, ko so iz separacije javili nezgoda — saj to ni moja skrb — bi zalivali danes pogrebščino, je skromno dodal.

Nadzornik se je odkašljaj, pogledal na uro in naročil še zadnji liter vina. Natočil je najprej Janezu in s tem je bilo med njimi vse pojasnjeno in poravnano.

Tako je stari kopač Vlado Hrastnik končal svojo pripoved vnuku, ki mu jo je nekoč povedala skrbna mati. Spet si je napolnil pipo in sam v sebi dopolnil: Da, res, lahko bi me takrat zasuli z lignitom. Zato sem postal rudar še prav tisti dan.

Vnuk si je obrisal polni nos in s svetlimi očmi zavpil: »Tak si bil ti, moj dedek?«

Laško

DELAVNI BORCI

V soboto je bila v Laškem redna skupščina občinske organizacije Zveze borcev. Ta organizacija, ki šteje 1290 bivših borcev, vojni invalidov, pregnancev in internancev, je še vedno ena najbolj vplivnih in delavnih političnih organizacij, ki je prisotna in učinkovita na vseh področjih družbenega življenja. V pisnem poročilu je bilo nanašanih vrsto akcij in uspešno zaključeni nalog v minulih dveh letih. Običaj je tudi, da se borci ob takih priložnostih, kot je konferenca, poklonijo med dvema konferencama umrlim soborcem. Letos so bile številke pretresljive. V dveh letih je umrlo 99 članov, od trenutka, ko je bilo poročilo napisano, pa še trije, torej v zadnjem mesecu.

O bodočih nalogah organizacije, ki je najbolj tesno povezana s politiko voditeljeve revolucije Zveze komunistov, sta govorila predsednik zveze združenih borcev NOV Ivan Čerin in sekretar občinskega komiteja ZK Cveto Knez.

Razprava na konferenci je bila problemska, vgrajena v čas, ki ga doživljamo. Tako je

Martin Drnovšek kritiziral, da obet o temeljnem zdravstvenem pregledu borcev ni bil uresničen in poudaril, da bi za zdravje borcev morali skrbeti zdravniki, ki imajo čut in razumevanje do borcev. Zavzel se je tudi za to, da bi borci s svojo odločnostjo in čutom za pravičnost morali več storiti pri razgaljanju in odpravljanju napak. Marko Manfreda je izrazil upanje, da bo v cilju oživljanja in pričevanja iz revolucije končno urejen oddelek NOV v laški muzejski zbirki. Tovariš Pernovšek se je zavzemal za boljše materialni položaj invalidov, ki je relativno šibkejši od tistega po vojni, ko je bila družba manj bogata. Delegat iz Jurklostra je vprašal, zakaj bi že pred uveljavitvijo pokojnin za kmete bolni in za delo nezmožni kmetje borci ne bili deležni invalidskih upokožitev, kot jih imajo delavci — borci. Jože Kreže se je zavzel za tiste borce — kmete, ki doslej niso iskali potrditev dvojnega štetja.

Konferenco so pozdravili tudi predsednik Miha Prosen,

ki je pozval borce v bitko za uresničitev nalog v Titovem pismu in poudaril, da so uspehi v občini očitni, zaslužijo pa je treba pripisati vsem občanom, vsem organizacijam, zlasti borcem. Sekretar konference SZDL Jože Kos je ugotavljal, da so v SZDL borci še vedno najbolj aktivni in ugledni, za še tesnejše sodelovanje in pomoč pa se je zavzemal tudi predsednik mladine Božo Šola.

Med razpravljalci je Milan Bila govoril iz src vseh prisotnih, ko je dejal, da revolucija še vedno teče, da je borcem še vedno mesto v bojnih vrstah ob Zvezi komunistov in da borci nikoli niso izdali ciljev revolucije.

Na konferenci so izvolili novo občinsko vodstvo organizacije ZB NOV, delegata za republiško konferenco in kandidata za republiški odbor ZB in njegov nadzorni odbor.

Ob koncu so si zaželeli srečno novo leto, predvsem pa trdnega zdravja. Res, tega so od vsega najbolj potrebni.

J. KRAŠOVEC

Celjska občinska skupščina

ZA SANACIJO EMO

Četudi je bila 48. skupna seja članov obeh zborov skupščine občine Celje, v torek, 26. t. m., zadnja v letošnjem letu, je imela močno delovno obeležje. Odborniki niso sprejeli samo akcijskega programa skupščine, ki opozarja na najvažnejše naloge, ki jih je nakazalo tudi pismo predsednika Tita, marveč so kritično ocenili še letošnja gospodarska gibanja in ne nazadnje izhodišča družbenega razvoja občine za prihodnje leto.

Izredno pozitivno so sprejeli poročilo posebne sanacijske komisije za EMO ter se strinjali, da je treba kolektivno, ki je v zadnjem času uspel rešiti marsikateri notranji problem tako organizacijskega kot kadrovskega značaja, pomagati. Zato so podprli pobudo, da bi naj kolektiv EMO dobil za rešitev minimalnih investicijskih potreb pa tudi porednega stanja na področju obratnih sredstev v dveh letih kredit v višini 20 milijard starih dinarjev. Kolektiv ima namreč vse pogoje, da ob realizaciji sanacijskega programa že v naslednjem le-

nje v višini 55 milijard starih dinarjev. Sanacijski načrt EMO proučujejo tudi druge zainteresirane ustanove in vse kaže, da bo naletel na splošno podporo.

Na predlog sveta za družbeni plan in finance so po hitrem postopku sprejeli odlok o posebnem občinskem davku od prometa proizvodov ter od plačil za storitve. Ko so potrdili poročilo o kaznivih dejanjih v gospodarstvu ter v tej zvezi tudi nekaj priporočil sveta za notranjo politiko in splošne zadeve, so odobrili še družbeni dogovor o programskih nalogah otroškega varstva v občini v naslednjem letu. Ob koncu so še sklenili, da bodo praznovanja občinskega praznika vsako leto v drugem kraju in da bo ta slovesnost naslednje leto v Smartnem v Rožni dolini.

Sprejem nekaterih odlokov s področja stanovanjskega govanjskega gospodarstva po tu doseže vrednost proizvodstva pa so zaradi nekaterih nerazrešenih stališč odložil za približno dva me-

seca. To hkrati pomeni, da stopamo v novo leto v stanovanjskem gospodarstvu po starih tirih.

M. B.

PRIPRAVE NA INTEGRACIJE

Poročali smo že o pripravah na integracijo med tehnično trgovino in delom kovinske predelovalne industrije na celjskem območju. Po prvi varianti naj bi se združili Kovinotehna, Tehnomerator, Klima, Libela, Sigma Ferralit in Alpos. V torek pa so se predstavniki vseh teh podjetij zbrali v Kovinotehni in so se odločili, da se združijo Kovinotehna, Klima, Libela in Ferralit. V Signi se bodo k tej novi asociaciji morda priključili kasneje Alpos je od integracije odstopil, Tehnomerator pa privarvija elaborat o poslovno tehnično povezovanju s celjsko Cinkarno.

Industrijsko gradbeno podjetje

» INGRAD «

CELJE, Ljubljanska cesta 16

Ste že kdaj razmišljali o toplem domu — zdaj v zimskih dneh. Ingrad vas obvešča, da so naprodaj

**TRISOBNA STANOVANJA
v poslovno-stanovanjskem bloku
v Kocbekovi ulici (središče mesta)**

V gradnji sta tudi: bloka v Vrunčevi in Čopovi ulici, stanovanja pa bodo vseljiva naslednje leto.

INGRAD tudi obvešča cenjene občane, da je naprodaj prostor za bife v Aškerčevi ulici v prostorih Agrotehnike z zunanjim vhodom.

» E T O L «

**tovarna arom in eteričnih olj
CELJE**

v a b i k sodelovanju

1. TERMINERJA v pripravi dela

ekonomska šola ali srednja tehniška šola kemične ali farmacevtske smeri, 1 leto izkušenj v gospodarstvu

2. REFERENTA v tajništvu

srednja ekonomska ali administrativna šola, popolno znanje strojepisja, steno grafije ter nemščine ali angleščine

**3. ADMINISTRATORJA za delo
v pripravi dela**

administrativna šola, dve leti prakse.

Razpis velja do zasedbe, delovna mesta so prosta.

**pogled
v preteklost**

Kaj so lahko prebrali naročniki lokalnega celjskega časnika na pragu novega leta 1923 v novoletni številki? Poglejmo nekaj odlomkov:

»Mussolini je predložil naši vladi, naj bi se sestala v najkrajšem času paritetna komisija, ki bi uredila zadrsko in reško vprašanje.«

»Vsa važna državna mesta v Italiji so zasedena od fašističnih uradnikov, fašistovski znak bo tudi na novem kovanem denarju.«

»Mussolini bo od marca 1923 podaljšal kadrovski rok od osem oziroma dvanajst na osemnajst mesecev.«

»V Lausanni je prišlo do ostrih spopadov med lordom Curzonom in turškimi delegati. Turki namreč odklanjajo angleško sta-

lišče, da spada Mosul z mosulskim vilajetom k Iraku, nad katerim ima Anglija protektorat.«

»Proletarska unija — je ime nove komunistične stranke, katero snuje bivši komunistični poslanec Triša Kaclerović. Unija naj bi združila v okviru obstoječih zakonov vse socialistične skupine po skrajno levičarskem programu.«

»Pokrajinski namestnik Ivan Hribar je pri Pašiču nasprotoval imenovanju dr. Sajovca za mariborskega velikega župana in zahteval, da se za Slovenijo imenuje le eden, čemur pa Pašič ni ugodil.«

»Vse trditve, da naj se odstranijo neposredni davki in vpečejo posredni, ki ne zadenejo proletarista, so in ostanejo fraze. Naj se nalože še taki navidezno posredni davki, vendar zadenejo vsikdar neposredno splošni narod. Brez dvoma je najpravičnejša razdelitev davkov procentualno navzgor po dohodnini. Glavno je štediti z javnim denarjem. Zaprav-

ljivce bi bilo treba postaviti na pranger. Javno premoženje naj bi se uporabljalo le za napredek in izobrazbo naroda. Vrata bi se moralo pokazati kandidatom za časa volitev, koji se ne izkažejo kot varčni in delavni gospodarji. Kako naj se zaupa javno premoženje poslancu, ki leži doma, a vleče neupravičene dijete.«

»V kavarni Prešeren pride natakarček nasproti gostu s prijaznim: Weissen, Schwarzen? Odgovor: Eno belo. Skandalozno je to, še posebno, ker sem imel na sebi vojaško uniformo kot znak.«

»29. t. m. se je sestel pripravljalni odbor za elektrifikacijo Celja in okolice, kjer je bilo sklenjeno, da Celje z okolico prevzame tok od falske elektrarne in sicer od transformatorja v Laškem.«

»Je to potrebno in prav? V Celju se je med prazniki zopet produciral nek umetnik Blondini na prvi. Meščani so se zgražali

nad tem, kako se more tako prireditelj dovoliti in to na glavnem trgu mesta, sploh v Celju.«

»Po celjski okolici se klatj tatinska družba, ki je vdrla v klet g. Sodina v Bukovžlaku, pred dnevi pa ukradla v Lipi pri Štornah svinjo, jo zaklala in odnesla.«

»Državna krajevna zaščita dece in mladine v Celju, je obdarovala 136 otrok s čevlji, suknom, perilom in pecivom.«

»V Londonu so prodali na dražbi časo iz zgornjega dela mrtvaške lobanje, ki si jo je dal pred leti izdelati ekscentrični pesnik lord Byron, ki je trdil, da je bila lobanja last nekega veseljaka. Posvetil ji je tudi nekaj stihov.«

»Mencin Adolf, plačilni natakar kavarne v hotelu Evropa, voščil vsem obiskovalcem in znancem srečno in veselo novo leto 1923.« (voščilnica je čez pol strani, gotovo se mu je izplačala!).

(Nova doba, 30. decembra 1922)

nih. »To pridigo sem že govoril na svojem pridiku pred zeljnatimi glavami. Med njimi je bila ena rdeča. Kot vidite, sem že vajen, zato me vaša navzočnost ni niti najmanj prestrašila.«

Duhoviti neapeljski general Vincenzo Guarasci je po letu 1860 prestopil kot major vojaško-tehničnih oddelkov iz burbonske vojske v italijansko. Poslali so ga v Palermo, kjer se je po dolžnosti javil generalu. Ta se je z njim pogovarjal o raznih vojaških vprašanjih in mu dejal ob slovesu:

»Ne pozabite, major, da bitko vedno izbojuje pešadija.«

»Res je,« je brž odvrnil Guarasci, »ker jo pešadija na nasprotni strani izgubi.«

Cesarica Marija Terezija je vedno znova zabicevala staremu knezu Wenzlu Antonu Kaunitzu, naj ne dovoli, da bi razuzdani oficirji napredovali v višji čin.

»Veličanstvo,« ji je nekoč odgovoril general Kaunitz, »če bi tudi vaš oče tako mislil, bi bil jaz še vedno podporočnik.«

Ko so Temistokla pregнали iz Aten, je našel gostoljubje pri perzijskem kralju Kserksu, kjer je imel vsega na pretek in je živel v popolnem udobju. Veliki atenski vojskovodja je rekel otrokom: »Ste videli? Uničim bi bili, če ne bi bili uničeni.«

Mark Twain je nekoč dejal: »Po božji milosti imamo v naši deželi tri neizrekljivo dragocene stvari: svobodo izražanja, svobodo mišljenja in toliko razsodnosti, da v praksi nikoli ne uveljavljamo ne prve ne druge.«

**ženin
vsakdan**

**BUTIK
ZA
PLITEK
ŽEP**

Kaže, da se garderobe naših babic nikakor ne moremo otresti. Italijanski kreatorji so zopet pripravili cel kup modelov, kakršni je ta na naši fotografiji. Jakne so širokih krojev, na navzkrižno zapenjanje, s kimono rokavi in večkrat prepasane visoko v životu. Tudi krila imajo podoben, lahko bi rekli »šlampaste« izgled, saj so široka, z visokim pasom in v zamorjenih karu vzorcih. Da pa vsaj ne bi moja nenamerna kritika motila, vam priporočam, da se za spremembo odločite še za en tak kostim.

JANEZ VERBIČ

horoskop

21. marec
20. april

24. sept.
23. okt.

Ne delajte prevelikih načrtov, ampak storite, za kar ste se odločili. Čakajo vas velike družinske obveznosti in tudi izdatki.

V prihodnjih dneh nič ne oklevajte in preiščujte. Vsako dejanje bo obrodilo uspeh. Bodite pozorni do svoje najožje okolice.

21. april
20. maj

24. okt.
22. nov.

Nadoknadili boste zamujeno, a ne s pretiravanjem. Konec tedna ne bo tak, kakršnega si predstavljate, pa ne po vaši krivdi.

Zapletli boste neko stvar, kar vam ne bo preveč koristilo. Leto boste zapustili dobre volje, a kar precej razočarani.

21. maj
21. junij

23. nov.
21. dec.

Ne čaka vas nič razburiljivega. Ponudila se vam bo priložnost, da boste nekemu izkazali svojo vdanost. Pričakajte dobre novice.

Prišli boste v finančno zaganoto, ki se vam bo še dolgo otepal. Prijatelj vas bo nekoliko razočaral, vendar mu ne vračajte z dragim.

22. junij
22. julij

22. dec.
20. jan.

Imeli boste lepo priložnost, da se izkažete in pokažete, kdor ste. Opustite misel na avanturo, ker bo spodletela. Potovali ne boste.

Vaša bilanca je ugodna, zato nadaljujte po zastavljeni poti. Nekdo bo potreboval vašo pomoč in vam jo vrnil z obrestmi vred.

23. julij
23. avgust

21. jan.
18. febr.

Malo preveč se ukvarjate z nekoristnimi opravili. Za dosedo cilja bo potrebno več tveganja. Ne pozabite na svojo največjo dolžnost.

V novem letu vas čaka veliko dela. Moral boste poravnati stare obveznosti. Ne zanašajte se na čustva, ampak več na razum.

24. avgust
23. sept.

19. febr.
20. marec

Preveč dobro razpoloženje vas bo nekoliko uspavalo, s čimer lahko storite usodno napako. Partner vas bo razveselil z lepim darilom.

Kar ste si vse leto želeli, se vam bo izpolnilo na pragu novega leta. Zabavali se boste proti pričakovanju lepo, vendar zmerno.

humor

Nadse preprost menih je pridigal v svoji cerkvi, kar nenadoma zagleda med verniki kardinala Richelieuja. Brez strahu je menih z največjo neprisljenostjo pridigo nadaljeval. Richelieu ga je želel spoznati in ga je vprašal, kako je lahko govoril brez najmanjše vznemirljenosti.

»Cisto preprosto, eminenca,« je odgovoril me-

Šport 1972

SMO ZADOVOLJNI?

Naj podamo v tem zapisu pregled športnih dogajanj, ki so v njih sodelovali športniki celjskega območja; kaj so naši športniki dosegli v minulemu letu in kaj lahko od njih pričakujemo v prihodnjem.

V letu 1972 smo v celjskem športnem dogajanju podobno kot že prejšnja leta doživeli marsikatero prijetno pa tudi neprijetno presenečenje. Če so bila presenečenja taka ali drugačna, je večkrat pravzaprav stvar posameznika, kako gleda na šport, kaj od njega pričakuje in če seveda pozna pogoje, v katerih posamezni športniki delajo, se pravi trenirajo in tekmujejo.

Začnimo pri kraljici športov atletiki. Včasih je bila to tudi kraljica celjskega športa. No, priznati moramo, da tudi v minulemu letu tega mesta atletika v Celju ni izgubila, lahko ga bo pa kmalu, če se ne bo kaj spremenilo. Spremeniti pa se mora predvsem v kvalitetnem pogledu, saj smo že večkrat poudarjali, da s kvaliteto v zadnjem času ne moremo biti zadovoljni. Zgolj dva članska državna rekorda to vsekakor tudi potrjuje. Pa tudi v organizacijskem pogledu bo treba pri ADK zavihati rokave in najprej spet najti predsednika pa morda še kaj. Zato pa precejšen vzpon lahko zasledimo 25 km stran v Velenju, kjer so dobro zastavili in bodo kmalu želi še večje uspehe, kot so jih letos. In uspehi so v letošnjem letu brez dvoma bili. Če pogledamo sedaj ostali dve najbolj koristni športni panogi, se pravi plavanje in smučanje, moramo ugotoviti, da je

bil dosežen marsikakšen napredek tako v množičnosti, kot v kvaliteti. No, če govorimo o kvaliteti v teh dveh športnih panogah, mislimo predvsem na dosežke v konkurencah pionirjev in sploh mlajših kategorij. Kaj več pa tudi v prihodnosti še verjetno ne moremo pričakovati, saj so tako eni kot drugi navezani zgolj na takolimenovano sezonsko delovanje, ki pa ne more prinesiti kakšnih vidnejših uspehov — vsaj perspektivno gledano.

Pri športnih igrah smo v povprečju nekako tam, kot že nekaj let nazaj. Rokometiški so zasedli drugo mesto v drugi zvezni ligi in so v novi sezoni nekoliko slabši predvsem zaradi zamenjave generacije. Verjetno pa imajo tudi kakšen drug vzrok za delen neuspeh. Košarkarji so v letošnjem letu dosegli največji vzpon od ustanovitve košarkarske ekipe do danes. Toda zadnji rezultati kažejo, da je bilo to tudi vse. Po šestih sezonah celjskega umetnega drsališča bi morda nekateri tudi od celjskih hokejistov lahko več pričakovali. Ne gre pri tem toliko za uvrstitev na lestvici najboljših jugoslovanskih ekip, kot za dejstvo, da Celjani ne morejo nastopati na primer v mladinski konkurenci zaradi pomanjkanja igralrskega kadra. Kljub temu, da vsako leto tekmuje v posebni občinski

pionirski hokejski ligi čez 50 mladih ljubiteljev hokeja. Tako se lahko resnično vprašamo, kaj delajo organizatorji pri HDK Celje. Tudi nogometiški so nam še letos spomladaj objubiljali veliko. Zlasti tisti pri Kladivarju. No in ravno ta ekipa menda še nikoli ni bila tako nizko na republiški rang listi kot danes. Čeprav se tudi v drugih nogometnih središčih kvaliteta ni bistveno izboljšala. Zato pa precej hitreje napredujejo v bližnji okolici Celja, zlasti v Smartnem in Rogasški Slatini. Če pa boste dejali, da je njim lahko, ker imajo samo eno športno panogo, vam lahko samo pritrdimo in hkrati kar povemo, da jih imamo pa v Celju preveč. Preveč je tistih, ki bi radi dosegli kar največ, pa potem ravno zaradi tega ne dosežejo ničesar ali pa zelo malo. Ko smo že pri športnih igrah, moramo seveda omeniti še poštivovaine odbojkarje, ki se letos zlasti pri moških držijo v republiški ligi kar dobro. Seveda ne gre prezreti dejstva, da vrsta drugih slovenskih ekip nastopa v zveznih konkurencah. Vprašanje pa je tudi, koliko je v Celju odbojka množični šport, ki je, kot je znano, pogoj za kvaliteto. Nekaj podobnega bi lahko povedali še za hokejiste na travi, ki se že leta stolčajo v nekakšnem zveznem tekmovalju. Zaslužijo pohva-

lo že zaradi tega, ker se zdi, da je ta šport v SFRJ nasploh slabo organizacijsko zastavljen. Potem je tu še vrsta ekipnih in individualnih športov, v katerih vsake toliko časa zablisti tudi kakšno ime iz celjskega območja, kot so to na primer kegijavke Kovinarja iz Stor, strelci, jahalci, jadralni piloti in avtomobilisti. V vsaki od teh športnih panog imajo Celjani vsaj enega prvaka. Če ne državnega pa republiškega. Potem so tu še dvigalci z odhajajočim olimpijcem Urankarjem pa karateisti in judoisti. Za ene in druge moramo povedati, da so premalo množični. Premalo iščejo mladine, premalo so aktivni v vključevanju mladih, ki jih tud. za te športne panoge gotovo ne bi bilo težko pridobiti. Seveda pa so pri teh športnikih tudi drugi pogoji za delo vse prej kot rožnati.

Tako moramo ob koncu ugotoviti, da je bil še največji napredek dosežen predvsem na področju sindikalnega športa in rekreacije. To pa istočasno pomeni tudi na področju pravega amaterskega športa. Če pa bi se ta pravi amaterski duh vcepil tudi posameznim športnim delavcem in predvsem mladim športnikom v naših telesnovzgojnih organizacijah, bi bili tudi uspehi dostikrat boljši, kot so. Toliko za letos. V želji, da bomo v prihodnjem letu zabeležili več kvalitetnih športnih dosežkov, vam želimo srečno športno novo leto 1973. E. GORSIČ

športne vesti

KOŠARKA

Celjski košarkarji nimajo sreče. Tudi tokrat so tesno in to šele v podaljšku izgubili z reškimi Kvarnerjem s 96:94 (89:89, 45:33). V prvem polčasu so bili gostje izrazito boljši nasprotnik, saj so Celjani vodili samo v začetku s 6:4 in s 7:6, potem pa je do konca polčasa vodila gostujoča ekipa in polčas zaključila kar z 12 koši prednosti v svojo korist. V drugem delu igre so gostje dolgo časa držali pridobljeno prednost iz prvega polčasa in Celjani so prvič povedli šele v 33. minuti igre. Pri vodstvu domačnov s 73:69 so morali pri gostih zaradi petih osebnih napak zapustiti igro njihovi najboljši igralci in bivši državni mladinski reprezentanti Marjanovič, Miličević in Grabovac. Toda sroverzni igralci gostov, predvsem pa izredni Pleškovič so zadržali koš domačnov iz vseh položajev, Tone Sagadin pa je v odločilnih momentih zgrešil kar štiri proste mete in tako so gostje izšlih podaljšek. Tudi v podaljšku je bilo pričakovati zmago domačnov, pri katerih še nobenem ni zapustil igre. Dve sekundi pred koncem pa slaba sodnika nista priznala koš Zmagu Sagadinu, nad katerim je bil istočasno strojen tudi prekršek, kar bi prineslo nov podaljšek. Osebn meta je Zmagu Sagadin zgrešil in tako so gostje slavili tesno zmago. Za tekmo lahko rečemo, da je bila doslej najkvalitetnejša, kar smo jih videli v Celju. Škoda je le, da sta prireditelj pokvarila izredno slaba sodnika, ki sta največkrat oškodovala domače moštvo. Pri domačinih je bil daleč najboljši Miloš Sagadin, ki pa je ob koncu tekme tudi okleval pri metih na koš, čeprav je bil tokrat izredno razpoložen, koše za Celje pa so dali: Miloš Sagadin 36, Tone Sagadin 23, Zmagu Sagadin 15, Božič 7, Pešec 4, Zupančič 2, Tomašič 2, Erjavec 1. J. CEPIN

HOKEJ NA LEDU

Celjski hokejisti na ledu nimajo miru. V zadnjih sedmih dneh so odigrali kar dve tekmi. V prvenstvenem srečanju so se pomerili proti Medveščaku iz Zagreba. Odlična vrsta Ive Rutaja je bila premočan nasprotnik za Celjane. V Celju so zmagali gostje z rezultatom 1:11 (1:4, 0:2, 0:5). Celjani so ponovno popustili v zadnji tretjini in nepričakovano doživeli visok poraz, katerega si po prilazni igri niso zaslužili. Edini zadetek za Celje je dosegel Dani Kerkoš.

Le nekaj dni pozneje pa so Celjani sprejeli v goste naše huse-ljence iz Toronta. Vrsta športnega društva »Slovenija« je pokazala lepo in osiro igro. Celjani so sicer nudili močan odpor, toda to ni bilo dovolj za uspeh. Zmagali so igralci Toronta z 2:9 (0:3, 0:2, 2:4). Zadetka za Celje sta dosegla Četnik in Smerc.

Naslednje srečanje igrajo v letošnjem letu Celjani še proti našim izseljencem v Celju. Takoj po novem letu 3. januarja pa gostujejo na Jesenicah v srečanju proti domači ekipi Jesenice. jk

ODBOJKA

Igralec Gaberja so sprejeli na gostovanju po Sloveniji slovensko odbojkarstvo ekipa »Slovenija« iz Toronta. V novi dverani »Avanbe Uranke« smo videli lepo odbojko. Gostje, ki so najboljši v »A« ligi kanadskega prvenstva, so pokazali moderno odbojko. Zsi pa so bili preveč utrujeni od vožnje, da bi lahko presenetili dobre domačine. Igralec Gaberja za namreč zmagali 3:1 (15:11, 15:13, 6:15, 15:12. jk

KARATE

Celjski karate tekmovalci so nastopili v nedeljo v Ljubljani kot člani republiške reprezentance proti vrsti Hrvaške. Dvajset najboljših slovenskih karate tekmovalcev se je pomerilo proti najboljšim predstavnikom sosednje republike. Borbe so bile izredno zanimive in na koncu so zmagali predstavniki Hrvaške z rezultatom 23:15. Za slovensko reprezentanco so šest točk pribrorili Celjani. Spiljak in Rozman sta zmagala, nedolofeno pa sta se borila Gobeč in Canček. Peti celjski predstavnik Denžič je srečanje izgubil. jk

KEGLJANJE

Najboljši celjski kegljači so se te dni pomerili v ekipnem prvenstvu celjske kegljaške regije. Borbe na celjskem in žalskem kegljišču so bile zelo zanimive in izenačene. Za naslov prvaka so se borili kegljači Celja. Zalca in Aero Najboljši uspeh so dosegli Celjani, ki imajo daleč najbolj izenačeno ekipo. Zalčani so drugi, z odlično trojko Čehovinom, Tomašičem in Kačičem, do 3m je Aero tretji. Ostale ekipe so presenetile. Kovinar je četrti, Soštan peti, Ingrad šest. Slednja ekipa bi morala vsekakor doseči boljši uspeh, kajti tekmovalci tega kluba imajo najboljše pogoje za delo. S slabo uvrstitvijo pa si letos niso priborili mesto v novi drugi republiški ligi.

Končni vrstni red najboljših šesterke: Celje 14934, Zalce 14947, Aero 14022, Kovinar Store 13966, Soštanj 13895, Ingrad 13797. Na celjskem kegljišču pa so bili doseženi sledeči rezultati:

CELJE 7456 (Vanovšek 1019, Lubej 967, Veranič 854, Grum 944, Lešek 908), ZALEC 7410 (Čehovin 1009, Tomašič 1010, Kačič 1000, Ožir 928, Ravtar 903), AERO 6980 (Božiček 947, Urh 913), SOSTANJ 6968 (Gornik 914), KOVINAR 6933 (Čmok 912, Čmok E 958) IN GRAD 6932 (Vanovšek junior 935, Lipovšek 932), KOVINOTERNA 6648 (Pavelič 889), LIBELA 6560 (Laprutnik 830), INVALID 6227 (Podgoršek 893).

STRELJANJE

Celjski strelci so dosegli na republičkem prvenstvu v streljanju z zračno puško in pištolo standardne izdelave izreden uspeh. Jerman (Ce), Dečman (Store), Petrovič (Tempo) in Seršen (Celje) so z rezultati med 349 in 346 osvojili mesta med prvo deseterico. Pri pištolarju pa je zmagal Dobovčnik (Celje) 374, pred Lavrinčem (Laško) 372 in Planincem iz Olimpije 370. Naslov prvaka je največji uspeh murljivega tekmovalca Celja — Dobovčnika, ki se že uvršča med najboljše tekmovalce v pristoli pri nas. Vsi najboljši bodo nastopili na državnem prvenstvu 30. januarja v Zagrebu.

SAVINJSKI ŠPORT

V slovenski šahovski ligi vzhod so igrali šahisti Zalca in zasedli prodajne mesto. Zato so se morali posloviti iz lige, ter bodo sedaj igrali v celjski šahovski ligi. Na srečanju je bilo nekaj pritožb, vendar je komisija vse rezultate registrirala z doseženimi rezultati.

T. TAVCAR
Na šahovskem brzoturnirju v Sempetru je nastopilo 9 šahistov. Zmagal je Razingar pred Vriskom, Stormanom, Debecem itd. Šahovski klub Savinjsčan iz Sempetra bo pripravil novoletni šahovski brzoturnir 2. januarja 1973.

Občinskega prvenstva v namiznem tenisu občine Zalec se je udeležilo osem ekip. Zmagali so člani Petrovič I. pred Petrovčami II., SSD Prebold itd.

STE OSVOJILI ZNAČKO TRIM?

Kot veste, potekata v okviru akcije TRIM dve tekmovalni: za »rekreacijsko« značko TRIM in športni znak TRIM. Za osvojitve prve morate izpolniti rdeč karton s 159 TRIM aktivnostmi, za zlati, srebrni ali bronasti športni znak pa zbrati določeno število točk za rezultate v najmanj štirih panogah po izbiri med aerobnim, streljanjem, smučanjem, plavanjem, kolesarjenjem, trim stezo, tekmo in planinstvom. Vsakdo, ki se je vključil v akcijo TRIM z izpolnjevanjem enega ali drugega praznega lahko prejme značko TRIM 72 ali športni znak TRIM 72.

Do 5. januarja VRNITE izpolnjen rdeč karton referentu za rekreacijo v vaši delovni organizaciji. Če to ni možno, pa ga pošljite na občinski sindikalni svet Celje. Gledališka 2 s priloženo znamko in v ja, nuarju boste prejeli značko. Za športno značko pa vodijo letos še evidenco za vas referenti za rekreacijo.

Med dobitniki značk bodo izzrebane tudi nagrade!

Tudi drugo leto boste lahko sodelovali v eni ali drugi akciji in preko navedenih organizacij boste lahko dobili kartone. Če se niste vključili letos, pa se vključite prihodnje leto. Nikoli ni nepozno za večjo skrb o zdravju, zmogljivosti in razvedrilu v prostem času.

Se to: Prve športne značke so podelili preteklo soboto. Na svečanosti v Storah so podelili 18 zlatih, 6 srebrnih in 10 bronastih (zlato je dobila tudi 60-letna Marica Merinik), v LJK Savinja pa so podelili 12 zlatih, 6 srebrnih in 11 bronastih športnih značk. TG

Upajmo, da bo tudi letošnje zimo dovolj snega in da bomo pričeli še večji množičnosti na belih planjavah. Verjetno tudi takale vrste mladih smučarjev, ki čakajo na start ne bodo redke. Gotovo bo med njimi spet kakšen smučarski talent. Ga bomo znali popeljati v kvalitetni vrh našega smučanja?

ŠE ENKRAT: URANKAR IZ CELJA

V zadnji številki je v športni rubriki izšel članek izpod peresa tov. Jožeta Kuzma v zvezi z mojim prestopom k ljubljanski Olimpiji, ki ni presenetil in ogorčil le mene in moje klubske kolege, temveč tudi mnoge simpatizerje dviganja uteži, ki me osebno poznajo in vedo, da nisem takšen materialist, kot bi me novinar Kuzma rad prikazal širši celjski javnosti.

Z dviganjem uteži se nisem začel baviti v zadnjem — olimpijskem letu, temveč se s tekmovalnim dviganjem bavim že celih 12 let. Vsa ta leta sem tekmoval za društvo in barve Celja in bil na to tudi ponosen, čeprav sem ves ta čas treniral v za zdravje škodljivih in za dviganje neprimernih prostorih, brez vsakega trenerja in lahko rečem brez zanimanja članov uprave društva in religijske športne javnosti za mojo dejavnost. Zanimanje je sicer nekoliko naraslo, ko se je sekcija plasirala v II. zvezno ligo in nato v I. zvezno ligo, iz katere pa smo zaradi čez noč spremenjenih pravil izpadli. Tako v prvi zvezni

ligi nismo niti na eni tekmi nastopili v vseh kategorijah, temveč smo nastopali s 4—5 tekmovalci. Sam sem nastopil na vseh tekmah in vedno tudi zmagal.

Ker mi po izpadu iz I. zvezne lige peščica tekmovalcev ni dala trdnega zagotovila, da se bo še bavila naprej s tekmovalnim dviganjem in ker tega zagotovila niti sedaj nimam, sem začel razmišljati o prestopu k drugemu klubu. Istočasno pa sem na seji društva opozoril na možnost mojega prestopa v drug klub predsednika in tajnika kot tudi ostale člane odbora, kjer so mi tudi zagotovili, da mi ne mislijo delati nobenih ovir. Zlasti še, ker sistem sojenja v II. zvezni ligi ne zagotavlja priznavanja državnih rekordov in bi bil potem moj trud v bodoče zaman.

Na koncu pa bi vprašal še tov. Jožeta Kuzma, kakršna je bila vsa tista finančna pomoč, ki mi jo je društvo vsen 12 let nudilo, zakaj ni navedel o kakšni službi je bilo govora in na koncu koncov kaj daje tov. Kuzmi pra-

vico da blati moj športni ugled in odloča o moji še preostali športni poti.

Toliko v odgovor Kuzmi in pojasnilo športni javnosti o vzrokih mojega odhoda v drug klub.

Jože URANKAR

Pripis uredništva: V skladu z zakonom o tisku objavljamo odgovor Jožeta Urankarja na pisanje našega dopisnika Jožeta Kuzma v prejšnji številki NT. Pripomnjamo pa, da bistvo obtožbe celjskega atleta v članku »Urankar iz Celja« ni bilo v izvajanjih Jožeta Kuzma, ampak v besedah predsednika Partizana Celje-mesto Vinka Jovana, katerega besede je J. Kuzma zapisal. Tako menimo, da pismo Jožeta Urankarja ni v celoti prišlo na pravi naslov. Naj nam pa J. Urankar oprost, ker smo zadnjič, da, pisma spustili. Sodiimo namreč, da je to osebni napad na J. Kuzma, ki pa nima mesta v našem časniku, zlasti ne na športni strani. Sicer pa menimo, da članek niti ni direktni napad na uglednega celjskega športnika, ampak napad na nespravne pojave v našem športu. Vsi pa vemo, da je ravno sedanja politična situacija tudi pravi trenutek za odpravljanje takih pojavov še zlasti, ko na vseh nivojih razpravljamo tudi o izboljšanju pogojev kvalitetnega športa. Z odhajanjem v druga središča pa se kvalitetni šport v Celju ne bo mogel reševati. Tak primer pa ni samo J. Urankar, ampak smo jih našli tudi v drugih športnih panogah. Uredništvo.

prometne nesreče

SEKAL JE OVINEK

JOŽE PALČNIK, iz Sentjurja, je pozil, po lastni izjavi, s 35 km/uro od Ponikve proti Hotanju. V blagem desnem ovinku je pripeljal nasproti voznik osebnega avtomobila ANTON STOR, iz Boletine, in ker je sekal ovinek in jako pripeljal po sredini ceste, se mu voznik Palčnik ni mogel izogniti. Vozil sta se oplazili po levi strani, tako da znaša škoda na Palčnikovem vozilu 1.000 dinarjev, na Storem pa okoli 2.000 din.

V PEŠCA

FRANC VRECKO, 34, iz Bezovja, je vozil z osebnim avtomobilom iz Rogatica proti Celju. V Sentjurju ga je v ostrem desnem ovinku na mokri in blatni cesti zaneslo na desni rob. Hotel je vozilo zravnati, vendar je obrnil volan preveč v levo. Na levi strani je stala MARIJA SORČAN, iz Sentjurja, ki jo je Vrecko zbil, avtomobil pa se je prevrnil na streho. Sorčanova je dobila težje poškodbe in so jo prepeljali v celjsko bolnišnico, škoda na vozilu pa znaša okoli 4.000 dinarjev.

ZANESLO GA JE

PAVLA AMAN, 24, iz Velenja, je vozila proti Mariboru. Ko je pripeljala v Beli potok na tlakovano cesto, ki je bila nekoliko spolzka, jo je zaradi neprimerne hitrosti najprej zaneslo v levo, nato pa v desno in je trčila v leseno ograjo in tam ob-

stala. Voznica se ni poškodovala, škoda na vozilu znaša 4.000 dinarjev, lesena ograja pa je poškodovana v dolžini 4 metrov.

ČEZ CESTO

SLAVICA JOVANOVIĆ, 21, iz Celja, se je peljala s kolesom po levi strani Čopove ulice v Celju proti Ostrožnemu. Nenadoma je zavila v desno pred avtomobil, s katerim se je iz smeri mesta pripeljal STANISLAV KRAJNC, 31, iz Celja. Avtomobil se je s sprednjim delom zapletel v zadnje kolo kolesa, pri čemer je Jovanićeva zbloko v vetrobransko steklo in je padla po cestišču. Dobila je težje telesne poškodbe in so jo prepeljali v celjsko bolnišnico, škoda pa znaša okoli 2.000 dinarjev.

ZAVIJANJE V LEVO

KAREL ČRETNIK, 63, iz Vojnika, se je peljal s kolesom skozi Višnjo vas. Nenadoma je zavil v levo in voznica osebnega avtomobila, MARIJANA AR-TANK, iz Lemberga, ga je hotela po levi strani obvoziti, vendar je kolesarja zadel. Poškodovanega je odpeljala domov in nesreče ni prijavila. Naslednji dan je Čretnik iskal zdravniško pomoč, izsledili so tudi voznico, ki pravi, da nesreče ni prijavila zaradi prošnje kolesarja.

ČELNO TRČENJE

PETER SOLAR, 22, iz Primoža, je vozil traktor, naložen z gramozom proti Raduhi. Iz nasprotne smeri je po strmini navzdol pripeljal voznik traktorja FRANC JUVAN, 22, iz Primoža. Pred srečanjem je začel voznik Juvan zavirati, vendar je zaradi

poledenele ceste prišlo do trčenja, pri čemer je traktor, ki ga je opravljal Solar, začel drseti nazaj po hribu navzdol. Solar je pravočasno skočil s traktorja, traktor in prikolica pa sta zgrmela v 80 metrov globok prepad. Škoda na traktorju so ocenili na okoli 3 stare milijone

10 MILIJONOV ŠKODE

VINKO ZUPAN, 34, iz Lokrovca, je vozil s tovrstnim avtomobilom iz Maribora proti Celju. V Frankolovem ga je pričel prehitovati voznik tovornjaka FRANC BIZJAK, 40, iz Ljubljane, v trenutku, ko je nasproti pripeljal voznik tovornjaka ANTON LEVEC, 31, iz Začreta pri Škofji vasi. Voznik Bizjak je zaviral, vendar je zadel v zadnji del tovornjaka pred seboj. Nasproti vozeči tovornjak je zapeljal skrajno desno in obstal na njivi. Avtomobil so tako poškodovani, da so ocenili škodo na 100.000,00 dinarjev.

NEPRIMERNA HITROST

IVAN FALNOGA, 37, iz Vojnika, je vozil z osebnim avtomobilom iz Frankolovega proti Vojniku. V Ivenci je nenadoma zavil v levo in zadel v osebnim avtomobil, s katerim se je pripeljal iz nasprotne smeri VINKO POGLADIĆ, 28, iz Višnje vasi. Za Pogladićem je vozil voznik VEKOSLAV NAPRET, 23, iz Celja, v katerega je trčil tudi Falnoga s tako silo, da ga je obrnilo za 180 stopinj. Pri nesreči sta se poškodovala voznik Falnoga in njegova 10-letna hčerka Tatjana, škoda pa so ocenili na okoli 23.000 dinarjev.

zdravilna zelišča

KOMPAVA — CARLINA ACAULIS L.

Po suhih travnikih, pašnikih in hrbovitih pobočjih širom Slovenije raste vsem dobro poznana rastlina kompava ali bolje poznana kot bodeča neža. Je večletna rastlina in ima v zemlji močno, debelo in vretenasto korenino, vrstlo cvetna glavica in ima v zemlji močno, debelo in vretenasto korenino, vrstlo cvetna glavica, ki ima večjih tudi rdečkast nadih. Značilno za to cvetno glavico je dejstvo, da je odprta le ob lepem vremenu, ob vlažnem in deževnem pa je zaprta. Vsa cvetna glavica je obdana s številnimi suličastimi ovojnicami. Cveti od junija do septembra, če pa je oktober lep in topel pa še do sredine tega meseca.

V zgodnji pomladi ali pozni jeseni nabiramo korenino, ki močno diši in je sladkobnega in trpkoga

okusa. Korenino previdno izkopljemo, da je ne ranimo, jo očistimo in operemo in posušimo na soncu ter dosušimo na topli peči. Posušeno narežemo in hranimo v dobro zaprtem kozarcu. Poleti nabiramo celo rastlino s korenino vred in je posušena lep okras v stanovanju.

Korenina vsebuje precej insulina, prijetno dišeče hlapno olje, smolo, česlovine, sluzi, rudniške soli itd.

V zmernih količinah učinkuje čaj iz posušene korenine diuretično, to e, žene na vodo, prisotne grenčine pa pospešujejo prebavo. Čaj se pripravlja tako, da vzamemo eno čajno žličko drobno narezane korenine in jo prelijemo s skodelico vrele vode. Čaj pijemo večkrat na dan po požirkih. Ponokod namakajo korenino bodeče neže v dobrem žganju in dobljeno tinkturo pijejo razredčeno z vodo pri nevrstičnih v želodcu. Ponokod uporabljajo koreninski izvleček na vnu ali žganju namočeni drogi, za izpiranje ran in odprtih čirov pri domačih živalih. Nekateri uporabljajo izvleček iz korenin tudi zoper črevesne zajedalce, vendar je ta uporaba večinoma neučinkovita in neumestna ter se raje poslužujemo zdravilnih preparatov, ki imajo zanesljiv in hiter učinek. B. J.

UNION:
28. decembra še jugoslovanski barvni film »Fazanovo popoldne«; od 29. decembra do 2. januarja ameriški barvni film »Francoska zveza«; od 3. do 7. januarja ameriški barvni film »Fran-Holidays«; od 8. do 10. januarja jugoslovanski barvni film »Tri ure do zmage«.

METROPOL:
do 30. decembra ameriški barvni film »Parada norcev«; od 31. decembra do 3. januarja francoski barvni film »Varuj se prijateljev«; od 4. do 7. januarja italijanski barvni film »Ta prekleto obračun«; od 8. januarja dalje ameriški barvni film »Ljubimci in ostali tujci«.

DOM:
od 2. januarja ameriški barvni film »Vdova iz Wagon Gapa«; od 3. do 4. januarja italijanski barvni film »Zločinske sanje«; od 5. do 9. januarja italijanski barvni film »Tujec po imenu pokopališče«; od 10. januarja dalje japonski barvni film »Obračun med bestijami«.

DOBRA:
30. in 31. decembra nemški barvni film »Iura, sola gorie«.

SLG

Leopold Suhodolčan: »Fiole, Fagole« — zaključene predstave: Cetrtek, 28. januarja ob 8.30 uri za VVU Tončke Čečeve in osnovno šolo Ljubecina; ob 11.00 uri za IV. OS Celje; ob 13.45 za OS Rogaska Slatina.

Petek, 29. decembra ob 10.00 uri za OS Petrovče; ob 15.00 uri za Aero.

Sobota, 30. decembra ob 10.00 uri za Metko Celje.

Sreda, 3. januarja ob 14.30 in 16.30 uri »Fiole, Fagole« — gostovanje v Trbovljah.

Cetrtek, 4. januarja ob 19.30 uri Marijove: »Tragedija o doktorju Faust« za IV. mladinski abonma in izven.

Petek, 5. januarja ob 15.30 uri »Tragedija o doktorju Faust« za V. mladinski abonma in izven.

Sobota, 6. januarja ob 10.00 uri »Tragedija o doktorju Faust« za 2. solski abonma in izven; ob 17.00 uri Ivan Cankar: Romantične duše« za abonma gledaliških amaterjev in izven.

Nedelja, 7. januarja ob 19. uri Miloš Mikelin: »Stalinovi zdravniki« — gostovanje v Slovenski Bistrici v počastitev občinskega praznika.

Sreda, 10. januarja ob 17.00 uri »Tragedija o doktorju Faust« za abonma upokojenci in izven.

Crnolica; HELENA VIDMAR-JER, 78, preužitkarica, Trstana.

SMARJE PRI JELSAH
ANTON PAZON, 62, Ratanška vas; FRANC CVETKO, 69, Stojno selo; IVANA RORSEK, 71, Strmec pri Rogatcu; TEREZILJA KOBULA, 71, Strojno selo; NEZA JESENKO, roj. Seligo, 81, Mestinje.

ZALEC
JOZEFA BURKELJČ, 78, družinska upokojenka, Miklavč; JUSTINA SLEMENEK, 86, soc. podpiranka, Polzela; JOZEFA KOŠEČ, 67, upokojenka, Zabukovica in SREČKO KURET, 22, električar, Ložnica pri Zalcu.

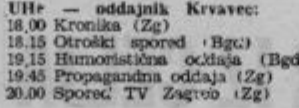
V VSAK DOM NOVI TEDNIK

TV spored

Nedelja, 7. januarja 1973
8.55 Po domoče pod Poncarni — barvna oddaja (Lj)
9.0 Mestno Feyton (Lj)
10.12 Kmetijska oddaja (Sa)
10.55 Muzik (Lj)
11.00 Otroška matineja: Prigode psa Civila, itd (Lj)
11.50 Poročila (Lj)
11.55 TV kašpot — do 12.15 (Lj)
NEDELJSKO POPOLDNE
17.55 Poročila (Lj)
18.00 Start — poljski barvni film (Lj)
18.55 Gocja — romunska serijska oddaja (Lj)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.30 Vozniki kamionov — serijska oddaja (Bgt.)
21.15 Jugoslovanski jazz (Zg)
21.30 Sportni pregled JRT
22.00 Poročila (Lj)
Ponedeljek, 8. januarja 1973
16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Piešivec do 17.05 (Bgd)
17.45 Gor. Gol, naokoli: Vreme
18.05 Risanica (Lj)
18.10 Obzornik (Lj)
18.25 Gvajana, Dežela voila — serijska film v barvah (Lj)
18.55 Muzik (Lj)
19.00 Miadi za mlade (Zg)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Antologija slovenske TV drame: I. Torkar: Balada o taščici (Lj)
21.35 Kulturne diagonale (Lj)
22.15 Poročila (Lj)
Torek, 9. januarja 1973
16.40 Madžarski TV pregled — Pohorje, Piešivec do 17.05 (Bgd)
17.45 Peli so jim mati mija — barvna oddaja (Lj)
18.00 Risanica (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Od zore do mraka (Lj)
19.00 Navejave boleznj — Uvodna oddaja (Lj)
19.20 Regionarna arhitektura: Vas in domačina na Krašu in Vipavski dolini (Lj)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 RTV konferenca (Lj)
21.35 R. Bratny: Kolombus — I. del (Lj)
22.25 Jaza na ekranu: J. R. Moete-rose (Lj)
22.45 Poročila (Lj)
Sreda, 10. januarja 1973
16.50 Madžarski TV pregled — Pohorje, Piešivec do 17.05 (Bgd)
17.45 Prigode psa Civila — serijska film (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Na sedmi steni — športna oddaja (Lj)
18.50 Znanost in ekonomija: Kibernetika II (Lj)

19.10 Muzik (Lj)
19.15 Zabavna glasba (Bgd)
19.45 Risanica (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Jaz sem ljubezen — francoski film (Lj)
23.05 Likovni nočturno: Ludvik Lipič, barvna oddaja (Lj)
22.15 Poročila (Lj)
Cetrtek, 11. januarja 1973
16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Piešivec do 17.05 (Bgd)
17.45 Otroški spored (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Družina Jehu — serijska oddaja (Lj)
18.55 Sedem morij — barvna oddaja (Lj)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Cetrtekovi razgledi (Lj)
21.25 V Petrovič: Popje z ožganega grma — 5. del (Lj)
22.15 D. Soštakovič: Katarina smajlova — I. del (Lj)
23.05 Poročila (Lj)
UHF — oddajnik Krvavec:
17.40 Poročila (Zg)
17.45 Serijski film (Zg)
18.15 Kronika (Zg)
18.30 Reportaža (Sa)
19.00 Risanica (Zg)
19.15 Zabavna glasba (Bgd)
19.45 Propagandna oddaja (Zg)
20.00 Spored TV Zagreb (Zg)
UHF — oddajnik Krvavec:
17.40 Poročila (Zg)
17.45 Otroški spored (Sk)
18.15 Kronika (Zg)
18.30 Narodna glasba (Zg)
19.00 Panorama (Zg)
19.45 Propagandna oddaja (Zg)
20.00 Spored TV Zagreb (Zg)
Petek, 12. januarja 1973
16.50 Madžarski TV pregled — Pohorje, Piešivec do 17.05 (Bgd)
17.45 Veseli tobogan: Radovjica — II. del (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Profesor Baltazar — barvna risanica (Lj)
18.40 Vzgojni problemi (Lj)
18.50 Pet minut za očišči jezice (Lj)
18.55 Muzik (Lj)
19.00 Kratak film (Lj)
19.15 Nas ekran (Lj)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Zločin in kazen — I. del, film (Lj)
22.25 Dokumentarna oddaja (Lj)
... Poročila (Lj)
UHF — oddajnik Krvavec:
17.20 Poročila (Zg)
17.25 Oddaja za prosvetne delavce (Zg)
17.45 Otroški spored (Zg)
18.15 Kronika (Zg)
18.30 XXI. stoletje (Zg)
19.00 V petek ob 19. uri (Zg)
19.45 Propagandna oddaja (Zg)
20.00 Spored TV Zagreb (Zg)

Sobota, 13. januarja 1973
12.55 Wengen: Smak za moške — barvni prenos do prib. 14.15 EVR—Lj
16.30 Košarka Bosna: Radnički — prenos (Sa) v odmoru propagandna oddaja (Lj)
18.00 Obzornik (Lj)
18.15 Kraljevič in berač — mladinski film (Lj)
18.45 Filmska burleska (Lj)
19.10 Muzik (Lj)
19.15 Humorstična oddaja (Bgd)
19.45 Risanica (Lj)
19.50 Cikcak (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Zabavna glasbena oddaja (Lj)
21.35 Na poti k svetonam — barvna oddaja (Lj)
22.00 Arsee Luptin — serijski barvni film (Lj)
22.50 TV kašpot (Lj)
23.10 Poročila (Lj)
UHF — oddajnik Krvavec:
18.00 Kronika (Zg)
18.15 Otroški spored (Bgd)
19.15 Humorstična oddaja (Bgd)
19.45 Propagandna oddaja (Zg)
20.00 Spored TV Zagreb (Zg)

SLOVENSKE KONJICE
1. deček in 2. deklica
SENTJUR PRI CELJU
2. deklici
XšvN: 5r

SLOVENSKE KONJICE
BRANKO STANOVNIK, 21, Slov. Konjice in AGATA MARGUČ, 24, Tepanje; DUSAN KOROŠEČ, 21, Stranice in NADA GRICNIK, 19, Zedce; JOZEF TOMINSEK, 20 in DARINKA BEČAN, 21, oba iz Slov. Konjice ter JURJ JOŠT, 22, Škedenj in FRANCISKA PLANINC, 19, Tolsti vrh.
SENTJUR PRI CELJU
ZMAGOSLAV KRAMARSEK, 30, pismonoša, Dramlje in CVETKA ČRETNIK, 19, delavka, Vodule; JOZEF PA-

HOVEC, 24, delavec, Sentjur in MARIJA MRAZ, 21, delavka, Botričnica; STANKO PLAHUTA, 43, delavec, Dobje in AMALIJA VREČER, 31, gospodinja, Škarnice; GREGOR PAVLIČ, upokojenec, Sentvid in IVANKA CESAR, 63, gospodinja, Brezje ter JOZEF TOVORNIK, 30, delavec, Planina in JOZICA BAUMKIRHER, 17, trg. vajenka, Planina.
ZALEC
MIRKO CESTNIK, 25 in ZELJKA BELOSEVIC, 35, oba iz Zalca; ZVONKO CENTI, 20, Pongrac in FRANCISKA MARTINČIČ, 22, Zaloška Gorica ter STEFKO LESNIK, 22

in MARIJA VRBNJAK, 23, oba iz Griž.
SLOVENSKE KONJICE
MARIJA KAMENSEK, 89, Draža vas in MARIJA OFIČ, 84, Sl. Konjice.
SENTJUR PRI CELJU
PAVLA FIDLER, 66, kmetovalka, Pletovarje; FRANC LAKNER, 77, preužitkar, Lokka pri Zusmu; VINKO DROBNE, 54, kmetovalec, Dobrina; FRANC OSET, 66, kmetovalec,

POSLUŠATE NAJRAJŠE

Vsem ljubiteljem POP LESTVICE »Te naš iskren pozdrav. Leto se izteka in tu je tudi zadnja naša in vaša POP LESTVICA »Te. Zal vam ne moremo posredovati vseh tistih melodij, ki so bile na vrhu te priljubljene lestvice. Vse te plošče ste namreč pokupili. Vseeno pa upamo, da vam bodo melodije, ki sestavljajo lestvico ugajale.

Ime izžrebance: **OTO FILIPIČ, CELJE, Trnovlje 170 a**

1. PRO ARTE
2. LES HUMPRIES SINGERS
3. TKO TE LJUBI DOK SAM JA NA STRAZI WE'LL FLY YOU TO THE PROMISED LAND
4. OLIVIA NEWTON-JOHN
5. S. SILVERSTEIN
6. THE BEE GEES
7. SRECKO ZUBAK
8. JOZE KOBLER
9. DORBI PERUZOVIC
10. ZDENKA VUCKOVIC

Ime in priimek: _____
Točen naslov: _____
Naslov skladbe: _____

Dragi prijatelji istočasno se poslavljajo od vas tudi Tehno-mercatorjeve prodajalne »Radio«, »Elektro« in Večelagovnice »Ta«, ki so nam posredovale podatke za sestavo lestvice najbolje priljubljenih melodij. Vendar upamo, da jih boste še vedno radi obiskovali in kupovali plošče s priletnimi melodijami.

Vsem ljubiteljem POP LESTVICE želimo »SREČNO 1973«
TEHNO-MERCATOR CELJE

NOVO LETO V ČRNMEM LESU

Bil je Silvestrov večer. Ozaljški, naselje v dolini pod hrvaškimi pobočjem Gorjančev, je ves utonil v negibnost zimske noči. Strupen mraz je pritiskal in vrtil dim nad strehami, edinim znamenjem, da ljudje ne spijo. Nikjer luči. Ljudje so se pritaljili za temnimi okni. Še pse so pozapri v hiše in hleve, da njih laje ne bi izdal tujcev v kraju.

V kritju temnih poslopj in debel dreves so se prestopali stražarji in hukali v premle roke. Straže so se menjavale komaj slišno, šepetaje.

Potem se je med hišami začel ples temnih senc. Iz naselja so se v snežno belino utrinjale posamezne skupinice mož, ki so hitri korakov odhajali proti vzhodu.

Med hišami je bila še vedno tema. Toda mir je bil skajen. Iz hlevov se je valil pel zrak, ko so pred njimi zaprezali živino pred vozove. Tudi hišna vrata so se na stečaj odpirala. Zdravi borci so pomagali ranjencem do voz. Tiste, ki niso mogli hoditi, so na hrbtih in nosilih znosili k vozovom, jih pokrivali z odejami, slamo in koruznico. Pritajena, polglasna povelja so bila redka, kratka. Pol ure je preteklo, skoraj ura, ko je v zmrazil sneg krenila dolga kolona voz.

Tisto Silvestrovo noč ob prestopu v leto 1945 smo poskusili znova. Tudi to noč je bilo tako kot pred tremi dnevi, ko smo se s štiristo ranjenci iz Slovenije, Istre in Gorskoga Kotarja skušali prebiti čez železnico Zagreb—Reka, pa so nas daleč v globini Črnoleskih host prestregli

nemški tanki in ustaši in ko smo se z ranjenci na domala čudežen in brez izgub vrnili nazaj v zavetje Zuberackih hribov.

Kot da bi strog in neusmiljen režiser zahteval ponovitev filmskega kadra, tako je do podrobnosti enako izgledal naš drugi odhod iz Ozaljška, ki se je za nami res umiril. Seveda mnogi v Ozaljšku vseh naokoli niso mogli zaspati. Njihova misel in skrb je bila namenjena domačim, ki so vodili vprege kakšnih sto voz.

Pretekla je ura, pretekli sta dve. Borci v koloni in ranjenci na vozu so spoznali iste prizore kot pred dnevi. Mnogih se je loteval nemir, kajti strah nepokretnih in neoboroženih ranjencem na vozovih, nečloveški napori borcev ob prvem poskusu preboja še niso zlezli iz kosti. Pred mostom čez manjšo rečico pred železniško progo smo se ustavili. Nismo čakali dolgo, ko so se z one strani utrile postave treh borcev iz patrolje, ki je pretipala ves okoliš.

Tisti spredaj so slišali razgovor patrolje s komandantom Silnjem in sporočila so šepetaje šla po vsej koloni: »Izvidnice pravijo, da je pot prosta. Svabi in ustaši so najbrž v zasedah kje drugje. Silni pravi, da bomo šli čez ravno tam, kjer smo šli zadnjič.«

»Zakaj ravno tam?«
»Najbrž zato, ker si zelenci ne mislijo, da bomo še enkrat tvegali isto pot. Silni je zvit kot lisičji rep.«

»Kdo je Silni?« so vprašali ranjenci, ki so prišli iz Istre

iz Gorskoga Kotarja, Dolenjske in Primorske.

»Silni? Komandant brigade iz štirinajste. Zanesite se nanj. Pred letom je v približno istem času tod čez vodil svoj bataljon Tomšičevcev, ko je divizija šla na Stajersko.« Tako so odgovorili, tisti, ki so poznali pravilnega, čokatega komandanta, katerega je bila zaupana kolona ranjencem, namenjenih čez Liko k morju, od koder naj bi jih pripeljali na Vis in v Italijo v bolnišnice. Svojih osemdeset mladih borcev je prevzel v Črnomlju, Zbrani iz vseh slovenskih brigad in odredov smo bili določeni v sestavi prve gardijske brigade v takrat že osvobojenem Beogradu.

Pomirjeni, da preboj vodi človek, ki se je čez zlovesčji Črni les že prebijal, so se ranjenci stisnili pred mrazom v slamo in verjeli, da se bo tokrat srečno izšlo.

Spet so vozniki pognali konje in voliče. Borci, ki niso bili v patroljah, predhodnicah in zaščitnicah, so se uprli v lojtrnice, da se je dolga vrsta stotih voz v rahlem diru pognala mimo požgane čuvajnice čez tire v objem Črnega lesa.

V dolgi gozdni izseki smo se ustavili. Ob poti so v kolono vstopale bočne zaščitnice. Mi, ki smo bili zadaj v zaščitnici, smo morali naprej. Spustili smo se v tek, kar nam je dobro delo, razgibali smo si premle ude, tek nas je ogrel, čeprav so nam noge klecale v gležnjih na zmrlinah razoranega kolovoza.

Ko smo bili daleč spredaj,

smo se naenkrat ukopali kot umrtvičeni.

Kaj spet? V smeri Karlovca je zapreketalo. Dolge ukrivljene svetle črte so razsekale nebo. Hip za tem se je nebo razsvetlilo tudi v smeri proti Jastrebarskem. Bilj smo vsi otrpli, da niti polegli nismo v sneg. So nas spet odkrili? Nas je tokrat kdo izdal?

Pa se je domislil Martin. Pod plaščem je prižgal vzgalo in pogledal na uro. Bila je polnoč. Silvesterska polnoč.

»Fantje, nič hudega ni. V svojih postojankah najbrž veseljajo in zdaj pripravljajo rakete. Mej duš, da zadnjič. Naslednje novo leto se ga bom nadeval do nezavesti, kjer koli bom. Vem pa, da v snegu in s puško v roki ne.«

Ko smo prišli do vasi, kjer smo pred tremi dnevi med hišami videli tanke, nam je odleglo. Zlovesčji železniški pošasti ni bilo. V zasneženi goščavi pred nami je redko kriknilo:

»Stoj!«
Vrgli smo se v sneg. Kdo tam? Partizani! Geslo? Martin je odgovoril...

Skobacali smo se iz snega in iz goščave se je izmotala trojka. Bili so hrvaški terenci, ki so nam prišli naproti. Povedali so, da imajo ustaši zasede dva kilometra proč, da pa so Nemci s svojimi tanki v Karlovcu. Poslali smo kurirja nazaj s sporočilom, terenci pa so se nam pridružili, in ko smo že nekaj časa hodili, se nekdo spomni mladega novega leta. Krepko smo si segli v roke. Eden od hrvaških tovarišev je segel v

žep. Majhno stekleničko je odmašil, da je vabljivo zadušalo po dvakrat prepečeni slivovki. Požirek nas je še bolj ogrel.

Ni se še zdanilo, ko smo zavili med hiše Pisarovine. Kraj je bil zburjen. Čakali so nas. Čakali so nas že pred dnevi in trepetali za nas, ko so slišali grmenje tankovskih topov v gozdovih Črnega lesa.

Pri prvi hiši so nam postregli z vročim čajem. Veliki lonci so stali na pečicah in v njih so prevrevale dolge tanke klobase.

»Kje so ranjenci? Bodo kmalu tu, reveži. To jih je moralo prežebsti?« Tako so gostolele ženske v hiši. Ranjenci so prihajali. Vrata hiš so se na široko odpirala. Domačini so jih nosili na toplo.

Martin si je ravno zvijal dolgo, skoraj za ped dolgo cigareto s tobakom, zlatorumenimi nitkami, skoraj kot

las tankega tobaka. Skoraj pobožno je oslinil rob pisnega papirja in ves blažen segel v žep po vzgalice, ko je vstopil Silni.

»Fantje, vi ste se že odpčili in ogreli. Na stražo! Saj ne bodo vaščani stražili za vas.«

Martin je vtaknil svojo dolgo smotko v žep. Zapel plašč, si potisnil titovko globoko na ušesa in nam pomignil, češ, fantje, pojdemo, da ne bo stari rentačil.

Ko smo bili zunaj je ponovil:

»Hudič ve, da se bom na prihodnje novo leto nadeval do nezavesti. Tako dobrega tobaka, kot je tale, nisem videl, odkar sem v hosti. To pa je že drugo zimo. Letos bo konec, mora biti!«

In res je mlado leto prineslo mir.

JURE KRASOVEC

ZDRUŽENO PODJETJE ZA DISTRIBUCIJO ELEKTRIČNE ENERGIJE SLOVENIJE — ORGANIZACIJA ZDRUŽENEGA PODJETJA ELEKTRO CELJE

Ste že kdaj razmišljali, kako zvečer, ko je zunaj strupen mraz, vi pa udobno zleknjeni v fotelju gledate televizijski program, da ravno v tem času kje ekipa elektro-monterjev popravlja električno napeljavo? Ali pa, ko pritisnete na stikalo in ko vam zasveti žarnica, prične greti električna peč ali delovati cela vrsta električnih aparatov, da skrbi za to nemoteno delovanje vrsta ljudi z najraz-

ličnejšimi nalogami? Te pa so vse prej kot lahke.

OSEBNA IZKAZNICA

ELEKTRO CELJE s svojimi poslovnimi enotami — Celje, Slovenj Gradec in Krško posluje v okviru Zdrženega podjetja za distribucijo električne energije Slovenije kot samostojna rizična skupnost, ki razdeljuje in prodaja električno energijo po enotni slo-

venski ceni. Vsaka posamezna organizacija skrbi sama zase in kot je bilo že omenjeno — cene so grajene na osnovi republiških stroškov distribucije električne energije. V Sloveniji je bilo 1963. leta organizirano z odlokom republiškega Izvršnega sveta pet podjetij, pet let pozneje pa so pričeli v republiki z integracijskimi pripravami elektro podjetij. Lansko leto je bila integracija tudi izvršena (distribucijska dejavnost),

Tako se je pet podjetij združilo v eno podjetje, proizvodni del pa se je integriral šele letošnje leto. Do integracije je prišlo zaradi mnogih skupnih interesov: že sam »proizvod« — električna energija in pa cene. Kljub temu pa bodo v bodoče dosegali tisto učinkovitost, ki naj bi zagotovila boljše pogoje v slovenskem elektrogospodarstvu. O tem pač govore številni zanimivi podatki.

ŽICA DOLGA ZA ČETRTINO EKVATORJA

Ne, niste napak prebrali! Za četrtno dolžine zemeljskega ravnika (skoraj 10.000 km) je dolga mreža celjskega podjetja ELEKTRO in za tolikšno dolžino mreže skrbi 760 zaposlenih članov tega delovnega kolektiva. Toda vsi žal ne morejo direktno skrbeti za kvaliteto te električne mreže, ker podjetje ne more s ceno električne energije pokrivati vseh stroškov pri svojem delu in poslovanju. Zato so že vrsto let usmerjeni v stranske dejavnosti in tako približno samo tristo ljudi dela direktno na vzdrževanju električne mreže. Vsi ostali opravljajo najrazličnejše gradnje in instalacijska dela. Tako je povsem razumljivo, da električna mreža ne more biti tako vzdrževana kot bi to strokovno hoteli pri ELEKTRO. Posledice so očitne: zaradi slabšega vzdrževanja mreže nastajajo tako pogosti izpadi. In ničkolikokrat se znamo pridušati na račun teh »električarjev«, kadar ni električne toka. Toda pomisliti moramo, da se morda prav v tem trenutku, kje v kakšnih strminah v najslabših delovnih pogojih ukvarja komaj sedaj še samo polovično sestavljena ekipa, da bi napa-

ko popravila. Poudariti je namreč treba, da se od leta 1965 število zaposlenih ni spremenilo, kapacitete in obseg naprav pa so se skoraj podvojile.

Pri ELEKTRO se zavedajo da se bodo čez čas pokazale posledice zaradi slabšega vzdrževanja mreže a trenutno ne morejo drugače delati. In ob vsem tem se nujno vprašamo, kako je potem z zaposlovanjem, če obstoja takšno pomanjkanje strokovnega kadra, da delajo skupine s polovično zmogljivostjo.

ZELO TEŽKI DELOVNI POGOJI

Res, delovni pogoji so zelo težki. Omenili smo že, da se na mreži pojavlja preveč izpadov, defektov zaradi slabšega vzdrževanja. Seveda je s tem povezan tudi napor delovnih ekip, ki te napake popravljajo. Njihova angažiranost je maksimalna, delovni napor pa se stopnjuje. Predvsem fizični. Telesna izčrpanost kmalu nastopi, ker je treba plezati po visokih drogih in delati v vseh letnih časih. Od strupene zime do julijske vročine. Skoraj vedno po strmih rebreh razvejanega in razčlenjenega terena, ki ga zaseda ELEKTRO Celje. Da pa ne bo kdo podvomil v resničnost naporega dela, naj omenimo samo to, da je na področju električne mreže ELEKTRO Celje 220.000 podpornih točk in vsako leto bi morali menjati vsaj 8.000 drogov. Menjajo jih le 2000 do 3000 zaradi omejenih ekonomskih in kadrovskih možnosti.

NERENTABILNE LINIJE

Obstajajo! Razlog je preprosto. Če bi ELEKTRO Celje zasedal področje, ki je go-

sto industrijsko naseljeno, bi bilo povsem drugače kot pa je sedaj. Gostota industrijske naseljenosti je redka in pojavlja se cela vrsta linij, ki niso rentabilne, to pa je spet Kozjansko, kakor tudi druga nerazvita področja. A pri ELEKTRO si ne morejo privoščiti takšnih nerentabilnih linij kot na železnici, kjer jih enostavno ukinejo. Zato morajo prelivati sredstva in vzdrževati mrežo tudi tam, kjer jim je sicer z gospodarskega vidika povsem odveč. Z vsem tem se pojavlja še cela vrsta drugih problemov. Obseg naprav se povečuje, investicije pa so zelo drage, saj stane razdelilna postaja več kot stari milijardo dinarjev in zanjo ni potrebno nobeno novo delovno mesto, velik transformator pa stane od 120 do 180 milijonov dinarjev. Tako uporabljajo sredstva za investiranje iz amortizacije. Imajo tudi velika osnovna sredstva, cena za kilovatno uro pa je od leta 1965 nespremenjena, elektro material pa se je podražil za 100 odstotkov.

Zadovoljivo pa je pri ELEKTRO rešen stanovanjski problem, to pa je tudi eden glavnih načinov, kako obdržati zaposlene pri podjetju. Napisanih imajo 16 štipendij, a trenutno so na fakulteti štirje študenti in še za te niso sigurni, če bodo prišli v podjetje po končanem študiju, kajti osebni dohodki so nizki za tako težke in nevarne delovne pogoje in prepogosto se jim dogaja, da se kdo pri njih izučil dela, potem pa gre ob prvi priložnosti drugam.

V ELEKTRO si želijo, da bi z uvedbo ustavnih dopolnil bila uredena njihova, pa najbrž ne samo njihova želja — da bi bili ustvarjeni pogoji dela in poslovanja odjemalcev električne energije povsod enaki.

Trgovsko
podjetje
CENTER
CELJE

ZA VSE ZALOŽEN CEKAR

ZAPIS O DELU CELJSKEGA TRGOVSKEGA PODJETJA CENTER CELJE,
KI SI PRIZADEVA V POPOLNI MERI ZADOVOLJITI ZAHTEVE IN POTREBE
POTROŠNIKOV

Na starodavnem Tomšičevem trgu v Celju že trinajsto leto stoji med starejšimi in nekaterimi preurejenimi in posodobljenimi lokali, samopostrežna prodajalna, ki je kot nekakšen simbol in začetnik sodobnega urejanja trgovin. To lahko trdimo z gotovostjo, saj je bila CENTROVA samopostrežnica druga v SRS in pred njo so imeli takšno trgovino le v Ljutomeru, šele za CENTROM pa tudi Ljubljana. Tako je bilo pred trinajstimi leti — samo trgovsko podjetje pa obstoja že osemnajst let. Zraslo je iz dvanajst članskega kolektiva, ki pa danes šteje 154 sodelavcev in 19 učencev.

Trgovsko podjetje CENTER Celje opravlja svojo dejavnost v sedmih, sodobno opremljenih in bogato založenih samopostrežnih prodajalnah in klasične trgovine pri njih ne poznajo več. Največja je v Kersnikovi ulici, kjer je tudi uprava podjetja. Samo poslopje je sicer pomaknjeno od Kersnikove ulice, tako da je dostop možen tudi iz ulice 29. novembra. CENTER ima tudi lastno embaličnico in centralno skladišče.

Pravkar pa načrtujejo izgradnjo osme samopostrežnice, in sicer na Lavi, kjer bo prav kmalu veliko stanovanjsko naselje in bo sodobna trgovina zelo po-

trebna. Zgrajena bo v paviljonskem tipu, v zalogi bo imela kompletan živilski asortiman, zraven pa bo tudi bife.

Resnično smo se v Celju navadili ob vstopu v CENTROVE samopostrežne prodajalne, da se pred nami razgrne pestra izbira predvsem živilskih artiklov. Vse je skrbno izbrano in vsa skrb je posvečena bogati izbiri z v gospodinjski cekar. Pri CENTRU pa se tudi v polni meri zavedajo zahtev in potreb potrošnika in tako tudi delajo, da zagotovijo kar največjo izbiro živilskega blaga in se zato drugim ne usmerjajo. Zato dajejo videz njihove sodobno urejene in opremljene samopostrežnice tisto urejenost, ki govori o načrtnem delu. Izogibajo se tistem načinu opremljanja, ki prinaša v trgovino vse artikle — od vezalk za čevlje, preko živil do svetilk in drugih tehničnih izdelkov.

V CENTRU pa so še posebno pozorni na poslovanje. Pri nabavljanju svojega trgovskega blaga sodelujejo z najbolj priznanimi in kvalitetnimi partnerji, ki že s svojim imenom zagotavljajo kvaliteto proizvodov. Dolgoletna tradicija, delovne izkušnje in posluš zahteve potrošnika — vse to pogojuje omenjeno kvaliteto.

Takšno solidno poslovanje pa je zagotovilo dobro stanje tega znanega celjskega Trgovskega podjetja in tako v CENTRU ne poznajo neilikvidnosti. S tem stanjem sodijo v tisto vrsto delovnih organizacij, ki jih nobeni novi predpisi ne bodo mogli prizadeti. Zanimiv je samo podatek, da je imelo trgovsko podjetje CENTER Celje ob ustanovitvi 1954. leta osnovnih sredstev v vrednosti 17 in pol starih tisočakov, danes pa znaša ta vrednost 7.160.000 milijonov novih dinarjev, promet v prvi polovici letošnjega leta pa znaša 26.325.000 milijonov novih dinarjev. Dosedanje stanje prodanega blaga pa nakazuje, da bo doseženi letni promet presegel višino šestdesetih milijonov dinarjev. In kje je pravzaprav vsa skrivnost uspehov trgovskega podjetja CENTER? V podjetju zagotavljajo, da to v resnici ni nobena skrivnost niti nobena čudežna formula. Pri svojem delu in poslovanju iščejo le najkrajšo pot od proizvajalca do potrošnika. To jim je glavno vodilo — to pa je tudi eden bistvenih pogojev, da so lahko v sodobnih samopostrežnih prodajalnah police založene z najrazličnejšim blagom, predvsem živilskim. Kvaliteta izdelkov in dobra izbira pa sta dve bistveni odliki vsakega trgovskega lokala. To

se da doseči le z načrtnim delom.

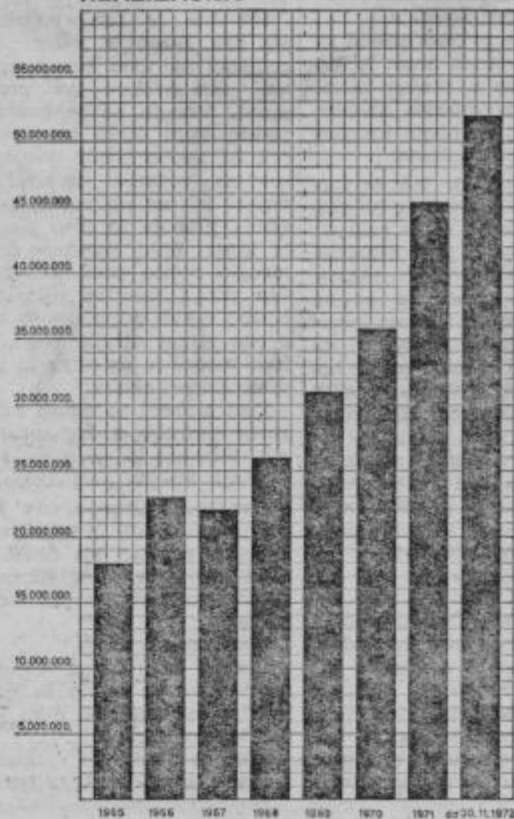
In kakšni so osebni dohodki v tej prizadevni delovni organizaciji, ki ni po številu zaposlenih med največjimi? Lahko rečemo le to, da so prav vsi zadovoljni, saj znaša najnižji osebni dohodek 140 starih tisočakov, povprečni pa okoli 200 starih tisočakov.

Letos smo že tudi preživeli nekaj sladkornih kriz, ko je bilo za sladkor resnično težko. Ni menda treba posebej poudarjati, da je kljub pomanjkanju sladkorja CENTER vedno poskrbel za to, da so v njegovih trgovinah bile police s sladkorjem vedno polne. To pa iz preprostega razloga, ker je bilo trgovsko podjetje CENTER sposobno plačati sladkor vnaprej in si ga je tako zagotovilo. To jim je seveda omogočala popolna likvidnost, ki je takšna, da sredstva, ki so prosta na njihovem žiro računu, celo posojajo nekaterim delovnim organizacijam. Trenutni in resni problem pa jim predstavlja nakup in prodaja mesa. Sicer verjetno ne samo njim, a tudi pri CENTRU ga prodajajo po svoji nabavni ceni in tako jim meso prinaša čisto izgubo. Cene so neusklajene, v prodajalnah pa ne smejo biti police prazne. Zato trgovsko podjetje CENTER skrbi kljub izgubi v trgovanju z mesom, da lahko potrošniki kupijo vsaj tisto, kar je trenutno na razpolago, čeprav tudi sami trdijo, da je ta izbira pač slaba, oziroma je sploh ni.

Toliko v teh nekaj skopih besedah o dolgoletni dejavnosti te priznane in kvalitetne trgovske hiše v Celju, ki si je s svojim solidnim in kvalitetnim delom zagotovila veliko zaupanje svojih nemaloštevilnih potrošnikov.

Kolektiv trgovskega podjetja CENTER pa se ob novem letu pridružuje s svojimi iskrenimi čestitkami in želji svojim potrošnikom in vsem občanom srečno in zadovoljno NOVO LETO.

REALIZACIJA

CENTER
CELJE

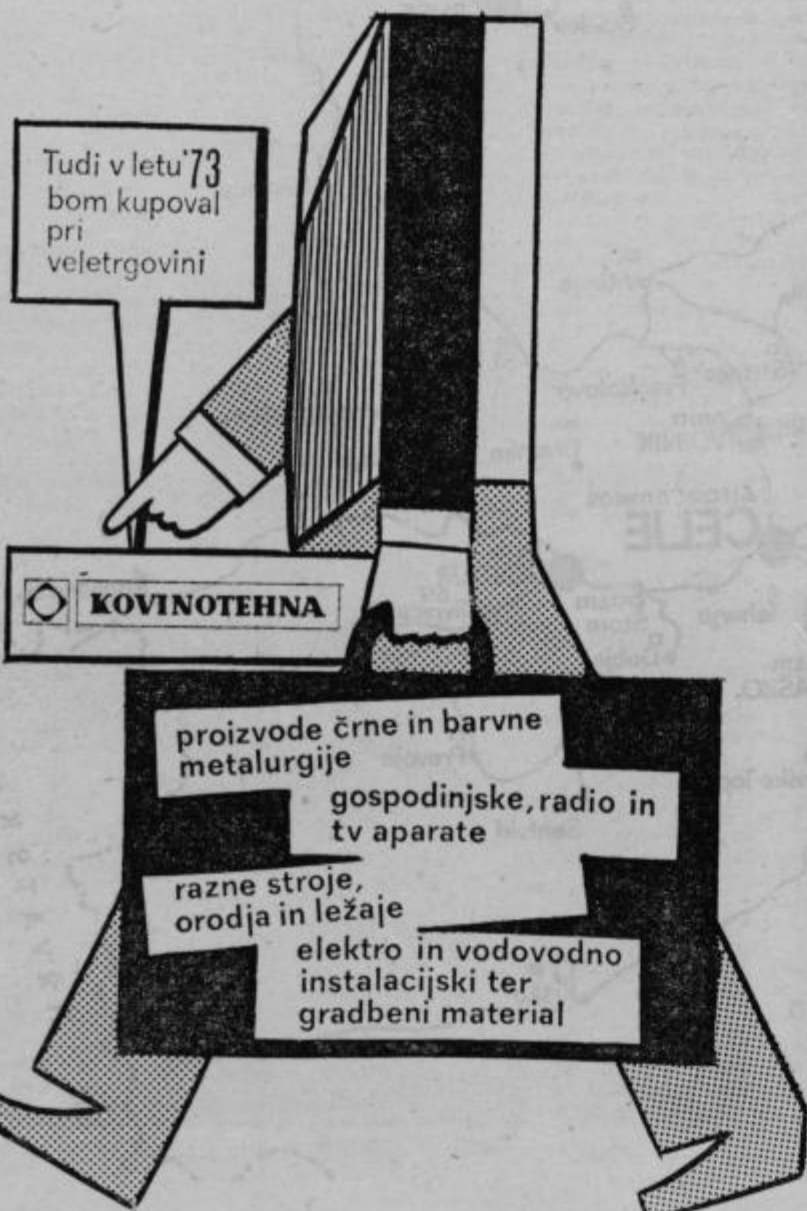
VAŠI LEPOTI
V DAR

INNOXA PARIS-LONDON

DROGERIJA LJUBLJANA, Nazorjeva 3
DROGERIJA LJUBLJANA, Copova 5
EMONA — MAXIMARKET,
Ljubljana, Trg revolucije 18
KOKRA, Veleblagovnica, Globus,
Kranj, Koroška bb
NANOS, Postojna
GROSIST, Gorica
SOČA, Koper — drogerija — Čevljarska 12
MODA, drogerija, Celje, Prešernova 4
TEHNOMERCATOR,
Celje — Blagovnica — Gubčeva 2
JEKLOTEHNA — MERKUR,
Maribor, Vetrinjska 22
TANIN, Maribor — drogerija — Partizanska 3—5
NAMA, Ljubljana

Pohištvena industrija **GARANT** POLZELA

**ŽELI SREČNO IN USPEŠNO
NOVO LETO 1973
VSEM SODELAVCEM
IN OBČANOM
IN SE V NOVEM LETU
PRIPOROČA Z NOVIM
PROGRAMOM**

Tudi v letu '73
bom kupoval
pri
veletrgovini

KOVINOTEHNA

proizvode črne in barvne
metalurgije

gospodinjske, radio in
tv aparate

razne stroje,
orodja in ležaje

elektro in vodovodno
instalacijski ter
gradbeni material

**Srečno
1973**

Novoletna voščila za boj proti raku

Namesto neposrednih novoletnih čestitk svojim sodelavcem in prijateljem so darovali sredstva, ki bi jih sicer porabili v ta namen

ZA BOJ PROTI RAKU

naslednji:

NOVI TEDNIK — RADIO CELJE, Gregorčičeva 5
REMONT obrtno gradbeno podjetje, CELJE, Cesta na Ostrožno 8
TOVARNA DOKUMENTNEGA IN KARTNEGA PAPIRJA,
Radeče pri Zidanem mostu
UNIJA PAPIR SERVIS, Ljubljana, Pod ježami

Obenem z iskreno željo za njihovo plemenito dejanje se pridružuje čestitkam tudi:

DRUŠTVO SRS ZA BOJ PROTI RAKU IN NJEGOVI SOUST.
NOVITELJI ter SKLAD ZA GRADNJO ONKOLOŠKEGA
INSTITUTA

VSEM DAROVALCEM ISKRENA HVALA!

DRUŠTVO SRS ZA BOJ PROTI RAKU
61106 LJUBLJANA, Komenškega 4
pp. 25
tel.: 322-36
žiro račun: 50101-678-49189

VOŠČILA, KI JIH NISMO PREJELI DO 20. 12. 1972,
BOMO OBJAVILI V JANUARJU 1973!

Koteks Tobus

KMETOVALCI IN REJCI PRAŠIČEV!

Tudi letos odkupuje podjetje KOTEKS-TOBUS svinjske kože.

Pri vzreji prašičev pazite, da se njihova koža ne poškoduje. Nepoškodovane in nerazrezane kože imajo pri odkupu največjo vrednost.

Svinjske kože prodajte najbližji zbiralnici KOTEKS-TOBUS ali kmetijski zadrugi, kjer odkupujejo tudi kože drugih živali.

Vsem poslovnim prijateljem in delovnim kolektivom želimo mnogo uspehov v NOVEM LETU 1973.

merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ me

SKROMNI ZAČETKI

Ob novem letu bo poteklo štirinajst let, ko sta se združili trgovski podjetji »POTROŠNIK« in »KOLONIALE-ZIVILA« ter s to integracijo položili temelje novemu podjetju, ki si je nadelo ime MERX. Prvi začetki so bili več kot skromni. Malo prodajaln, majhna skladišča, poleg tega pa še teža bremena izgube, ki jo je v integracijo prinesel eden od partnerjev. Dvestočlanski kolektiv se ni ustrašil naporov. Poprijetel je za delo, najel kredit za sanacijo razmer ter krenil na novo pot. O moči in gospodarskem potencialu tega začetnega obdobja zgovorno pričča tudi dejstvo, da je podjetje za prevoz blaga razpolagalo le z dvema kamionoma in še ta sta bila v dokaj bornem stanju.

Šibko materialno osnovo pa je dopolnjevala volja kolektiva, ki je vedel, kaj hoče. Začrtal si je pot razvoja in vse svoje sile vložil v to, da uresniči cilje, ki si jih je postavil. Vsem je bilo jasno, da bo moč v bodoče uspešno gospodariti le ob ustreznih širitvi podjetja, zato so že v tistih prvih letih svojega uspešnega razvoja začrtali pota novih integracij.

LETO PRVIH INTEGRACIJ

Tri leta se je kolektiv odpovedoval in jačal svojo materialno osnovo. V kratkih treh letih je dosegel toliko, da so tudi drugi ob njem spoznali, da bi bilo koristneje, če strnejo sile in pot nadaljujejo skupno. Leta 1962 so bile izvedene prve večje integracije, ko se je k MERXU pripojilo do takrat sedem samostojnih trgovskih podjetij. Nove integracije so poleg povečane materialne osnove vnesle v kolektiv še več poleta, še večji elan. Kolektiv se je že povečal na preko štiristo zaposlenih, večal se je promet, večal

dobiček, to pa je ustvarjalo pogoje za hitrejšo rast na vseh področjih.

Povečali so skladiščne kapacitete in to za več kot polovico, vozni park pa je že narasel za 12 kamionov. Vse to pa je pogojevalo možnosti večjih viaganj, večje razširitve. Z večanjem podjetja je rasel tudi njegov ugled. Nizanje uspehov je pritegnilo tudi pozornost drugih trgovskih podjetij, zato so se integracije še nadaljevale.

PREKO OBČINSKIH MEJA

Spoznanje, da je možno uspešno gospodariti le ob trdnem povezovanju, je rodilo nadaljnje uspehe. Sploh je ena temeljnih karakteristik MERXOVEGA uspešnega razvoja ne-

nehna prisotnost integracijskih procesov. Znova in znova so se priključevala nova podjetja in tako smo ti le dobili namesto veliko malih, močno, trdno grajeno delovno organizacijo, ki predstavlja pomemben dejavnik blagovne menjave daleč preko meja našega območja.

Uspešen razvoj trgovske dejavnosti je narekoval ustrezno povezanost tudi s sorodno proizvodno dejavnostjo. Ko je podjetje leta 1966 prvič stopilo preko meja celjske občine tudi k sosedom, so se leta 1968 k podjetju priključila še druga podjetja. Sestere manjših delovnih skupnosti, vse od nekdanjega »Veležitarja« do »Koroškega doma« v Prevaljah, »Agroprometa« in »Resevne«, se je znašlo v sklopu čedalje uspešnejšega podjetja »MERX«. Za skoraj desetkrat večje skladiščne kapacitete, nove poslovalnice, razvoj stranskih obratov, 75 lastnih kamionov in preko tisoč petsto zaposlenih delavcev so po-

kazatelji, ki dovolj zgovorno in sami po sebi pričajo o dosežkih kolektiva, ki ni nikdar okleval, ko se je bilo potrebno odločiti. Kolektiva, ki je vedel, kaj hoče in se je znal tudi odrekati, kadar je bilo potrebno.

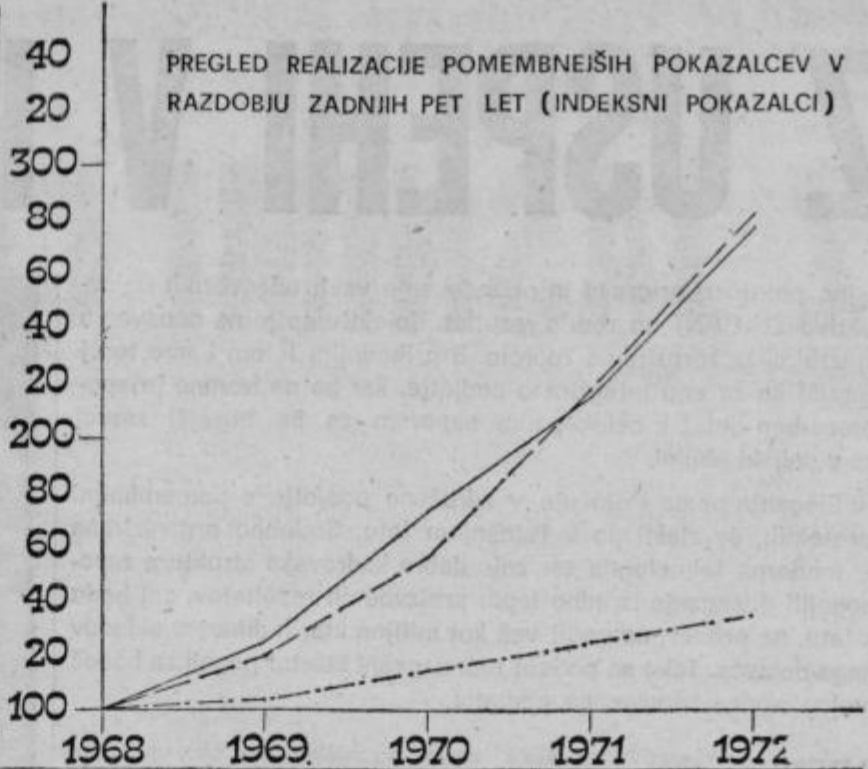
NOVE INTEGRACIJE — NOVI USPEHI

Razvoj podjetja MERX je bil hiter in dinamičen. Leto 1969 je ponovno leto integracij, ko se je k MERXU pridružilo še petero kolektivov in s tem še povečalo že itak številno družino. Leto kasneje pomeni zaključek prvega obdobja integracijskih procesov, ko so se kot v mozaik tkale osnove trdnega podjetja. Načrtovana pot razvoja, dosledno izvajanje postavljenih nalog je pripeljalo do ciljev, ki si jih je zastavil kolektiv. Z združevanjem materialne osnove in umskega potenciala je MERX vse uspešneje posegal v naš široki gospodarski prostor. Iz nekdanjega malega podjetja je preko številnih uspešnih integracij in ob načrtni politiki novih viaganj raslo podjetje, ki je zavzelo svoje ustrezno mesto tudi v celotnem slovenskem gospodarskem prostoru.

Večanje podjetja je terjalo tudi nove prijeme v organizaciji in razvoju. Tudi tod rezultati niso izostali, saj se danes v okrilju tega velikega podjetja uspešno razvijajo številne dejavnosti vse od trgovske, preko proizvodne do gostinsko turistične. Rastel je kolektiv, rasli so novi objekti in le redko je bilo v minulih letih obdobje, ko kolektiv ni na tem ali onem koncu našega območja svečano izročal svojemu namenu novih objektov.

»MERX« DANES

Po štirinajstih letih uspešnega razvoja ima ko-

LEGENDA:
 — realizacija blagovnega prometa
 - - - sredstva za enost. in raz. reprodukcijo
 . . . število zaposlenih

lektiv MERXA danes resnično veliko pokazati. Dve blagovnici, dvanajst marketov, 22 samopostrežnih prodajaln, 134 prodajaln prehrambenega in industrijskega blaga, trije hoteli, 30 gostišč, 14 skladišč in prav toliko pekarn, trije mlinci, močan transportni obrat z lastno mehanično delavnico in še in še. Kar 256 obratovskih enot obsega danes podjetje MERX, ki zaposluje preko dva tisoč delavcev. To je vsekakor vse prej kot malo!

Stalno povečevanje ce-

lotne realizacije, rast dobička in amortizacije ter ob solidnem poslovnem skladu se odpira prizadevnemu kolektivu tudi jasna perspektiva v bodoče. Prav gotovo bo podjetje stopilo na pot še uspešnejšega razvoja, ko bodo dokončno izpeljali tudi uresničenje ustavnih dopolnil, ko bodo formirali temelj organizacije združenega dela ter tako še povečali interes vseh zaposlenih po nadaljnjih naporih za skupen razvoj.

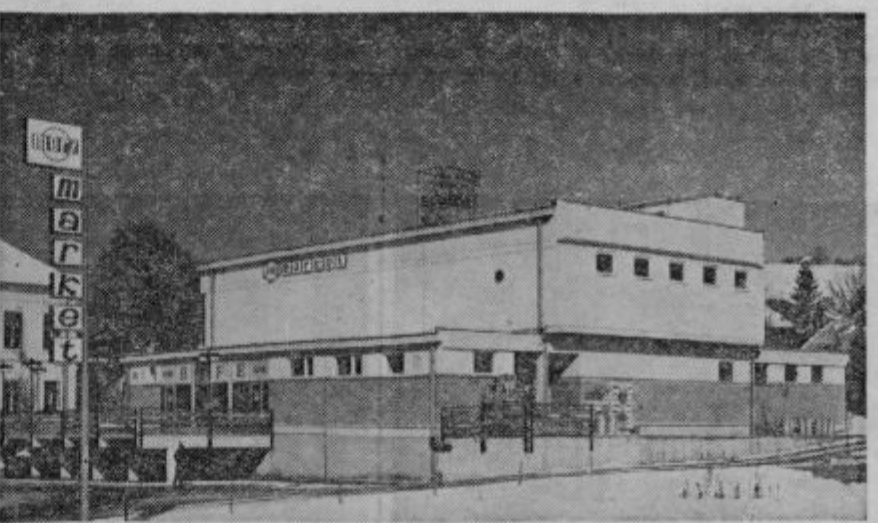
S ponosom lahko zročani kolektiva MERXA na

prehojeno pot, s ponosom stopajo v prihodnje obdobje razvoja, zavedajoč se pri tem svojega poslanstva v službi potrošnika. Leta jim je bil skozi vsa leta uspešnega razvoja prvenstvena skrb in njemu veljajo tudi v bodoče vsa prizadevanja celotnega kolektiva.

Stotisoči stopajo preko pragov MERXOVIH objektov, stotisoči, ki jim kolektiv posveča vso svojo pozornost in skrb. Želeč jim ustreči v vseh njihovih številnih želja in potrebah!

MERXOV HOTEL ob bazenu na Ljubljanski cesti je edini »B« kategorije v mestu ob Savinji.

Tudi Vojnik je dobil sodoben MERX MARKET, ob katerem se kaj radi nstavlja tudi tujei.

Bogato založene police, obeležje vseh MERXOVIH prodajaln in marketov.

merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆

merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆ merx ☆☆☆

Odslej v okviru združenega podjetja „TOPER - ELEGANT“

Z USPEHI V INTEGRACIJO

Dolgotrajne politične priprave in prizadevanje vseh odgovornih dejavnikov v kolektivu ELEGANT so rodile rezultat. Kolektiv se je na nedavnem referendumu izrekel za združitev s Toprom. S prihodnjim letom bomo torej v Celju bogatejši še za eno integrirano podjetje, kar bo nedvomno prispevalo svoj pomemben delež k celokupnim naporom za še hitrejši razvoj gospodarstva v celjski občini.

Kolektiv Eleganta pa se vključuje v združeno podjetje s pomembnimi dosežki v preteklih, še zlasti pa v letošnjem letu. Sodobno organizirana proizvodnja, moderna tehnologija ter zelo dobra kadrovska struktura zaposlenih, so pogojili doseganje izredno lepih proizvodnih rezultatov, saj bodo v letošnjem letu, na primer, ustvarili več kot milijon starih dinarjev skladov na zaposlenega delavca. Tako so podani tudi uspešni štartni pogoji za bodoč skupen razvoj v okviru združenega podjetja.

SKLADEN RAZVOJ

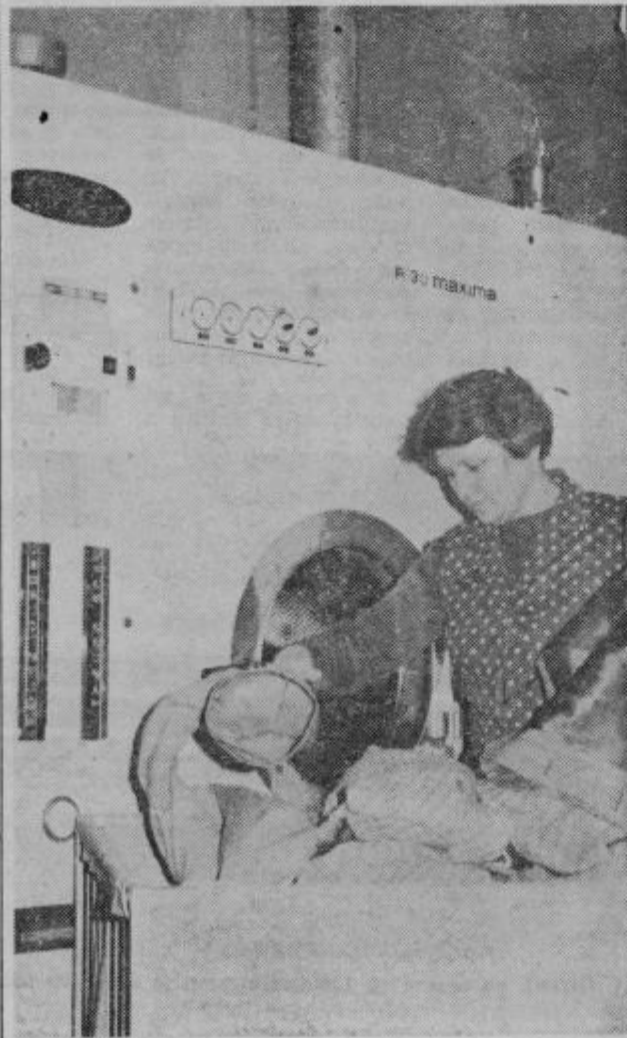
Več obrtnih delavnic se je pred leti združilo v podjetje pod skupnim imenom »Elegant«. S tem so bile podane osnove za nadaljnji razvoj. Obratu po meri, odnosno današnjemu salonu ter konfekciji se je kmalu pridružil še tretji obrat, to je kemična čistilnica.

Smotrna usmerjenost, ki je bila pogojena s potrebami tržišča, je narekovala, da so v kolektivu budno spremljali uresničevanje postavljenih ciljev. Z velikim poslušom za potrebe tržišča je kolektiv svojo proizvodnjo usmerjal predvsem v tiste artikole, ki jih masovna konfekcijska proizvodnja ni mogla zagotoviti. Tako so skozi vrsto let uspešno dopolnjevali velikoserijsko konfekcijsko proizvodnjo, sočasno s tem pa so si na tržišču ustvarjali tudi ustrezen renome. Dosežki, ki jih je kolektiv beležil v zadnjih desetih letih, v celoti potrjujejo pravilnost izbrane poti ter utemeljenost proizvodne usmeritve.

Ob doseženih uspehih pa je kolektiv seveda pravočasno razmišljal o svoji bodoči proizvodni usmeritvi. Zato so samoupravni organi podjetja sklenili, da je potrebno pristopiti k izdelavi perspektivnega programa razvoja, ki naj upošteva potrebo po nadaljnji specializaciji proizvodnje in ob doslednem upoštevanju tržnih zahtev.

Razvojni koncept podjetja je upošteval omenjena izhodišča in začrtal pot razvoja posameznih obratov. Obratu kemične čistilnice je zagotovljen tudi v bodoče hiter razvoj, kar izhaja iz vse večjih potreb občanov Celja in okolice po sodobnem vzdrževanju

garderobe. Svoje mesto v razvojnem programu ima odreden tudi salon po meri, kjer izdelujejo žensko in moško garderobo, predvsem pa s svojimi uslugami zadovoljujejo vse potrebe našega območja po raznih unifor-

V kemični čistilnici obratuje naj sodobnejši stroj, ki ga zmoremo v tej stroki na našem območju.

S svojimi kvalitetnimi izdelki je ELEGANT sodeloval tudi na vsch dotedanjih sejmih obrti. Požel je nemalo laskavih priznanj!

mah, ki jih je potrebno izdelovati po meri. Izdelan elaborat pa je pokazal, da je potrebno nadalje razvijati tudi obrat konfekcije ter ga pri tem usmeriti predvsem na tisto proizvodnjo, ki je na tržišču najbolj deficitarna. V novem specializiranem obratu se proizvodnja vse bolj usmerja na serijski način dela, zagotovljene pa so tudi možnosti uspešnega vključevanja v mednarodno delitev dela.

Sodobno organizirana proizvodnja pa je na podlagi izdelanega razvojnega koncepta terjala, da se iz dosedanega proizvodnega programa izklučijo vsi tisti artikli, ki jih podjetje ni moglo ustrezno tehnološko osvojiti. Tako se je v obratu konfekcije postopoma izoblikovala specializirana proizvodnja moških oblek, damskih in moških plaščev ter otroških plaščev. V obratu v Sentjurju pa je stekla proizvodnja spomladanskih in jesenskih balonskih plaščev ter anorakov, ki pa so bili izključno namenjeni za izvoz.

Nakazana perspektiva bodočega razvoja je pokazala tudi potrebo po trdnejši usmeritvi v bodoče, kar pa je narekovalo tudi razmišljanja o ustreznem povezovanju s sorodnimi podjetji, s podjetji na področju predelave tekstila.

POMEMBNI USPEHI

Ze vpogled v nekaj osnovnih podatkov priča dovolj zgovorno o prehojeni poti kolektiva »Eleganta«. Leta 1965 je znašal celotni dohodek 464 starih milijonov, leta 1970 se je celotna realizacija že povzpela preko milijarde, da bi letos dosegla že milijardo in 700 milijonov starih dinarjev. Skladno z rastjo celotnega dohodka je zrasel tudi poslovni sklad podjetja, ki je od nekaj nad 30 milijonov starih dinarjev v letu 1965 narasel v letošnjem letu že na 180 milijonov starih dinarjev. V vseh letih je nenehno raslo tudi število zaposlenih delavcev. Od leta 1965 se je kolektiv več kot podvojil, od 110 zaposlenih v tem letu je število članov kolektiva v letošnjem letu doseglo že 227 delavcev. Razumljivo pa je, da so rasli tudi osebni dohodki, ki so se v analiziranem obdobju več kot potrojili. Leta 1965 je znašal povprečni osebni dohodek 55 starih tisočakov, dosegel leta 1970 že 95 starih tisočakov in se v letošnjem letu povzpela na 165 tisoč starih dinarjev.

Veliko pozornost v minulih letih pa so v podjetju posvečali tudi kadrom. Vsako leto so v povprečju vzgajali med

20 do 30 vajencev, ki so se po končanem pouku in praktičnem učenju uspešno vključili v delovni organizaciji, kjer so se izšolali, bodisi tudi drugod. Nenehna skrb za strokovno usposabljanje človevali v proizvodnjo, tako v nov kolektiva je pogojila, da je današnja kadrovska podoba podjetja izredno ugodna, saj je večina članov kolektiva kvalificirana, oziroma visokokvalificirana. Taka kadrovska struktura pa je pogojevala kvalitetno delo, dvigovala je ugled in renome podjetja, ki sta rasla iz leta v leto.

Tako stopa kolektiv celjskega Eleganta v integracijo s Toprom s pomembnimi poslovnimi rezultati in uspešnim razvojem v preteklih letih. To je vsekakor pomembno, saj bo s tem, ko je tudi podjetje Toper izredno uspešno, dana možnost, da bosta oba kolektiva v bodoče dosegla na skupni poti razvoja še večje in pomembnejše uspehe.

Ob novem letu se kolektiv Eleganta zahvaljuje vsem poslovnim partnerjem, številnim strankam in občanom Celja in okolice za izraženo zaupanje, želeč vsem vse najboljše v novem letu, obilo uspehov, predvsem pa to, da bi tudi v bodoče z zadovoljstvom segali po kvalitetnih proizvodih Združenega podjetja TOPER — ELEGANT.

Vsako leto se vključijo v kolektiv ELEGANTA 20—30 vajencev, ki se vključujejo v uk novega poklica.

V delavnicah nastajajo sodobno krojene obleke, z integracijo pa bo proizvodnja še sodobnejša.

V salonu po meri je vedno živahno. Skrbno je potrebno premeriti, kako se podaja nova obleka...

mali oglasi

PRODAM

HISO z garažo, drvarnico in 500 kv. metrov vrta in dvo-rišča v Savinjski dolini ob cesti Celje-Ljubljana prodam. Ponudbe pod »Zeleno zlatos«.

FIAT 750 letnik 1965 prodam. Cena ugodna. Zadobrova 57a, Skofja vas.

BMW 250 ccm, televizor APO LO — nov, bencinski betonski mešalec, dodatni štedilnik, ugodno prodam. Brezovšek, Šmiklavž 20, Skofja vas.

ENOOSNI traktor s priključki prodam. Ponudbe pod »Zelo ugodni pogoji«.

TAM 2000 v zelo dobrem stanju kason 4 x 2 prodam. Cena ugodna. Potok Anton, Pongrac 50 Griže.

STAREJSO hišo blizu Smarjete pri Rimskih Toplicah potrebno manjšega popravila poceni prodam. Informacije pri Dornik, Laško, Rimska 4.

DVOSTANOVANJSKO hišo v Laškem, eno stanovanje takoj vseljivo, prodam. Informacije Celje, Teharska cesta 33.

PEČ na olje EMO 8, postelji in razno prodam. Jenkova 30 Celje.

HISO primerno za vsako obrt ali za dve stanovanji z večjim vrtom v Savinjski dolini prodam. Kočevar, Prebold 61.

DVE dvodelni visoki omari skoraj novi (ena z vitrino) in zaboj za perilo iz mahagonijevega furnirja ugodno prodam. Ogled možen vsak dan razen nedelje od 16. do 18. ure. Cvahte Zoran, Celje, Dečkova 56/I.

MLADO kravo s teden dni staro teličko (vozno) ugodno prodam. Košec Rudolf, Glinsko 7a, Ljubčena.

DVA čevljarska stroja, nov štedilnik in nekaj starinskih stvari prodam. Sempeter 89 v Sav. dolini.

HISO z vrtom v Dečkovi ulici 44, Celje prodam. Dvosobno stanovanje prosto, drugo po dogovoru.

MODERNE zimске plašče in kostim za deklice od 15. leta naprej prodam. Ljubljanska 31/VI, stan. 27.

DOBRO ohranjeno trikrat oglašeno C. F. B. harmoniko prodam. Maks Korent, Trubarjeva 13 B, Celje.

V SREDISCU Zalca prodam enodružinsko delno opremljeno hišo z urejenim okoljem. Vseljiva avgusta 1973. Radišek Franc, Zalec, Velenjska 8, tel. 71-028. Informacije vsak dan od 15. ure dalje.

FIAT 750 letnik 1964 prodam. Grobin Slavko, Zadobrova 94 Skofja vas.

FIAT 750 prodam za 5.000 din. Rajko Tomše, Oblakova 6, Celje.

ENOOSNO traktorsko prikolico za prevoz lesa (raztegljivo) prodam. Mirko Jurak, Prihova 23 Nazarje.

KUPIM

KOZOLEC dolg nad deset metrov kupim, Ivan Tovornik, Veče brdo, Dobje pri Planini.

RABLJE osebni avto NSU 1000, VW 1300, SIMCA 1000, kupim, Ivan Grešak, Založ 4, Polzela.

ZAPOSILITEV

I. OSNOVNA šola razpisuje prosto delovno mesto učitelja za razredni pouk (4. razred) za določen čas od 1. 2 do 30. 6. 1973. Razpisni rok velja 15 dni po objavi.

OBCINSKO javno pravobranilstvo Celje razpisuje delovno mesto strokovnega sodelavca. Pogoji: splošni po zakonu o delovnih razmerjih in javnem pravobranilstvu ter 5 let delovnih izkušenj po končani pravni fakulteti. Rok za prijave 8 dni po objavi razpisa.

SPOSOBNEGA orodjarja in delavca-vlagača k stiskalnici takoj zaposlimo. I. Javoršek, Celje, Ipavčeva ul. 28

STANOVANJE

ODDAM opremljeno sobo v Celju. Ponudbe pod »Takoj vseljivo«.

DVE mirni uslužbenki iščeta opremljeno ali neopremljeno sobo v centru mesta. Ponudbe pod »Poštenje«.

SOBO in kuhinjo v Celju ali okolici iščeta mlada zakonca brez otrok. Ponudbe pod »Stanovanje«.

RAZNO

BI ZELELI imeti čisto in lepo polt, biti privlačnejši ob prehodu iz starega v novo leto? Vabim Vas, da se sami prepričate o kvaliteti mojih storitev. Kosmetični salon »Breda« v Celju, Kažuhovala 13 (pri Gimnaziji). Telefon 22-409.

Lepo prosim delavce, ki delajo v novi hali titanovega dioksida v Cinkarni Celje, če je kateri izmed njih našel v ponedeljek, 25. decembra izgubljenih 3.750 dinarjev, naj jih proti visoki nagradi vrne na naslov: Vlasto Stonojevič, Kraigherjeva ulica, n.h., Celje.

JURAK MIRKO
Kovač
in ključavničar
NAZARJE

Izdelujemo
prikolice za osebna vozila,
traktorske prikolice,
vprežne vozove.
Cenjenim strankam
se priporočamo.

Silvestrova noč ob orglah v Vili Herberstein v Velenju.

Izbrane kulinarčne specialitete vsa noč.
Cena 200,00 din. Naročila sprejemamo osebno v recepciji, informacije tel. 85-363 Velenje.
Enkratno razpoložanje v intimnem ambientu vam pripravlja pension Vila Herberstein Velenje.

MARTIN DREV

PETROVCE, DRESINJA VAS 42 a

Kompletna popravila karamboliranih osebnih vozil

Vsem sodelavcem srečno in uspešno Novo leto

Gradbeno podjetje »GRADNJA« ŽALEC

razpisuje prosto delovno mesto materialnega knjigovodje

POGOJI: ekonomski tehnik z vsaj 2 leti prakse za delo v materialnem knjigovodstvu.

Nastop službe je možen takoj ali po dogovoru, OD po pravilniku, stanovanja ni na razpolago.

Poskusna doba traja 2 meseca. Razpis velja do zasedbe delovnega mesta, ponudbe pošljite na naslov do 10. januarja 1973.

Bife in slaščičarna

»ZVEZDA«

CELJE, Prešernova ul. 11

razpisuje prosto delovno mesto

materialnega knjigovodje

POGOJI: zahteva se srednja šolska izobrazba s 5-letno prakso v materialnem knjigovodstvu in znanje pisarniškega poslovanja (administracije)

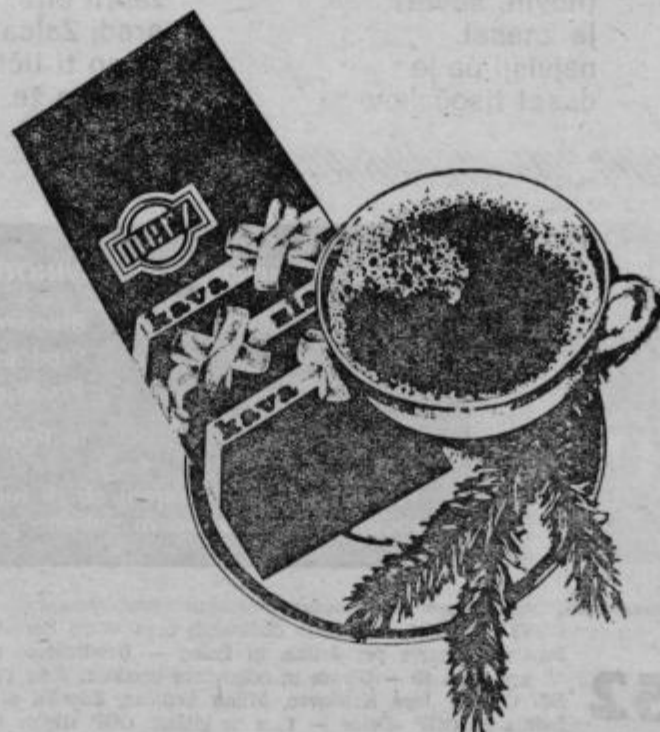
Rok za prijavo je 14 dni od dneva objave v tedniku. Rok za obvestilo o izbiri je 8 dni od dne, ko poteče rok za prijavo. Kandidat naj pošlje pismeno vlogo z dokazilom o šolski izobrazbi in kratkim opisom o dosednji zaposlitvi na naslov podjetja.

Priporočamo nakup v **BLAGOVNICAH**

VELENJE

konfekcija, perilo, pohištvo, keramika, gospodinj-ski stroji.

OBOGATITE PRAZNIKE S SKODELICO

KAVE

Leto
dvainsedemdeseto
je bilo
razburljivo,
razgibano,
vznemirljivo
in podobno.
Zabeležili smo
zadnji izlet
na Luno,
obrobno
pa tudi to,
da neki komet
v veselje bi skoraj
pometel naš svet.
V anale bo šlo
mного peripetij,
bolj ali manj
pomembnih,
junaških,
čudaških
in bednih dejanj,
kakor pač sila
norosti in pameti
jih je skrojila.
Recimo
nekaj državnih
prevratov,
nekaj naravnih
tragedij,
zračnih piratov,
iznajdba smrti
po pisemski pošti,
krvava Olimpiada,
terorizma
dolga parada.
Kronisti,
če bodo hoteli,
če bodo mogli,
vse mrtve
bodo prešteli
in rekli:
ko mir
v Indokini
je bil na konici
peresa,
po Nixonovi
doktrini
US armada
na ljudstvo
smrt stresa,
ker hoče z zločini
ogabnimi
dokazati,
da hitlerjanstva
živi duh še živi
in da bo živél,
dokler bo Adolf Nixon
tako hotél.
Leto,
ki se izteka,
za nas
nov je mejnik.
Kot smo sklenili,

prišel je čas,
ko za človeka
delovnega
več bomo storili.
Seveda odslej
znatno bo manj
praznih besed,
več bo dejanj,
malo bo sej.
Na fronti zdaj celi
že smo začeli
varčevati,
nihče noče več
nikomur
darila dati,
ne vizitke
poslati.
Boj oster velja
reprezentanci
in kilometrini
(za pot krog sveta).
Marsikje so celo
dedku Mrazu
dali slovo.
Moramo se
stabilizirati.
Če vsak bo stabilen,

nanese!
Je obrtnik,
ki najemnino
v bloku plačuje,
zraven pa limuzino
mercedes kupuje.
V Konjicah nekdo
je izustil,
da bi si pustil,
kot bivši direktor,
tako bogastvo
pridobiti,
če bi zato,
kakor on,
moralno samo
dobil jih po riti.
Naj bo, kakor bo.
Pomembno se zdi,
da vse so stvari
krenile na bolje,
da bomo zaščitili
nizke kategorije,
preprečili špekulacije,
mahinacije,
druge -ije in -acije.
V ekonomiki
množične integracije

novi super maxi market.
Če bi se še Velenje
malo odprlo
in malo podrlo
svoj plot
(tako kot Gorenje)
če integrirali
vse bi vodilne
in strokovnjake,
lahko bi bilo
še čisto drugače.
Za zgled je Kozjansko,
kjer nerazviti
želijo neznansko
se s komersibodi
združiti,
iz zaostalosti priti
in se razviti.
Napredek izreden
truda je vreden.
Križe, težave
dela jim cestni križ,
a za to
krivi so sami,
zakaj pa niso
križa v zvezdo
preimenovali!
Kar zadeva
Celjane,
ko z referendumom
so se izmazali.
Vse priznanje njim,
ki so razvili trim
do vrhunca,
da noben občan
več ne bo trom,
naj fant bo,
možak ali punca.
Naj silvestruje
vsak po svoje,
kot ve in zna,
naj vino ga
razveseljuje,
a naj ostane
treznega srca!
Ko staro leto
na ramena
odloži mu bremena
minulih dni,
pod njimi naj nihče
se ne skrivi
ali omaga.
Potrebne bodo še moči!
Naj vsem velja
voščilo sreče,
naj se spolni
vse, kar si kdo obeta
v trenutku,
ko iz tega leta
odpro se vrata
v novo leto,
ki pisali ga bomo —
triinsedemdeseto!

Bonifacij

LETO 1972

bomo vsi stabilni,
vsak nestabilen
je seveda labilen
in nas začne
destabilizirati.
Tako nelikvidnost
bomo likvidirali
z likvidnimi ukrepi,
nepokrite investicije
pa sanirali
z zakonskimi čepi
ali kako drugače,
da nam ne bojo
kazale strgane hlače.
Viden premik
storili smo za odpravo
socialnih razlik.
V občini celjski OD
najnižji le 470 din
(novih, seve!)
je znesel,
najvišji pa je
deset tisočakov

ustvarile so
velike grupacije
in korporacije.
Združitev
EMO in Iskra
še ne pomeni,
da konec je piskra,
kot mislil je kdo.
Toper in Elegant
bosta skupaj
zašila tak gvant,
da mu zavidali
celo bodo tekstilci!
Integracija
Savinjskega magazina
in gostinstva
je nekaj izrednega:
v Braslovčah
so pri priči
zaprli bife,
sredi Žalca,
to so ti tiči,
pa rase že

KOVINOTEHNA

Prodajalne veletrgovine KOVINOTEHNA v Celju svojim potrošnikom:

Blagovnjica IDEAL, Mariborska 7

Prodajalna GALEB, Stanetova 31

Prodajalna KOVINAR, Mariborska 17

in Prodajalna KURIVO v Vrunčevi ulici

Pričakujemo vaš cenjeni obisk tudi v prihodnjem letu, prepričani smo, da bomo lahko zagotovili popolno izbiro in solidno postrežbo v letu 1973

**NOVI
tednik**

52

NOVI TEDNIK — Glasilo občinskih organizacij Socialistične zveze delovnega ljudstva Celje, Laško Slovenske Konjice, Sentjur, Smarje pri Jelšah in Zalec — Uredništvo: Celje, Gregorčičeva 5, poštna predaj 161; Naročnina in oglasi: Trg V. kongresa 10 — Glavni in odgovorni urednik: Jože Volčand; Tehnični urednik: Drago Medved — Redakcija: Milan Božič, Edi Goršič, Jure Krašovec, Milan Seničar, Zdenka Stopar, Milenko Strašek, Berni Strmčnik — Izhaja vsak četrtek — Izdaja ga ČGP »Delo« — Tisk in klicaji: ČGP »Delo« Ljubljana — Rokopisov ne vračamo — Cena posamezne številke 1 din — Celoletna naročnina 48 din, polletna 24 din. Tekoči račun 50102-601-20012. ČGP »DELO« Ljubljana — Tel.: uredništvo 223-69 in 231-03, mali oglasi in naročnine 228-00.

